

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף ד' ע"ב)

בְּרֵאשִׁית, רבי שמעון פתח ואשים דְּבָרֵי
בְּפִיךָ (ישעי' ג"א), כְּמָה אֵית לִיה
לְבַר נֶשׁ לְאַשְׁתְּדָלָא בְּאוֹרֵייתָא יִמְמָא וְלִילֵיא,
בְּגִין דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית לְקַלְהוֹן דְּאִינוּן
דְּמִתְעַסְקוּ בְּאוֹרֵייתָא, וּבְכַל מְלָה דְּאִתְחַדֵּשׁ

בְּרֵאשִׁית. רבי שמעון פתח לְפָרֵשׁ
הַפְּסוּק וְאָשִׁים דְּבָרֵי
בְּפִיךָ וְגוֹמֵר, כְּמָה אֵית לִיה לְבַר
נֶשׁ לְאַשְׁתְּדָלָא בְּאוֹרֵייתָא יִמְמָא
וְלִילֵיא, כְּמָה יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם
לְהִתְעַסֵּק בְּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּגִין
דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית לְקַלְהוֹן

דְּאִינוּן דְּמִתְעַסְקוּ בְּאוֹרֵייתָא מִפְּנֵי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב לְקוֹלָם שֶׁל אֵלוֹ הַעוֹסְקִים

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לֹא
יִעֲוִילוּ בְּכֶם לֹא הִיִּסוּרִין וְלֹא רוּחַ, וְלֹא שְׁלִיחַ וְלֹא צוּוּי, וְלֹא קָלְלוֹת
הַתּוֹכְחוֹת, וְלֹא הַתְרָאָה וְלֹא הַבְּטָחָה, וְלֹא וְלֹא חֲרָמוֹת וְלֹא נְחֻמוֹת, וְלֹא בּוֹשָׁה וְלֹא

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן א' ומסי' כ"ד ואילך)

א יתגבר פארי לעמוד בפקר לעבודת ב ראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג
בוראו שיהא הוא מעורר השחר: על חרבן בית המקדש: ג טוב מעט תחנונים

זוהר

בְּאוֹרֵי־תֵא, עַל יָדָא דְהֵהוּא דְאִשְׁתְּדֵל
בְּאוֹרֵי־תֵא, עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא.

תָּנן, בְּהֵי־הֵא שְׁעָתָא דְמִלָּה דְאוֹרֵי־תֵא
אֲתַחֲדֵשֵׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר נֶשׁ, הֵהִיא מִלָּה סְלָקָא,
וְאֲתַעֲתַדַּת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא נְטִיל לְהֵהִיא מִלָּה, וְנִשְׁיָק לָהּ וְעָמַר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹן. וּמִלָּה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחֲדֵשָׁא, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא
דְּצַדִּיק חַי עֲלָמִין, וְטָסָא מִתְמָן, וְשָׁמָּא בְּשַׁבְעִין
אַלְף עֲלָמִין, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין.

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אֵינְוִן
בְּרִזִין סְתִימִין עֲלָאִין. וְהֵהִיא מִלָּה סְתִימָא

תרגום הזוהר

בַּתּוֹרָה, וּבְכָל מִלָּה דְאֲתַחֲדֵשׁ
בְּאוֹרֵי־תֵא עַל יָדָא דְהֵהוּא דְאִשְׁתְּדֵל
בְּאוֹרֵי־תֵא עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא, וּבְכָל
דְּבוּר שְׁנַתְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה עַל יְדֵי הֵהוּא
שְׁעוּסָק בַּתּוֹרָה, עוֹשֶׂה (נִבְרָא) רְקִיעַ
אַחַד.

תָּנן לְמַדְנֵהּ, בְּהֵי־הֵא שְׁעָתָא דְמִלָּה
דְּאוֹרֵי־תֵא אֲתַחֲדֵשֵׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר
נֶשׁ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁדַבְּרַת תּוֹרָה
נִתְחַדֵּשׁ מִפִּי בֶן אָדָם, הֵהִיא מִלָּה
סְלָקָא וְאֲתַעֲתַדַּת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, הַדְּבוּר הֵהוּא עוֹלָה,
וּמִתְנַצֵּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא נְטִיל לְהֵהִיא
מִלָּה וְנִשְׁיָק לָהּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לֹחֵק אוֹתוֹ הַדְּבוּר וּמִנְשֵׁק לָהּ, וְעָמַר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין, וּמַעֲטַר לָהּ בְּשַׁבְעִים עֶטְרוֹת, גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹן, מְפַתַּחֲתוֹת וּמְחַקְקוֹת, וּמִלָּה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחֲדֵשָׁא וְדְבוּר (שֶׁל סוּדוֹת) הַחֻכְמָה שְׁנַתְחַדֵּשׁ, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא דְצַדִּיק
חַי עֲלָמִין, עוֹלָה וְיּוֹשְׁבֵת עַל רֹאשׁ צַדִּיק חַי הָעוֹלָמִים, וְטָסָא מִתְמָן וְשָׁמָּא בְּשַׁבְעִין אֲלָף
עֲלָמִין, וּפּוֹרַחַת מִשָּׁם וּמְשׁוֹטְטַת בְּשַׁבְעִים אֲלָף עוֹלָמוֹת, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין, וְעוֹלָה
אַצֵּל "עֵתִיק יוֹמִין"

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אֵינְוִן בְּרִזִין סְתִימִין עֲלָאִין, וְכָל הַדְּבוּרִים שֶׁל עֵתִיק
יוֹמִין, דְּבוּרֵי חֻכְמָה הֵם בְּסוּדוֹת סְתוּמִים עֲלִיוֹנִים, (וְדְבוּר הֵהוּא נִכְלָל וּמִתְחַבֵּר בְּהֵם פְּדֻלְהֵלָן).

מוסר

פַּחַד, וְלֹא אֵימַת הָעוֹלָם הִבָּא וְלֹא אֵימַת יְשִׁים אֶל לְבוֹ בְּכָל אֵלֶּה הוּא מְאַבֵּד
חֻשְׁבוֹן, וְלֹא אֵימַת דִּין גֵּיהֵנָם, וְלֹא שְׁמִי זְכוֹתוֹ וּמוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ טוֹבוֹת הַרְבֵּה, וּשְׁנוֹתָיו
הַמְתַּחֲלָל בְּגוֹיִם עַל יְדִיכֶם. וּמִי שְׁלֹא מִתְקַצְרִין, וְקוֹנֶה שֵׁם רַע, וְנִזְכָּרִין לוֹ

הלכה פסוקה

בְּכֹנֶה מִהַרְבּוֹת בְּלֹא כֹנֶה: (סי' כד) ד טוֹב עֲנֵשׁ הַמְּכַבֵּל מִצְנוֹת צִצִית וְעָלָיו נֶאֱמַר (איוב
לְהַסְתַּכֵּל בְּצִצִית בְּשַׁעַת עֲטִיפָה: ה גְּדוֹל ל"ח) לְאַחֲזוֹ בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגו' וְהִזְהִיר

תרגום הזוהר

זוהר

וההיא מלך סתימא דחכמתא דאתחדשת הכא, ואתו דבור הסתום של (סתר) החכמה שנתחדש כאן, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, פאשר היא עולה, היא מתחברת בדבורים ההם של "עתיק יומין", וסלקא ועולה (לקבל שפע ורב טוב), ונתתא בהדיהו, ויורדת עמהם (להשפיע השפע לפחתונים), ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, ונכנסת בשמונה עשרה עולמות צפונים, דעין לא ראתה אלהים וולתד.

דחכמתא דאתחדשת הכא, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, וסלקא ונתתא בהדיהו, ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, דעין לא ראתה אלהים וולתד (שם ס"ד). נפקי מתמן, ושאטון, ואתין מליאן ושלמין, ואתעתדו קמי עתיק יומין. בההיא שענתא, ארח עתיק יומין. בההיא מלה, וניחא קמיה מבלא. נטיל לההיא מלה, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין.

נפקי מתמן ושאטון, יוצאים משם ומשוטטים (בעולמות אחרים נעלמים) ואתין מליאן ושלמין, ובאים (בחזרה) מלאים (בשפע) ושלמים, ואתעתדו קמי עתיק יומין, ומתיצבים לפני "עתיק יומין", בההיא שענתא ארח עתיק יומין בההיא מלה, באותה שעה מריח עתיק יומין באותו הדבור (עד כמה היא תורת אמת בלי פניות וגאות), וניחא קמיה מבלא, וזה רצוי לפניו מהכל יותר מכל המצוות, לפי שלמיד סתרי התורה חביבה עליו מהכל). נטיל לההיא מלה, ולקח לאותו החדוש, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין, ומעטר לה בשלש מאות ושבעים אלף עטרות.

וההיא מלה טסת, וסלקא ונתתא, ואתעבידת רקיעא חדא. וכן כל מלה ומלה דחכמתא,

וההיא מלה טסת וסלקא ונתתא, ויורדת (להוריד השפע), ואתעבידת רקיעא חדא, ונעשית רקיע אחד (פדלהלן). וכן כל מלה ומלה דחכמתא

מוסר

מעשיו ועונותיו ועונות אבותיו, ותפלתו נמאסת בעולם הזה ובעולם הבא, וכל מעשיו מפרסמין ונותן עליהם דין ובושה מרבה ומלאכים אכזרים בעולם

הלכה פסוקה

במצות ציצית זכה ורואה פני שכניה: (סי' כה ס"ד) ו צריך שיהיו עליו תפלין בשעת קריאת שמע ותפלה: (סי' כח) ו תיב אדם למשמש בתפלין בכל שעה שלא יסח מהם וימשמש בשל יד תחלה ובשיאמר וקשרתם לאות על ירך ומשמש

זוהר

תרגום הזוהר

אתעבדו רְקוּעֵי, וְכֵן מִכָּל דְּבוּר
וְדְבוּר שֶׁל הַחֲכָמָה (הַתּוֹרָה) נַעֲשִׂים
רְקוּעִים, כְּיִמִּין בְּקִיּוּמָא שְׁלִים כְּמִי
עֲתִיק יוֹמִין, עוֹמְדִים בְּקִיּוּם וְהַעֲמֵדָה
שְׁלָמָה לְפָנֵי "עֲתִיק יוֹמִין", וְהוּא
כְּרִי לֹון שְׁמַיִם חֲדָשִׁים, וְהוּא קוֹרָא
לְהֵם שְׁמַיִם חֲדָשִׁים, (וּמְפָרֵשׁ) שְׁמַיִם
מְחֻדָּשִׁים, סְתִימִין דְּרוּזִין דְּחֲכָמָתָא
עֲלָאָה, שְׁמַיִם מְחֻדָּשִׁים סְתוּמִים שֶׁל
סוּדוֹת הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה (פְּרוּשׁ, שְׁמַיִם
שֶׁנִּתְחַדְּשׁוּ עַל יְדֵי סְתָרֵי הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה).

וְכֵל אֵינּוֹן שְׁאָר מְלִין דְּאֹרִייתָא
דְּמִתְחַדְּשִׁין, וְכֵל אוֹתָם שְׁאָר דְּכָרִי
תּוֹרָה שְׁמִתְחַדְּשִׁים (בְּפִשְׁטוֹת הַתּוֹרָה),
כְּיִמִּין כְּמִי קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא,
עוֹמְדִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְסִלְמִין
וְאִתְעַבְדוּ אַרְצוֹת הַחַיִּים, וְעוֹלִים לְמַעְלָה וְנַעֲשִׂים
אַרְצוֹת הַחַיִּים (פְּרוּשׁ, שְׁנַעֲשִׂים שְׁפַע הָרְאוּי לְמַדַּת מַלְכוּת הַנְּקֻרָאֵת אֶרֶץ), וְנִחְתִּין
וְמִתְעַטְרִין לְגַבֵּי
אֶרֶץ חַד, וְיִוְרְדִים וְנַעֲשִׂים עֲטֻרוֹת (וּמוֹחִין) אֶל מַדַּת הַמַּלְכוּת הַנְּקֻרָאֵת "אֶרֶץ" אַחַת. וְאִתְחַדְּשׁ
וְאִתְעַבְדוּ בְּלֵא אֶרֶץ חֲדָשָׁה, וְיִתְחַדְּשׁוּ (שְׁנַעֲשִׂה הַתְּחַדְּשׁוֹת בְּמַדַּת הַמַּלְכוּת) וְנַעֲשִׂה הַכֹּל אֶרֶץ
חֲדָשָׁה, מִהֵיחֵא מְלָה דְּאִתְחַדְּשׁ בְּאֹרִייתָא מְדַבּוּר הוּא שֶׁנִּתְחַדְּשׁ בַּתּוֹרָה.

וְעַל דָּא בְּתִיב וְעַל זֶה נֹאמֵר, כִּי כֹאֲשֶׁר הַשְּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים, (שְׁעַל יְדֵי חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה בְּנִסְתָּר,
נַעֲשִׂים שְׁמַיִם חֲדָשִׁים, כְּנִסְתָּר לְעִיל). וְהָאֶרֶץ הַחֲדָשָׁה (שְׁעַל יְדֵי חֲדוּשֵׁי פִשְׁטוֹת הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית אֶרֶץ
חֲדָשָׁה, כְּדִלְעִיל), אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה, עוֹמְדִים לְפָנֵי וְנֹאמֵר, (שֶׁהֵם עוֹמְדִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא).

מוסר

אֶרֶץ, לְכֵן הוּא אוֹמֵר (יִשְׁעִי יי) וְמָה תַּעֲשׂוּ בְּאֲזֵנֵי שׁוֹמְעֵי תִרְפָּתוֹ. חוֹטָא כְּפִיו אֵין
לְיוֹם פְּקָדָה וְגו' וְאָנָּה תַעֲזֹבוּ כְּבוֹדְכֶם. דְּכָרִיו נִשְׁמָעִים. חוֹטָא בְּעֵצָה פְּרַנְסָתוֹ
וְעוֹד אָדָם חוֹטָא בְּעֵינָיו עֵינָיו כְּהוֹת. חוֹטָא מִתְמַעֲטָת. חוֹטָא כְּמַחְשְׁבָה זִיו פָּנָיו

הלכה פסוקה

בְּשֵׁל יָד וּכְשִׂיאֵמֵר וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ חוֹלֵץ תְּחִלָּה מִשׁוּם דְּכִתִּיב וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת
יִמְשָׁמֵשׁ בְּשֵׁל רֵאשׁ: ח תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ בֵּין עֵינֶיךָ כָּל זְמַן שְׁבִין עֵינֶיךָ יְהִיו שְׁתִּיבִים.

בראשית ליום ראשון

ה

תרגום הזוהר

זוהר

ומדיק, עשיתי, לשון עבר, לא כתיב
 אלא עושה לשון הנה, דעביד תדיר
 מאינן חדושין ורזין דאורייתא,
 שעושה תמיד (שמים וארץ חדשים)
 מאותם החדושים (בפשטות התורה),
 וסודות התורה.

עושה, דעביד תדיר מאינן חדושין ורזין
 דאורייתא,

ועל דא כתיב (שם נ"א), ואשים דברי בפיד
 ובצל ידי כפיתיד לנטוע שמים וליסוד ארץ.
 השמים לא כתיב, אלא שמים:

ועל דא כתיב ועל זה נאמר, ואשים

דברי (דברי תורה) בפיד ובצל ידי כפיתיד, לנטוע שמים (על ידי עסק בנסתר), וליסוד ארץ
 (על ידי עסק בנגלה), ומדיק השמים בה"א הדיעה, לא כתיב, כי אז היה מורה על השמים
 הקימים, אלא שמים שנעשים תמיד שמים חדשים על ידי עסק התורה.

מוסר

משפנה. חוטא בלשוננו יסורין באים עליו. חוטא בידו יורד מכבודו. חוטא בלבו מת
 חוטא בידו יורד מכבודו. חוטא בלבו מת
 בדאגה. חוטא ברגליו שנותיו מתקצרים. ברחמיו יזכנו לשוב בתשובה ולעשות
 חוטא ביצרו יצרו מקטרגו. חוטא ומחטיא
 נחת רוח לפניו תמיד כן יהי רצון:

הלכה פסוקה

צריך לחלוץ תפלין של ראש מעומד. יניח
 בתיק של ראש ועליו של יד כדי שפשיבא
 להניחם יפגע בשל יד תחלה: ט מנהג
 החכמים לנשק התפלין בשעת הנחתן
 ובשעת חליצתן: (סי' לד) י המניח תפלין
 צריך לזהר מהרהור תאוות אשה: (סי' מד)
 יא כל זמן שהתפלין בראשו אסור לישן
 בהם אפילו שינת עראי:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף י' ע"א)

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, מִתְחִיל לְבָאָר הַפְּתוּב, מִי זֹאת עוֹלָה מִן חֲמֻדָּךְ וְגוֹמַר, "מִי זֹאת" בְּלֵא דְתַרְוֵין קְדוּשֵׁין דְתַרְוֵין עֲלְמִין "מִי" וְ"זֹאת" הֵם כָּלל שֶׁל שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת (בִּינָה וּמַלְכוּת)

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר מִי זֹאת עוֹלָה מִן חֲמֻדָּךְ וְגוֹמַר (שִׁיר ג'). מִי זֹאת, בְּלֵא דְתַרְוֵין קְדוּשֵׁין, דְתַרְוֵין עֲלְמִין, בְּחִבּוּרָא חֲדָא וְקְשׁוּרָא חֲדָא. עוֹלָה מִמֶּשׁ, לְמַהוּי קְדָשׁ קְדָשֵׁין.

בְּחִבּוּרָא חֲדָא וְקְשׁוּרָא חֲדָא, שְׁעוּמְדוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד וְקָשָׁר אֶחָד. "עוֹלָה" מִמֶּשׁ, לְמַהוּי קְדָשׁ קְדָשֵׁין, עוֹלָה הַפְּנוּנָה קְרַבָּן עוֹלָה מִמֶּשׁ, לְהֵיוֹת קְדָשׁ קְדָשִׁים, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא קְדָשׁ קְדָשִׁים

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

מַה הִנָּאָה לְאָדָם וְסוֹפוֹ לְפְרוֹשׁ מֵעוֹלָם לְחֲשִׁיכָה. מְשִׁינָה מִתּוֹקָה לְשִׁינָה דְחוֹקָה לְעוֹלָם. מַחֲיִים לְמוֹת. מְאוּרָה וּמְרָה. מְאוּר מְתוֹק לְרַמָּה וְתוֹלְעָה.

הלכה פסוקה

(טור ושלחן ערוך מסימן ס"א ואילך)

א יִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּכוֹנֵנָה בְּאִימָה בַּתּוֹרָה: (סי' צ ס"א) ג מִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית וּבִירָאָה בְּרַתָּת וְזִיעַ: ב צְרִיף הַפְּנֵסֶת בְּעִירוֹ וְאִינוּ נִכְנָס בּוֹ לְהַתְפַּלֵּל לְקִרְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בְּטַעֲמִים כְּמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָא שְׁכָן רַע וְגוֹרֵם גְּלוּת לוֹ וּלְכַנּוּי: (סי'

תרגום הזוהר

זוהר

מ"י, שהרי קדש קדשים הוא בחינת הבינה הנקראת "מ"י", ואתחברא בזאת, ומתחברת במלכות הנקראת "זאת", בגין למהוי עולה דאיהי קדש קדשים, כדי שתהיה (המלכות) עולה (עד הבינה) שהיא קדש קדשים. ודורש מלות "מן המדבר", דהא מן המדבר ירתא למהוי פלה ולמיעל לחפה, שהרי מן המדבר ירשה להיות פלה ולהפגס לחפה (שעל ידי התורה והמצוות שזכו מן המדבר, נתקנה המלכות לעלות לבינה).

דהא קדש קדשים מ"י, ואתחברא בזאת, בגין למהוי עולה, דאיהי קדש קדשים. מן המדבר, דהא מן המדבר ירתא למהוי פלה ולמיעל לחופה.

ותו מן המדבר איהי עולה, כמה דאת אמר (שם ד') ומדברך נאווה, בההוא מדבר דלחישו בשפון, איהי עולה.

ותנינן, מאי דכתיב (שמואל א' ד'), האלהים האדירים האלה אלה הם האלהים המפבים את מצרים בכל מכה במדבר. וכי כל דעבד לון קדשא בריך הוא, במדבר הוה, והא בישובא הוה, אלא במדבר בדבורא, כמה דאת אמר (שיר ד') ומדברך נאווה, וכתיב (תהלים ע"ה) ממדבר הרים. אוף הכי עולה מן המדבר,

ותו, ועוד יש לפרש, מן המדבר איהי עולה פרושו, כמה דאת אמר, כמו שנאמר, ומדברך נאווה, שפרושו דבורך בדברי תורה הוא נאים, בההוא מדבר דלחישו בשפון באותו הדבור שמלחשים בשפתים,

היא עולה. שעל ידי עסק התורה בדבור, היא (המלכות) עולה (עד הבינה).

ותנינן, ולמדנו, מאי דכתיב האלהים האדירים האלה אלה הם האלהים המפבים את מצרים בכל מכה במדבר, וקשה וכי כל דעבד לון קודשא בריך הוא במדבר הוה, וכי כל המכות שהכה הקדוש ברוך הוא את המצרים היו במדבר, והא בישובא הוה, והלא בישוב היו, ומתרג, אלא במדבר פרושו בדבורא בדבור, כמה דאת אמר כמו שנאמר, ומדברך נאווה, וכתיב ממדבר הרים מלשון הרמה, אוף הכי, כמו כן מה שנאמר עולה

מוסר

ממטעמים מתוקים לטעם עפר. מחבוק מהעולם בפחי נפש. כמה חכמים היתה נאה לחבוק עפר. כמה עשירים יצאו חכמתם עליהם לתקלה. כמה גבורים

הלכה פסוקה

זח ד המתפלל צריך שיכון בלבו פירוש שכינה כנגדו ויסיר כל המחשבות המזרדות המלות שמוציא בשפתיו ויחשוב באלו אותו עד שתשאר מחשבתו וכונתו זכה

זוהר

תרגום הזוהר

מן המדבר ודאי, בההיא מלה דפומא איהי סלקת ועאלת בין גרפי דאימא. ולבתר דבבורא נחתא, ושריא על רישיהו דעמא קדישא. הוה סלקא דבורא, דהא בשירותא, כד בר נש קאים בצפרא, אית ליה לברכא למאריה, בשעתא דפקח עיניו.

הוה מברך. הכי הוה עבדי חסידי קדמאי, נטלא דמיא הוה יחבי קמיהו. ובומנא דאתערו בליליא, אסחן ידיהו, וקיימי, ולעאן באורייתא, ומברכי על קריאתה. וכד תרנגולא קרי, כדון פלגות ליליא ממש. וכדין קדשא ברין הוא אשתבח עם צדיקיא בגנתא דעדן. ואסיר לברכא בידן מסואבות ומזהמות. וכן

מן המדבר הפונה, מן המדבר, מן הדבור ודאי, בההיא מלה דפומא איהי סלקת, באותו דבור הפה של תורה ותפלה, היא עולה, ועאלת בין גרפי דאימא, ונכנסת (המלכות) בין פנפי האם (שהיא הבינה), ולבתר, ולאחר כך, דבורא נחתא, דבורא (של תורה ותפלה) היא יורדת, ושריא על רישיהו דעמא קדישא, ושוכנת על ראשם של עם הקדוש (וימשפעת להם כל מיני ברכות).

שואל הוה סלקא דבורא, איך עולה על ידי הדבורים, ומשיב דהא בשירותא כד בר נש קאים בצפרא שגרי בתחלה כשמשפים האדם בפקח, אית ליה לברכא למאריה בשעתא דפקח עיניו, יש לו לברך

לאדונו, בשעה שפותח עיניו.

הוה, איך מברך, הכי הוה עבדי חסידי קדמאי כן היו נוהגים חסידים הראשונים, נטלא דמיא הוה יחבי קמיהו, כלי מים היו נוהגים לפניהם, ובומנא דאתערי בליליא אסחן ידיהו, וקיימי ולעאן באורייתא, ובעת שהיו מתעוררים בלילה היו נוטלים ידיהם, וקמים ועוסקים בתורה, ומברכי על קריאתה, ומברכים ברכות התורה, וכד תרנגולא קרי כדון פלגות ליליא ממש, וכאשר התרנגול קורא אז הוא חצות הלילה ממש, וכדין קודשא ברין הוא אשתבח עם צדיקיא בגן עדן, ואז הקדוש ברוך הוא נמצא עם הצדיקים בגן עדן, ואסיר לברכא בידן מסואבות ומזהמות, ואסור לברך בידים טמאות ומזהמות, וכן בכל שעה

מוסר

היתה גבורתם עליהם לתקלה. פמה נאים הנה נזייהם עליהם לתקלה. פמה מגדלי בניים לא שמחו בבניהם. פמה זקנים לא ראו כבוד. פמה בחורים נקצצו

הלכה פסוקה

בתפלתו, ויחשוב כי אלו היה מדבר לפני פהם יפה לבל יפשל קל וחומר לפני מלך מלך בשר ודם היה מסדר דבריו ומכוין מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא

תרגום הזוהר

זוהר

כָּל שַׁעֲתָא. בְּגִין דְּכַשְׁעֲתָא דְּכַר נֶשׁ נְאִים, רוּחִיהּ פְּרַחָא מְנִיהּ. וּבְשַׁעֲתָא דְּרוּחִיהּ פְּרַחָא מְנִיהּ, רוּחָא מְסַאבָּא זְמִין, וְשַׁרְיָא עַל יְדוּי, וּמְסַאב לֹון, וְאַסִּיר לְכַרְכָּא בְּהוּ בְּלֵא נְטִילָה. וְאִי תִימָא, אִי הָכִי, הָא בִּימְמָא דְּלֵא נְאִים, וְלֵא פְּרַח רוּחִיהּ מְנִיהּ, וְלֵא שַׁרְיָא עֲלִיהּ רוּחָא מְסַאבָּא, וְכַד עָאל לְבֵית הַכְּסָא לֵא יְכַרְךָ וְלֵא יִקְרָא בְּתוֹרָה אֲפִילוּ מְלָה חֲדָא עַד דִּי־סַחֵי יְדוּי, וְאִי תִימָא בְּגִין דְּמְלוּכְכֻכִּין אִינוּן, לֵאוּ הָכִי הוּא, בְּמָה אֲתְלַכְכֻכוּ.

אֵלֵא וְוִי לְבַנֵּי עֲלֵמָא דְּלֵא מְשַׁנְיַחִין וְלֵא יְדַעִין בְּיִקְרָא דְּמֵאֲרִיהוּן, וְלֵא יְדַעִי עַל מַה קְיִימָא

שְׁכֵנָה עֲלֵיו רוּחַ הַטְּמֵאָה (וְאִם כֵּן צְרִיכִים לְטַל לְיָדִים כְּשִׁינְעָא מִבֵּית הַכְּסָא). וְכַד עָאל לְבֵית הַכְּסָא לֵא יְכַרְךָ וְלֵא יִקְרָא בְּתוֹרָה אֲפִילוּ מְלָה חֲדָא עַד דִּי־סַחֵי יְדוּי, וְלָמָּה זֶה קָיֵמָא לָן דְּכַשְׁנִכְנַס לְבֵית הַכְּסָא לֵא יְכַרְךָ וְלֵא יִקְרָא בְּתוֹרָה אֲפִילוּ מְלָה אַחַת עַד שִׁטְל יְדוּי. וְאִי תִימָא בְּגִין דְּמְלוּכְכֻכִּים אִינוּן וְאִם תֵּאמַר הַטְּעַם מִפְּנֵי שְׁהִם מְלוּכְכֻכֹּת, לֵאוּ הָכִי הוּא, בְּמָה אֲתְלַכְכֻכוּ, אִינוּן כֵּן דְּבַמָּה נִתְלַכְכֻכוּ.

וּמְשִׁיב אֵלֵא וְוִי לְבַנֵּי עֲלֵמָא דְּלֵא מְשַׁנְיַחִין וְלֵא יְדַעִין בְּיִקְרָא דְּמֵאֲרִיהוּן, אוּי לְבַנֵּי הָעוֹלָם שְׂאִינִם מִתְבּוֹנְנִים וְאִינִם יוֹדְעִים בְּכְבוֹד אֲדוֹנֵם, וְלֵא יְדַעִי עַל מַה קְיִימָא עֲלֵמָא, וְאִינִם יוֹדְעִים

מוסר

בְּחַפְזָתָן. וְכִי מַה הִנָּאָה לְאַכּוֹל מִמַּאֲכָל שֶׁהוּא גוֹרֵם לְפַגְיַעוֹת מְרֻבּוֹת. מִהֲרֵהוּר שֶׁהוּא מְבִיא אוֹ לְדִינִים מְרֻבִּים. מִשְׁמַחָה שֶׁגוֹרֵם לְמַכְאוֹבִים מְרֻבִּים. מִשְׁנֵה מְתוּקָה שֶׁמְבִיאָה לְאָדָם לְדַאגוֹת הֶרְבֵּה. מִמְּלָבוּשׁ שֶׁהוּא

הלכה פסוקה

חֹקֵר כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת, וְאִם תֵּבֵא לוֹ מַחְשְׁבָה הַמַּחְשְׁבָה, וְצָרִיךְ שִׁיחְשׁוּב בְּדְכָרִים אַחֲרֵת בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה יִשְׁתַּזְק עַד שֶׁתִּתְבַטֵּל הַמְכַנְיַעִים הַלֵּב וּמְכַנְיָם אוֹתוֹ לְאֲבִיו

בראשית ליום שני

זוהר

תרגום הזוהר

על מה העולם עומד. רוחא חדא
 אית בכל בית הכסא דעלמא,
 דשריא תמן הנה רוח אחד (של
 טמאה) יש בכל בית הכסא שבועולם
 ששוכן שם, ואתהני מההוא
 לכלוכא ומנופא, ונהנה מאותו
 הלכלוף והטנוף, ומיד פשהאדם נכנס שם שרי על אינון אצבען ידוי דבר נש, שוכן אותו
 רוח הטמאה על אצבעות ידיו של האדם (עד שיטלם פדין).

עלמא. רוחא חדא אית בכל בית הכסא
 דעלמא, דשריא תמן, ואתהני מההוא לכלוכא
 ומנופא, ומיד שרי על אינון אצבען ידוי
 דבר נש:

מוסר

מהמקיים מצות, ויש בידו מצות על
 אמתתה, ומתרחק מן החטא, ושומר עיניו
 תפלה, ומתנדה על עונותיו לפני הקדוש
 ברוך הוא, ועושה תשובה:

מתרעומות שמקפחות
 איזהו בן העולם הבא,
 ומעבירות ומקרהור ומלצנות
 ומפייעור והדומים,

הלכה פסוקה

שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה
 בגון בגדי כהונה אלא שאין כל אדם יכול
 לכבוז על זה, ומכל מקום טוב הוא שיהיה
 לו מכנסים מיוחדים לתפלה משום נקיות:
 (סי' קכד ס"ז) ו לא ישיח שיחת חולין בשעה
 ששליח צבור חוזר התפלה, ואם שח הוא
 חוטא וגדול עונו מנשוא וגוערין בו: (סי'
 קכה) ו טוב לבוין רגליו בשעה שאומר
 קדושה עם השליח צבור:

שבשמים, ולא יחשוב בדברים שיש בהם
 קלות ראש: ה התפלה היא במקום הקרפן
 ולכך צריך שתהא דוגמת הקרפן בכונה,
 ולא יערב בה מחשבה אחרת כמו מחשבה
 שפוסלת בקדשים ומעומד דומיא דעבודה
 וקביעות מקום כמו הקרפנות שכל אחד
 קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו ושלא
 יחוץ דבר בינו לבין הקיר דומיא דקרפן
 שחציצה פוסלת בינו לבין הקיר וראוי

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף י"א ע"א)

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאִי דְכָתִיב (ישעיה
ל"ח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל
אֶל יְיָ. תָא חֲזִי כַּמָּה הוּא חִילָא תְּקִיפָא
דְּאֹרֵייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל כְּלָא. דְּכָל
מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאֹרֵייתָא, לֹא דְחִיל מַעֲלֵאֵי

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאִי דְכָתִיב
וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר
וַיִּתְפַּלֵּל אֶל ה', וְעַל יְדֵי תְּפִלָּתוֹ
נִתְבַטְּלָה הַגְּזֵרָה (ובעיקר כלל התורה
שֶׁלֹּמֶד לְכַנֵּי יִשְׂרָאֵל), תָּא חֲזִי, כַּמָּה
הוּא חִילָא תְּקִיפָא דְּאֹרֵייתָא, בֵּא
וְרָאָה כַּמָּה אֲדִיר וְחֻזְקָא כַּח הַתּוֹרָה,

וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל כְּלָא, וְכַמָּה הִיא עֲלִיּוֹנָה עַל הַכֵּל, דְּכָל מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאֹרֵייתָא
לֹא דְחִיל מַעֲלֵאֵי וְתַתָּאֵי, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסַק בְּתוֹרָה אֵינּוּ מַתְיָרָא מִהַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּתוֹנִים, וְלֹא

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

הַמְּתַחֲבֵר לְרַשָּׁע טוֹרֵד עֲצָמוֹ מִן הָעוֹלָם וְהַמְּסַבִּיר פְּנִים לְרַשָּׁע הָרִי זֶה מִמְּרַגְזֵי
הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא. אֵל. וְהַמְרַמֶּה בְּדַרְכָּיו מִתְאַבֵּל בְּסוּפוֹ.

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים מסימן ש"ז ואילך)

א וְדַבֵּר דְּבַר, שְׁלֹא יְהֵא דְּבוֹרֵךְ שֶׁל שֶׁבֶת לֹאמֵר דְּבַר פְּלוּנִי אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר אוֹ סְחוּרָה
בְּדְבוֹרֵךְ שֶׁל חוֹל, הַלְבֵּךְ אֶסוּר פְּלוּנִית אֶקְנֶה לְמַחֵר אֶפִּילוּ בְּשִׁיחַת דְּבָרִים

זוהר

תרגום הזוהר

ומתתאי, ולא דחיל מפרעין בישין דעלמא, בגין דאיהו אחיד באילנא דחיי, ויליף מניה בכל יומא. דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשוט. תוליה ליה עיטא היך יתוב קמי מאריה לבטלא ההיא גזרה, דאפילו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה מיד אתבטל ואסתלק מניה, ולא שרייא עליה דבר נש בהאי עלמא. ובגין כד, בעי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, ולא יתעדדי מניה. הדא הוא דכתיב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה. ואי אתעדדי מניה באורייתא, או אתפרש מניה, כאילו אתפרש מאילנא דחיי.

דחיל מפרעין בישין דעלמא, ואינו מתגרא מחליים רעים שבעולם, בגין דאיהו אחיד באילנא דחיי מפני שהוא אחוז באילן החיים, ויליף מניה בכל יומא, ולומד ממנו בכל יום, דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשוט, שחיי התורה מלמדת להאדם לילך בדרך האמת, תוליה ליה עיטא היך יתוב קמיה מאריה לבטלא ההיא גזרה, מלמדת לו עצה איך לשוב לפני אדונו לבטל אותה גזרה, דאפלו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה, שאפלו נגזר עליו שלא תתבטל גזרה זאת (אפלו על ידי תפלה), על ידי כח התורה מיד אתבטל ואסתלק מניה, מיד מתבטלת ומסתלקת ממנו, ולא שריא עליה דבר נש בהאי עלמא, ואינה שוכנת על האדם הזה בנה העולם.

תא חזי, עיטא לבר נש, בד איהו סליק בליליא על ערסיה, בעי לקבלא עליה מלכותא

ובגין כד בעי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, ולא יתעדדי מניה, ומפני זה צריך לו להאדם לעסוק בתורה יומם ולילה, ולא יסור ממנה, הדא הוא דכתיב, וזה הוא שנאמר, והגית בו יומם ולילה, ואי אתעדדי מניה באורייתא, ואם הוא סר מן התורה לגמרי, או אתפרש מנה, או נפרד ממנה אפלו לפי שעה, כאילו אתפרש מאילנא דחיי, כאילו נפרד מאילן החיים.

תא חזי, עיטא לבר נש בד איהו סליק בליליא על ערסיה, בא וראה, עצה לבן אדם,

מוסר

והמטה את חבירו מדרך טובה לדרך רעה מת בחצי ימיו. והמלעיג על המצות אין מרחמין עליו מן השמים. והמלעיג על עניותן של עניים סוף סוף הוא יגע

הלכה פסוקה

במלים אסור להרבות: ב דבר שאינו משום שבות מתר לישראל לומר לזכרי מלאכה ואינו אסור לעשות בשבת, אלא לעשותו בשבת, והוא שיהיה שם מקצת

תרגום הזוהר

זוהר

פֶּאֶשֶׁר עוֹלָה בְּלִילָה עַל מִשְׁכְּבוֹ, בְּעֵי לְקַבְּלָא עֲלֵיהּ מַלְכוּתָא דְלַעֲיִלָא בְּלֶבָא שְׁלִים, צְרִיף לְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שֶׁל מַעְלָה בְּלֶב שְׁלֵם (עַל יְדֵי קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמַּטָּה), וְלֹאֲקַדְמָא לְמַמְסַר קַמִּיהּ פְּקֻדוֹנָא דְנַפְשִׁיהּ, וְלֹאֲקַדְמָא וְלִהְקַדִּים לְמַסַּר לֹא פְּקֻדוֹן נַפְשׁוֹ (שֵׁאם מוֹסְרָה בְּתוֹרַת פְּקֻדוֹן חַיֵּב הַנִּפְקֵד לְהַחְזִירָה לְבַעֲלָיו), וּמִיָּד אֲשֶׁתּוּיב מִכָּל מַרְעִין בִּישׁוּן וּמִכָּל רוּחִין בִּישׁוּן וּמִיָּד נִצַּל מִכָּל חֲלָיִים רָעִים, וּמִכָּל רוּחוֹת רָעוֹת,

דְּלַעֲיִלָא בְּלֶבָא שְׁלִים. וְלֹאֲקַדְמָא לְמַמְסַר קַמִּיהּ פְּקֻדוֹנָא דְנַפְשִׁיהּ, וּמִיָּד אֲשֶׁתּוּיב מִכָּל מַרְעִין בִּישׁוּן, וּמִכָּל רוּחִין בִּישׁוּן וְלֹא שְׁלֹטִין עֲלֵיהּ. וּבְצַפְרָא פֶּד קָם מַעְרְסִיהּ, בְּעֵי לְבָרְכָא לְמֵאֲרִיָּה, וְלִמְיַעַל לְבֵיתִיהּ, וְלִמְסַגֵּד קַמִּי הִיכְלִיָּה בְּדַחֲלִיו סַגֵּיָא. וּבְתַר כֵּן יִצְלִי צְלוֹתִיהּ, וְיִסַּב עֵיטָא מֵאִינוֹן אֲבָהֶן קַדִּישִׁין. דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים ה') וְאֲנִי בְּרוּב חֶסֶדְךָ אָבִא בֵיתְךָ אֲשֶׁתַּחֲוֶה אֶל הִיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ:

וְלֹא שְׁלֹטִין עֲלֵיהּ וְאִינוֹם שׁוֹלְטִים עָלָיו, וּבְצַפְרָא פֶּד קָם מַעְרְסִיהּ בְּעֵי לְבָרְכָא לְמֵאֲרִיָּה וְלִמְיַעַל לְבֵיתִיהּ, וּבַבְּקָר פֶּאֶשֶׁר קָם מִמַּטָּתוֹ צְרִיף לְבָרְךָ לְאֲדוֹנֵי, וְלִמְיַעַל לְבֵיתִיהּ וְלִכְנֵס לְבֵיתוֹ (לְבֵית הַכְּנִסֵּת), וְלִמְסַגֵּד קַמִּי הִיכְלִיָּה בְּדַחֲלִיו סַגֵּי, וְלִהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָי הִיכְלוֹ בִּירְאָה גְדוֹלָה, וּבְתַר כֵּן יִצְלִי צְלוֹתִיהּ וְיִסַּב עֵיטָא מֵאִינוֹן אֲבָהֶן קַדִּישִׁין וְאֶחָד קָד יתְפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְיִקַּח עֲצָה מִן הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, דְּכַתִּיב וְאֲנִי בְּרוּב חֶסֶדְךָ אָבִא בֵיתְךָ אֲשֶׁתַּחֲוֶה אֶל הִיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ.

מוסר

וְאַחֲרִים אוֹכְלִים יִגְיעוּ. וְכָל הַמַּרְגִּיל לְהָאֲדִים פְּנֵי חֲבִירוֹ, פְּנִיקְסוּ פְתוּחָה בּוּ בְיוֹם. וְאִין לָךְ קָשָׁה אֲלֵא מִי שְׁעוֹסֵק בְּדַבְרֵי הַבְּאִי. אוֹי לְמִי שֶׁהָעוֹלָם מְטַעָה בּוּ. אוֹי לְמִי שֶׁהָשָׁעָה מְשַׁחֶקֶת לוֹ. אוֹי לְמִי שֶׁנַּעֲשָׂה סַגֵּיגוֹרוֹ קַטִּיגוֹרוֹ. אוֹי לְמִי

שִׁיְצְרוּ מְנַצְחוֹ. אוֹי לְמִי שֶׁנִּהְפָּךְ עָלָיו הַגְּלָגַל. אוֹי לְמִי שֶׁמֵּאֲבֵד אֶת עַמְלוֹ. ה' בְּרַחֲמָיו יִצְיַלְנוּ מִכָּל גְּזִירוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת בְּכָלֵל וּפְרָט. יִצְיַלְנוּ מִיְצַר הָרַע וּמִכָּל צָרָה וְיִזְכְּנוּ לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָה. אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

הלכה פסוקה

חולֵי אוֹ יְהִי צְרִיף לְדַבֵּר צוֹרֵךְ הַרְבֵּה אוֹ מִפְּנֵי מַצָּוָה, בִּיצֵד אוֹמַר יִשְׂרָאֵל לְנִכְרֵי לַעֲלוֹת בְּאֵילָן לְהִבְיֵא שׁוֹפֵר לְתַקוּעַ תְּקִיעָה שֶׁל מַצָּוָה וְכוּ': (ס"י ש"ט) ג' הַבוֹרֵר אוֹכֵל מִתּוֹךְ פְּסוּלָת בְּיָדוֹ לְהַנְיחוֹ אֶפִּילוֹ לְבוּ בְיוֹם גַּעֲשָׂה כְּבוֹרֵר לְאוֹצֵר וְחַיִּיב: ד' הַבוֹרֵר פְּסוּלָת מִתּוֹךְ אוֹכֵל אֶפִּילוֹ בְּיָדוֹ אַחַת חַיִּיב:

(ס"י ש"כ) ה' זִיתִים וְעֵנָבִים אָסוּר לְסַחֲטָן: ו' מִתֵּר לְסַחֲטֵי לִימוֹנִי"ם: ז' לִתֵּן בְּרַבּוּם בְּתַבְשִׁיל מִתֵּר וְאִין לְחוּשׁ לוֹ מִשׁוּם צוֹבַע דְּאִין צְבִיעָה בְּאוֹכְלִים: (ס"י ש"כא) ח' הַמְחַתֵּךְ יִרַק יִרַק יִרַק יִרַק חַיִּיב מִשׁוּם טוֹחֵן: (ס"י ש"כב) ט' פִּירוֹת שֶׁנֶּשְׂרוּ מִן הָאֵילָן בְּשֶׁבֶת אָסוּרִים בּוּ בְיוֹם וְלַעֲרַב מִתְּרִים מִיָּד:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בראשית דף מ"ז ע"א)

ויבְּלוּ השָׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם,
רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח כְּדֵי לְפָרֵשׁ
פְּסוּקַת זֶה, בְּפִסּוּקַת מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר
צִפְנָתָה לִירֵאִיךָ פְּעֻלַת לַחֲוֹסִים כִּי
נִגְדַת בְּנֵי אָדָם, וְאָמַר, תָּא חַוִּי קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּרָא לְבָר נֶשׁ בְּעֻלְמָא
בָּא וּרְאָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא
אֵת הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְאִתְקִין לִיהַ לְמַהוּי שְׁלִים בְּפוֹלְחָנִיהּ,

ויבְּלוּ השָׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם. רַבִּי אֱלֶעָזָר
פָּתַח מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָתָה לִירֵאִיךָ
פְּעֻלַת לַחֲוֹסִים כִּי נִגְדַת בְּנֵי אָדָם (תהלים ל"א).
תָּא חַוִּי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא לְבָר נֶשׁ
בְּעֻלְמָא, וְאִתְקִין לִיהַ לְמַהוּי שְׁלִים בְּפוֹלְחָנִיהּ,
אֵת הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְאִתְקִין לִיהַ לְמַהוּי שְׁלִים בְּפוֹלְחָנִיהּ וְלֵאמֹר אֲרַחֲוִי וְתִקְנִי בְּאִפְסוּן

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

יֵשׁ פְּרַעְנוֹת מִיַּד וְיֵשׁ פְּרַעְנוֹת לְאַחַר זְמַן. בָּאוֹת וְהוּא יֵשֵׁן. וְיֵשׁ מִהֵן כְּבֹדוֹת וְיֵשׁ
וְיֵשׁ אַחַת אַחַר אַחַת וְיֵשׁ כְּלָן כְּאַחַת. מִהֵן בְּמַרְוִיצַת נֶפֶשׁ וְיֵשׁ בְּדַעְתּוֹ וְיֵשׁ שְׂלֵא
וְיֵשׁ מִהֵן בָּאוֹת עַל הָאָדָם וְהוּא עֵר. וְיֵשׁ בְּדַעְתּוֹ. וְיֵשׁ בְּזַקְנוֹתוֹ וְיֵשׁ בְּנַעֲרוֹתוֹ. וְיֵשׁ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן של"ט ש"מ)

א אינן מטפחין להבות כף אל כף ולא מרקדין גזרה שְׂמָא יתקן כְּלֵי שִׁיר. וְאִפִּילוּ
מִסַּפְקֵין לַהֲבוֹת כִּף עַל יָרֵךְ וְלֹא לַהֲבוֹת בְּאַצְבַּע עַל הַקַּרְקַע אוֹ עַל הַלּוּחַ

תרגום הוזהר

זוהר

שיהיה יכול להיות שלם בעבודתו וּלְמַעַן דְּרַכְיוֹ, בְּגִין דְּיוֹבִי לְנַהֲרָא עֲלָאָה דְּגִנְיֹו קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקַיָּא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (ישעיה ס"ד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זֹלְתָדְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְבֵּה לֹו.

שואל ובמה יזכי ליה לבר נש לההוא נהורא, באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא בכל יומא, יזכי למתווי ליה חולקא בעלמא דאתי, ויתחשב ליה כאילו באני עלמין, דהא באורייתא אתבני עלמא ואשתכלל, הדא הוא דכתיב (משלי ג), "י בחכמה יסד ארץ פונן שמים בתבונה, וכתיב (שם ט) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום. וכל דאשתדל בה, שכליל עלמין וקניים ליה.

שואל ובמה יזכי ליה לבר נש לההוא נהורא, ועל ידי מה יזכה האדם לזה האור, ומשיב באורייתא, על ידי עסק התורה, דכל מאן דאשתדל באורייתא בכל יומא יזכה למתווי ליה חולקא בעלמא דאתי שכל מי שעוסק בתורה בכל יום, יזכה להיות לו חלק לעולם הבא, ויתחשב ליה כאילו באני עלמין,

ויהיה נחשב לו כאילו בנה עולמות, דהא באורייתא אתבני עלמא ואשתכלל, שהרי עם התורה נבנה העולם ונשלם, הדא הוא דכתיב, וזה הוא שגאמר, ה' בחכמה (על ידי חכמת התורה) יסד ארץ פונן שמים בתבונה, וכתיב ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום, (היינו שהתורה היתה פלי אמנתו של הקדוש ברוך הוא שנסתפל בתורה ובכרא העולם כדאיתא בתחלת מדרש רבה בראשית), וכל דאשתדל בה, שכליל עלמין וקניים ליה, וכל מי שעוסק בתורה, משכלל העולמות ומעמיד אותן.

מוסר

בסתר ויש בגלוי. ויש בפנית ויש באכסניא. כל צרה וצוקה וקנאה ופרצה ותקלה ממעטין את החטא. ויש שעובד את המקום מתוך יראה כדי שלא תתקפח

הלכה פסוקה

או אחת בנגד אחת כדרך המשוררים או לקשקש באגוז לתינוק או לשחק בו בזוג כדי שישתוק כל זה וכיוצא בו אסור גזרה שמא יתקן פלי שיר ולספק בלאחר יד

זוהר

תרגום הזוהר

וְתָא חוּי, בְּרוּחָא עֲבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וּבֵא וַרְגָּה, בְּרוּחַ עֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיּוּ כָל צִבְאָם), וּבְרוּחָא מִתְקַיֵּמָא, וּבְרוּחַ הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם, וְהִינוּ רִוּחָא דְאִינוּן דְלֵעָאן דְאִוְרִייתָא בְרוּחַ פִּיֵּהֶם שֶׁל לִזְמַנֵי תוֹרָה, וְכָל שְׁבִין רִוּחָא דְהֶבֶל דְרַבְנֵי דְבֵי רַב, וְכָל שְׁבִין בְּרוּחַ הֶבֶל שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין (שֶׁהוּא הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא).

וּמְפָרֵשׁ הַפְּסוּקִים שֶׁהִתְחִיל, מָה רַב מוּבָרַךְ, דָּא מוּבָרַךְ דְאִתְגַּנְיָו, זֶה הַטּוֹב שֶׁנֶּצְפֵּן (הִינוּ הָאֹר הַגָּנוּז לְצַדִּיקִים), לִירְאִיךָ, הַפְּנִינָה לְאִינוּן דְחִלֵי חֲטָאָה, לְאוֹתָם יֵרְאֵי חֲטָא. פְּעֻלַת לְחוּסִים בְּךָ, שׁוֹאֵל מֵאֵי יוֹרָה הַמַּלְאָה פְּעֻלַת, וּמְשִׁיב דָּא עוֹבְרָא דְבְרָאשִׁית, זֶה מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית (כְּלוּמַר שֶׁכָּל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית נִבְרָאוּ בְּשִׁבִיל הַחוּסִים בְּךָ).

רַבִּי אָבָא אָמַר, דָּא מִלַת פְּעֻלַת נֶאֱמָרָה עַל גַּן עֵדֶן, (שֶׁהָיָה עֵדֶן נַעֲשֵׂה בְּשִׁבִיל הַחוּסִים בְּךָ), דְהָא בְּאוּמְנוּתָא עֲבִיד לִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּגוֹנָנָא דְלְעִילָא, שְׁהִרֵי בְּאַמְנוּת עֲשֵׂה אוֹתוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ (גַּן עֵדֶן הַפְּתוּחוֹ) כְּדָגְמַת גַּן עֵדֶן שֶׁל מַעֲלָה (גַּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן), לְאוֹתֵתְקָפָא בֵּיה צַדִּיקָנָא, לְהִתְחַזֵּק בּוֹ הַצַּדִּיקִים (שִׁיתְחַזְקוּ וְיִתְרַגְּלוּ לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן), הִרְאָה הוּא דְכְּתִיב, וְזֶהוּ מַה שֶׁנֶּאֱמַר, פְּעֻלַת לְחוּסִים בְּךָ נִגְדַר בְּנֵי אָדָם, וּמְפָרֵשׁ דְהָא הוּא נִגְדַר

מוסר

(הושע ה') בְּצַר לָהֶם יִשְׁחַרוּנְנֵי וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מַעֲשָׂיו. בְּשַׁעַה שֶׁנֶּפְטָר הָאָדָם הַמְּלֵאךָ הַמְּמוּנָה עַל הַדִּין עוֹמֵד כְּנִגְדוֹ וְאוֹמֵר לוֹ אוֹי עַל זֶה הַגּוֹף שִׁיבָא מִן הָעוֹלָם רִיקָם מְזַכִּיּוֹת וּמְלֵא עוֹנוֹת. מִבֵּית

הלכה פסוקה

מִתָּר: (סי' שמ) ב אָסוּר לִיטוֹל שְׁעָרוֹ אוֹ בֵּין לְאַחֵרִים, וְחַיִּיב עַל שְׁתֵּי שְׁעוֹת, צְפָרְנָיו בֵּין בֵּינָה בֵּין בְּכָלֵי בֵּין לְעִצְמוֹ וּמְלַקֵּט לְבָנוֹת מִתּוֹךְ שְׁחוֹרוֹת אֶפְלוֹ

תרגום הזוהר

זוהר

בְּנֵי אָדָם, שְׁהָרִי זֶה (בן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן) הוא נֶגֶד בְּנֵי אָדָם נְחֻשֶׁב, וְאַחֲרָא, נֶגֶד עֲלָאִין קַדְיִישׁוֹן, וְהָאֲחֵר (בן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן) הוא נֶגֶד עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים נְחֻשֶׁב, שֶׁהוּא אֶצֶל הָעֲלִיוֹנִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּנֵי עֵדֶן לְעִילָא נֶגֶד בְּנֵי אָדָם הוּי, בְּנֵי עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן גַּם כֵּן נְחֻשֶׁב נֶגֶד בְּנֵי אָדָם, לְאַתְפְּנִישָׁא בֵּיהּ צְדִיקְיָא דְעַבְדֵי רַעוּתְהוֹן דְּמֵאֲרִיהוֹן, שְׂתֵּאֲסַפּוּ שָׁם הַצְּדִיקִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹן אֲדוֹנָם.

וְעַכְשָׁיו מֵתְחִיל לְפָרֵשׁ, וַיְכַלּוּ פְרוּשׁוֹ דְּכָלוּ עוֹבְדֵי דְלְעִילָא וְעוֹבְדֵי דְלְתַתָּא, שְׁנִגְמְרוּ הַמַּעֲשִׂים שֶׁל מַעְלָה וְהַמַּעֲשִׂים שֶׁל מַטָּה. וְהֵינּוּ הַשְּׁמַיִם

וְהָאָרֶץ לְעִילָא וְתַתָּא שְׁנִגְמְרוּ הַדְּבָרִים שֶׁל מַעְלָה הַרְוֵמוֹ בְּמַלְתַּי הַשְּׁמַיִם, וְשֶׁל מַטָּה הַרְוֵמוֹ בְּמַלְתַּי הָאָרֶץ.

כֶּךָ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם. דְּהָא הוּא נֶגֶד בְּנֵי אָדָם, וְאַחֲרָא נֶגֶד עֲלָאִין קַדְיִישׁוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּנֵי עֵדֶן לְעִילָא נֶגֶד בְּנֵי אָדָם הוּי, (וְאַפִּילוּ אַחֲרָא נֶגֶד בְּנֵי אָדָם הוּי), לְאַתְפְּנִישָׁא בֵּיהּ צְדִיקְיָא דְעַבְדֵי רַעוּתָא דְמֵאֲרִיהוֹן.

וַיְכַלּוּ, דְּכָלוּ עוֹבְדֵי דְלְעִילָא וְעוֹבְדֵי דְלְתַתָּא. הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, לְעִילָא וְתַתָּא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, עוֹבְדָא וְאוֹמְנוֹתָא דְאוֹרִייתָא שְׁבַכְתְּבָ, וְעוֹבְדָא וְאוֹמְנוֹתָא דְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְכָל צְבָאָם, אֵלֶין פְּרִטֵי דְאוֹרִייתָא אִפִּין

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיְכַלּוּ הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ הַכּוֹנֵה שְׁנִגְמְרוּ עוֹבְדָא וְאוֹמְנוֹתָא דְאוֹרִייתָא שְׁבַכְתְּבָ, מַעֲשֵׂה וְאוֹמְנוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַכְתְּבָ (הַרְוֵמוֹ בְּמַלְתַּי הַשְּׁמַיִם), וְעוֹבְדָא וְאוֹמְנוֹתָא דְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, וּמַעֲשֵׂה וְאוֹמְנוֹת דְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה (הַרְוֵמוֹ בְּמַלְתַּי הָאָרֶץ). וְכָל צְבָאָם, הַכּוֹנֵה אֵלֶין פְּרִטֵי דְאוֹרִייתָא אֵלֶין פְּרִטֵי הַתּוֹרָה, אִפִּין דְאוֹרִייתָא פְּנִים שֶׁל תּוֹרָה, הֵינּוּ שְׁבַעִים פְּנִים לְתוֹרָה.

מוסר

בַּתּוֹרָה. אוֹי לֹא לְבָשָׂר שְׁלֹא נִתְיַעַב כִּי־רָאָה. אוֹי לֹא לִיֶצֶר שְׁלֹא נִכְנַע מִפְּנֵי בּוֹרְאוֹ. אוֹי לֹא לְלֵב שְׁלֹא עָבַד אֶת בּוֹרְאוֹ שְׁעֵתִיד לַעֲמוֹד בְּנִזְיָפָה וְאוֹמְרִים לֹא עָמוֹד בְּדִין וְהִפְרֵ מַעֲשִׂיךָ וְדַע מֵהֵיכָן בָּאתָ וְלִפְנֵי מִי

אַתָּה עֵתִיד לִפְנֵי אֵת הַדִּין וְאִם אֵין אַתָּה יֹכֵל לְהַשִּׁיב מִי יֹכֵל לְהַשִּׁיב. וּמִי יֹכֵל לְסַבּוֹל עֲוֹנוֹתֶיךָ שֶׁהֵן פֶּאֶשׁ לְבָגְד. וְכַחֲרַב לַעֲמוֹד בְּנִזְיָפָה וְאוֹמְרִים לֹא עָמוֹד בְּדִין וְהִפְרֵ מַעֲשִׂיךָ וְדַע מֵהֵיכָן בָּאתָ וְלִפְנֵי מִי

הלכה פסוקה

בְּאַחַת חַיִּיב, וְדָבָר זֶה אִפִּילוּ בְּחוֹל אֲסוּר גַּם הַמּוֹחֵק דִּיוו שְׁעַל הַקְּלָף אוֹ שְׁעוּה מִשׁוּם לֹא יִלְבַּשׁ גֶּבֶר שְׁמַלְתַּי אִשָּׁה: שְׁעַל הַפְּנָקָם אִם יֵשׁ בְּמִקּוּמוֹ כְּדֵי לְכַתּוּב

בראשית ליום רביעי

זוהר

תרגום הזוהר

דְּאוּרֵייתָא. שְׁבָעִים פְּנִים לְתוֹרָה. וַיְכַלּוּ, וַיְכַלּוּ, הַכְּנָה דְּאַתְקֵימוּ וְאַשְׁתְּכַלְלוּ
 דְּאַתְקֵימוּ וְאַשְׁתְּכַלְלוּ דָא בְּרָא. שְׁמַיִם וְאַרְצָא, דָּא בְּרָא, שְׁנַתְקֵימוּ וְנִשְׁלְמוּ (וְנִכְלְלוּ)
 זָה בְּזָה (הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְהַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה), שְׁמַיִם וְאַרְצָא פְּרִט וְכָלֵל תּוֹרָה
 שְׁבַכְתָּב הַנְּקָרָא "כָּלֵל", שְׁכַתּוּבוֹת
 דְּאוּרֵייתָא, מְסַאֲבֵן דְּאוּרֵייתָא:

פֶּה הַנְּקָרָא "פְּרִט", שְׁנַתְבְּאָרוּ בֵּה הַמְצוּוֹת בַּפְּרִטוֹת (וְהֵם כְּנַגְדֵי שְׁמַיִם - תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב שֶׁהִיא
 נְגַד תַּפְּאֶרֶת הַנְּקָרָא שְׁמַיִם, וְאַרְצָא - תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה שֶׁהִיא נְגַד הַמַּלְכוּת הַנְּקָרָא אַרְצָא). וְכָל צְבָאָם
 הַכְּנָה רְזִי דְּאוּרֵייתָא סוּדוֹת הַתּוֹרָה, דְּכֵן דְּאוּרֵייתָא, מְסַאֲבֵן דְּאוּרֵייתָא, הַשְּׁהָרוֹת וְהַטְּמָאוֹת
 שְׁבַתּוֹרָה, כְּלוּמַר כָּל דִּינֵי טְהָרָה וְטְמָאָה הַכְּתוּבִים בַּתּוֹרָה.

מוסר

כְּחֵרִישָׁה לְאַזְנִים. כַּמְכַשְׁלָה לַפֶּתַח. כְּיָמִים שֶׁהִיא מֵת בְּחֻצֵי יָמֶיהָ וַיֵּשׁ מִי שֶׁהִיא יוֹצֵא
 רְעִים לְזַקְנָה. כְּיַסּוּרֵין לְגוּף. כְּגַדִּיעָה לְקַרְנֵין. מִן הָעוֹלָם בְּתַמִּימוֹת. ה' שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל
 כְּמַרְה לְמִיתָה. כְּעֵבִירָה לְיוֹם הַדִּין. יֵשׁ יִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל רָע כֵּן יְהִי רְצוֹן:

הלכה פסוקה

שְׁתֵּי אוֹתִיוֹת חַיִּיב: דַּ יִּזְהַר שְׁלֵא לְכַתּוּב הַ חוּט שֶׁל תְּפִירָה שְׁנִפְתַּח אָסוּר לְמַתְחוּ
 בְּאַצְבָּעוֹ בְּמִשְׁקִין עַל הַשְּׁלַחַן אוֹ בְּאַפְרָ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף י"ג ע"ב)

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָא, לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי וּלְמַהֲב
לֹן טַרְפָּא, דְּכְתִיב (בראשית א) נַעֲשֵׂה
אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. נַעֲשֵׂה אָדָם בְּשִׁתּוּפָא,
כָּלֵל דְּכַר וְנוֹקְבָא. בְּצַלְמֵנוּ, עֲתִירֵי. כְּדְמוּתֵנוּ,
מַסְכְּנֵי. דְּהָא מַסְטְרָא דְּכֹרָא עֲתִירֵי, וּמַסְטְרָא

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָא, הַמְצָנָה הַתְּשִׁיעִית
היא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי,
וּלְמִיחֵב לֹן טַרְפָּא, לְחֻזְנֵן וּלְרַחֵם
עַל הַעֲנִיִּים, וְלִתְתּוֹ לֵהֶם מְזוּנוֹת,
דְּכְתִיב נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדְמוּתֵנוּ, וּמַפְרֵשׁ נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא, נַעֲשֵׂה אָדָם הוּא בְּשִׁתּוּף,

כִּי שֵׁם אָדָם הוּא כָּלֵל דְּכַר וְנוֹקְבָא, כּוֹלֵל זָכָר וְנִקְבָּה. בְּצַלְמֵנוּ הֵינּוּ עֲתִירֵי עֲשִׂירִים, כְּדְמוּתֵנוּ
הֵינּוּ מַסְכְּנֵי עֲנִיִּים, וּמַפְרֵשׁ לְמַה בְּצַלְמֵנוּ הֵם עֲשִׂירִים דְּהָא מַסְטְרָא דְּכֹרָא עֲתִירֵי, שְׁהֵרֵי

מוסר

(מספר הישר (שער יז) (והוא לרבי זרחיה מיוני ולא לר"ת)

לְבִי לְבִי הֲלֹא יָדַעְתָּ כִּי לֹא נִבְרַאתָ כִּי לֹא זָכַרְתָּ אַחֲרֵיתֶךָ. הֲלֹא תִדַּע כִּי כָּל
אִם לְשׁוֹב לְעַפְר מִיּוֹם הַיּוֹתֶךָ, מְדוּעַ הֵימָיִם אֲשֶׁר אָתָּה חַי עַל הָאָדָמָה, כָּצֵל

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ו)

א כָּל אֱלוֹ הַבְּרָכוֹת צָרִיךְ שְׁלֹא יִפְסִיק בֵּין לְאֲזִנּוֹ וְאִם לֹא הִשְׁמִיעַ לְאֲזִנּוֹ יֵצֵא וּבִלְבָד
בְּרָכָה לְאֲכִילָהּ. וְצָרִיךְ לְהִשְׁמִיעַ שְׂיוּצִיא בְּשִׁפְתָיו וּנְאָמְרִים כָּל לְשׁוֹן: ב כָּל

זוהר

תרגום הזוהר

עשירים הם יוצאים מצד הזכר, (ומדת תפארת, שהוא המשפיע, בן העשירים הם המשפיעים) ומסמך דנוקבא מסכני, ומצד הנקבה (מדת המלכות) יוצאים העניים, (וכמו שהיא מקבלת מתפארת, בן העניים הם המקבלים) במה דאינון בשתופא חדא, כמו שהם הזכר ונקבה (זעיר ונקבה) בשתופא אחת, וחס דא על דא ומרחם זה (זעיר) על זאת (מלכות), ויהיב דא לדא ונמיל ליה טיבו, ונותן זה (זעיר) לזאת (מלכות), וגומל לו חסד, הכי אצטרף בנש לתתא למתו עתירא ומסכני פחפורא חדא, כמו כן צריך האדם למטה להיות עשיר ועני פחפור אחד, ולמיהב דא לדא, ולנמלא טובא דא לדא, ולתפן זה לזה, ולגמול חסד זה לזה.

דנוקבא מסכני. כמה דאינון בשתופא חדא, וחס דא על דא, ויהיב דא לדא, ונמיל ליה טיבו. הכי אצטרף בנש לתתא למתו עתירא ומסכני פחפורא חדא, ולמיהב דא לדא, ולנמלא טובא דא לדא.

וירדו בדגת הים וגומר, רוא דנן חמינן בספרא דשלמה מלכא, דכל מאן דחס על מסכני ברעותא דליבא, לא משתני דיוקניה לעולם מדיוקנא דאדם הראשון.

וכיון דדיוקנא דאדם אתרשים ביה, שליט על כל ברין דעלמא בההוא דיוקנא. הדא

פחפור וירדו בדגת הים וגומר, רוא דנן חמינן בספרא דשלמה מלכא, סוד זה ראינו בספרו של שלמה המלך, דכל מאן דחס על מסכני ברעותא דליבא, שפל מי שמרחם על העני פחפץ לב (ולא לשם התפארות), לא משתני דיוקניה לעולם מדיוקנא דאדם (הראשון), צורתו אינה משתנה לעולם מצורתו של אדם (דהינו שנשאר בו הצלם אלקים),

וכיון דדיוקנא דאדם אתרשים ביה, וכיון שצורתו של אדם נרשמה בו, שליט על כל ברין דעלמא בההוא דיוקנא, הוא שולט על כל בריות העולם באותה הצורה, הדא הוא

מוסר

עובר וכמוץ יסוער מגורן, וכעשן מארבה. מחלקי חייך, ובכל יום תקרב אל הקבר ימך חרוצים וחייד קצוצים. וכל אשר ותעור בלי אבר, ומדוע לא זכרת פי יעבור עליך יום או לילה תחסר חלק עפר אתה ולא ידעת פי מן האדמה

הלכה פסוקה

דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו מברכין לא על אוכל ולא על משקה עד צריך לאוחזו בימינו פשהוא מברך: ג אין שיביאוהו לפניו בירך ואחר כך הביאוהו

הוא דְּכָתִיב (בראשית ט') וּמִזְרָאֲכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְגוֹמֵר. כָּלָהוּ זַעֲיִן וְדַחְלִין מִהֵוּא דְיוֹקָנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ.

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּר נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְּאָדָם, עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדִין. מְנָא לֹן, מִנְּבוּכַדְנֶצַּר. אַף עַל גַּב דְּחָלִם הֵוּא חֲלָמָא, כָּל זְמָנָא דְהוּהּ מִיחֵן לְמַסְכְּנִי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֲלָמִיָּהּ. בִּיּוֹן דְּאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנִי, מַה כְּתִיב (דניאל ד'), עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מִלְכָּא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא.

דְּכָתִיב, זֶהוּ שְׁנַאֲמַר, וּמִזְרָאֲכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ, כָּלָהוּ זַעֲיִן וְדַחְלִין מִהֵוּא דְיוֹקָנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ, כָּלִם רוּעֵדִים וּמְפַחְדִים מֵאוֹתָהּ הַצּוּרָה שְׁנַרְשָׁמָה בּוּ,

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּר נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְּאָדָם, מִפְּנֵי שְׂזָהּ הוּא מְצוּנָה חֲשׂוּבָה שְׂיִתְעַלָּה הָאָדָם עַל יְדָהּ לְהִיּוֹת בְּצוּרַת אָדָם (בְּצֻלָם אֱלֹקִים) עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדִין, יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הַמְצוּוֹת. מְנָא לֹן מֵאִין לֵנוּ זֶה, מִנְּבוּכַדְנֶצַּר, אַף עַל גַּב דְּחָלִם הֵוּא חֲלָמָא, אַף

עַל פִּי שְׁחָלִם אוֹתוֹ הַחֲלוּם, שְׂיִהְיֶה נְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם שְׁבַע שָׁנִים וְתִשְׁתַּנָּה צוּרַתוֹ לְצוּרַת חַיָּה, כָּל זְמָנָא דְהוּהּ מִיחֵן לְמַסְכְּנִי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֲלָמִיָּהּ, כָּל זְמַן שְׁהִיָּה חוֹנֵן עֲנִיִּים לֹא שְׁכַן עֲלִיו וְלֹא נִתְקַים הַחֲלוּם, בִּיּוֹן דְּאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנִי, בִּיּוֹן שְׁהִטִּיל עֵין הִרְעָ שְׁלֹא לְחוֹנֵן לְעֲנִיִּים, מַה כְּתִיב, עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מִלְכָּא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא, מִיַּד נִשְׁתַּנָּה צוּרַתוֹ לְצוּרַת חַיָּה, וְנְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם.

מוסר

צְרוּף וְהִסְפֵּר פְּתוּחַ וּמֵאֲזַנִּי מִשְׁפָּט. וְכוּס תְּרַעֲלָה בִּידֵי ה' שֵׁם תִּמְצָה שְׁמֵרִיָּה וְתִהְיֶה נִפְשָׁךְ בְּצִרְיָהּ. וּמָה תִּשְׁיֵב עַל זְדוֹנוֹתֶיךָ. הֲלֹא אָז תִּרְאֶה פְּרִי מַעַלְלֶיךָ וְתִמְצָא גְמוּלָךְ. וְאֵלּוּ תִּמּוֹת כְּמוֹת הַבְּהֵמָה וְלֹא תִהְיֶה עֲתִיד לְתַת חֲשָׁבוֹן, הֲיִה לָךְ לְשִׁמוּחַ בְּמוֹתֶיךָ, אַךְ תִּלָּךְ לְמַר מִמּוֹת וְלִמְקוּם

נוֹצְרָתִי. וְעַל מִי כְּטַחַתְּ כִּי מְרַדְתָּ. וּמִדּוּעַ אֲתָה נִמְהַר וְלֹא תַעֲבֵר עַל לְבַבְךָ יוֹם הַמָּוֶה. יוֹם אֲשֶׁר תֵּאבֵד עֲצָתְךָ וְנִסְרַחָה חֲכָמְתְךָ. יוֹם יִדְבַק לְשׁוֹנֶךָ לְחֻכֶיךָ. יוֹם יִשְׁאוּךָ עַל כְּתָף יִסְבְּלוּךָ. וְעַל אֶרֶץ תַּחֲתִית יִשְׁלִיכוּךָ. וְעַל כָּל מַעֲשֵׂה יַחֲשׁוּבֶיךָ. וְכֹאבֶךָ תִּדְבָּהּ וְאִשְׁףָ לֹא תִכְבֶּה. יוֹם תִּרְאֶה הַחֲשָׁבוֹן

הלכה פסוקה

מֵאוֹתוֹ הַמִּין אוֹ מִמִּין אַחַר שְׁבָרְכָתוֹ כְּבָרְכַת שְׁבִירָךְ עַל פִּירוֹת שְׁלִפְנָיו וְהִבִּיאוּ לוֹ יוֹתֵר

לְפָנָיו צְרִיד לְכַרְךָ פַּעַם אַחֲרַת, אֲבָל מִי הָרֵאשׁוֹן אֵינּוּ צְרִיד לְכַרְךָ: ד נָטַל בִּידוֹ פְּרִי

זוהר

תרגום הזוהר

וּבְגִין כִּי, נַעֲשֶׂה אָדָם. כְּתִיב הַכָּא עֲשִׂיהָ, וּבְגִין כִּי, נַעֲשֶׂה אָדָם, וּמְשֹׁם זֶה נֶאֱמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, לְשׁוֹן עֲשִׂיהָ, כְּתִיב הַכָּא עֲשִׂיהָ, וּכְתִיב הֵתָם שֵׁם הָאִישׁ עֲמוּ הַיּוֹם בּוֹעִז:

שַׁעֲשֶׂה עֲמָה צְדָקָה וְחֶסֶד כַּמְבָּאָר שֵׁם) וּמְשֹׁם רְאִיָּה שְׁלִשׁוֹן עֲשִׂיהָ מְרַמֵּז עַל צְדָקָה.

מוסר

יאבדו כל חפציו. יום תצא הנשמה וישאר הגוף ככלי מלא כלימה מושלף כאבן דומם, ואתה בן אדם על מי תנוס לעזרה או מי יהיה עליך סתרה, הלא אז תאמר אוי לי מה עשיתי, מדוע דבר ה' בזיתי, ואחרי שרירות לבי פניתי. ובמה אתפסה פי ערום אנכי. התקושש והתבושש והכלם מחטאתיך ותן תודה לאלהיך בעוד נפשך בגופך ובטנם יחשכו ככבי נשפך. שוב יום אחד לפני מיתתך החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חייך:

אופל ארץ חושף וצלמות, שם תפול עליך אימה ותכסוף כלימה ולבושך גוש רמה ויזורה על גופך גפרית לבלתי השאיר לך שריד הלא היום ההוא נורא ואיום. יום אשר אין לו פדיום. יום תמרור בבכיה תאניה ואניה. יום תרדה וצעקה. יום שואה ונאקה. יום מספד מר. יום תערוף אכל משמר מול משמר. יום יחרה אף האל וקנאתו ונתכה פאש חמתו. יום ירבו המעצבים והמכאובים. יום יהמה כל איש ידיו על חלציו. יום

הלכה פסוקה

מלכותו לעולם ועד על שהוציא שם שמים לבטלה. ואם אמר בשנפל ברוד אתה ה' ולא אמר אלהינו יסיים ויאמר למדני חקוד שיהא גראה בקורא פסוק:

לאכלו ויברך עליו ונפל מידו ונאבד או נמאס צריך לחזור ולברך אף על פי שהיה מאותו המין לפניו יותר בשברך על הראשון. וצריך לומר ברוד שם כבוד

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף יד ע"ב)

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹנָם לְבִרְכָה, תִּלְתָּא אֵינוּן
דְּגַרְמִין בִּישָׁא לְגַרְמִייהוּ. חַד, מֵאן
דְּלֵיִיט גַּרְמִייהוּ. תַּנְיִינָא, מֵאן דְּזָרִיק נְהָמָא אוּ
פְרוּרִין דְּאִית בְּהוּ בְּזִית. תִּלְיִתָּאָה, מֵאן דְּאֹקִיד
שְׂרָגָא בְּמַפְקָא דְּשַׁבְתָּא, עַד לֹא מָטוּ יִשְׂרָאֵל

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹנָם לְבִרְכָה,
תִּלְתָּא אֵינוּן דְּגַרְמִין בִּישָׁא
לְגַרְמִייהוּ, שְׁלִשָּׁה הֵם שְׁגוּרְמִים רְעָה
לְעַצְמָם, חַד, מֵאן דְּלֵיִיט גַּרְמִייהוּ,
הָאֶחָד, מִי שְׁמַקְלָל אֶת עַצְמוֹ, תַּנְיִינָא,
מֵאן דְּזָרִיק נְהָמָא אוּ פְרוּרִין דְּאִית
בְּהוּ בְּזִית, הַשֵּׁנִי, מִי שְׁזוֹרֵק לְאַרְץ

לְחֵם אוּ פְרוּרִים שֵׁישׁ בְּהֵם בְּזִית, לְפִי שְׁמַבְזֶה אֶת הָאוֹכְלִים, אִף מִלְמַעְלָה מוֹנְעִים מִקְּנוֹ
שְׁפַע הַפְּרִנְסָה, תִּלְיִתָּאָה, מֵאן דְּאֹקִיד שְׂרָגָא בְּמַפְקָא דְּשַׁבְתָּא עַד לֹא מָטוּ יִשְׂרָאֵל לְקִדּוּשָׁא

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אֲשָׁרִי מִי שִׁירָאתוֹ עַל פְּנָיו. אֲשָׁרִי עֲנָיו. אֲשָׁרִי הַמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ הַמּוֹנְיוּ.
הַנְּשָׁמֵר מִעֲוִנוֹ. אֲשָׁרִי מִי שֶׁהוּא אֲשָׁרִי מִי שֶׁהוּא שְׁפָל בְּעֵינָיו. אֲשָׁרִי מִי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ן)

א וְיִשְׁכַּח בַּבֹּקֶר בַּיּוֹם שֵׁשִׁי לְהַכִּין צִרְכֵי לְשִׁמְשׁוֹ וְשִׁתְּדַל לְהַכִּין בְּעַצְמוֹ שׁוֹם דְּבָר
שֶׁבֶת וְאֶפְלוּ יֵשׁ לוֹ כְּמֵה עֲבָדִים לְצִרְכֵי שֶׁבֶת כְּדֵי לְכַבְּדוֹ. כִּי רַב חֶסְדָּא

זוהר

תרגום הזוהר

דְּסַדְרָא, הַשְּׁלִישִׁי, מִי שְׁמַדְלִיק הַגֵּר
בְּמוֹצָאי שַׁבַּת לִפְנֵי שְׁהַגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל
לְאַמִּירַת קְדוּשָׁה דְּסַדְרָא (שְׁבִתוּף וְאַתָּה
קְדוּשׁ יוֹשֵׁב וְגו'), דְּגָרִים לְנוֹרָא דְּגִיְהִנְס
לְאַדְלָקָא בְּהַאי נוֹרָא עַד לֹא מְטָא
וְזַמְנִיחוּ, שְׁגוֹרִם לְהַבְעִיר אֵשׁ שֶׁל
גִּיְהִנְס בְּאוֹתוֹ הָאֵשׁ (שְׁהַדְלִיק הוּא)
עַד שְׁלֵא הִגִּיעַ הַזְּמַן.

דְּחַד דְּוִכְתָּא אִית בְּגִיְהִנְס לְאַיְנוּן
דְּקָא מַחְלָלִי שַׁבְּתוֹת, שְׁמַקּוּם אֶחָד
יֵשׁ בְּגִיְהִנְס לְאוֹתָם שְׁהִיוּ מַחְלָלִי
שַׁבַּת, וְאַיְנוּן דְּעַנּוּשֵׁין בְּגִיְהִנְס לְיִמִּין
לִיה לְהַאי דְּאוֹקִיד שְׁרָגָא עַד דְּלֹא
מְטָא זְמַנִּיה, וְאוֹתָם שְׁנַעֲנִישִׁים
בְּגִיְהִנְס מְקַלְלִים לְזָה שְׁהַדְלִיק הַגֵּר

עַד שְׁלֵא הִגִּיעַ הַזְּמַן (שְׁגוֹרִם בְּמַעֲשֵׂיו לְהַדְלִיק אֵשׁ שֶׁל גִּיְהִנְס לִפְנֵי זְמַנּוֹ). וְאַמְרֵי לִיה, וְאוֹמְרִים
לוֹ (קְלָלוֹת שְׁבַפְסוּקִים הָאֵלוֹ), הִנֵּה ה' מְטַלְטֵלְךָ מִלְטֵלְה גֵּבֵר וְגוֹמֵר, צְנוּף יִצְנַפְדָּ צְנַפְה בְּדוּר,
(הָאוֹיְבִים יִקְיִפוּךָ כְּמוֹ צְנוּף הַמַּקִּיף אֶת הָרֹאשׁ, וְתִהְיֶה נִזְרֵךְ כְּבַדּוֹר כִּכְף הַקָּלַע). אֶל אֶרֶץ רַחֲבַת יְדִים
(שְׁתַּלְּךָ בְּגִלוֹת), בְּגִין דְּלֹא יְאוֹת הוּא לְאַדְלָקָא נוֹרָא כַּד נִפְיִק שַׁבְּתָא עַד דְּמַבְדְּלִי יִשְׂרָאֵל
בְּצִלוֹתָא וּמַבְדְּלִי עַל כִּסָּא, מִפְּנֵי שְׁאִין רְאוּי לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּמוֹצָאי שַׁבַּת עַד שְׁיַבְדִּילוּ יִשְׂרָאֵל
בְּתַפְלָה, וְעַל הַכּוֹס בְּגִין דְּעַד הַחוּא זְמַנָּא שַׁבַּת עַדִּין הוּא, וְקְדוּשָׁא דְּשַׁבַּת שְׁלִיט עַלְנָא,
מִפְּנֵי שְׁעַד אוֹתוֹ הַזְּמַן הוּא שַׁבַּת, וְקַדְשַׁת הַשַּׁבַּת שׁוֹלְטַת עַלְנֵינוּ.

מוסר

שְׁמַטָּה אֲזַנְיו לְשִׁמוּעַ דְּבְרֵי תוֹרָה. אֲשֶׁרִי עוֹסֵק בְּמַשְׁנֵתוֹ וְאוֹמְרַת ה' עִמָּךְ גְּבוּר
הַשׁוֹמֵעַ דְּבְרֵי תוֹרָה בְּכָל יוֹם. תּוֹרַת ה' הִחֲזִיל הִנֵּה בְּאֵתִי לְלַמְדָּךְ עַל פֶּן יִצְאֵתִי
תְּמִימָה עוֹמְדַת לִפְנֵי הָאָדָם בְּשַׁעַה שְׁהוּא לְקִרְאוּתָךְ לְשַׁחַר פְּנִידָךְ וְאַמְצָאָךְ אֲשֶׁרִידָךְ

הלכה פסוקה

הָיָה מִחֲתוּד הַיֵּרֶק דֵּק דֵּק וְרַבָּה וְרַב יוֹסֵף בָּלִים הַצְּרִיכִים לְשַׁבַּת וּמְפָנָה כְּלֵי הַחוּל,
הָיוּ מְבַקְעִין עֲצִים וְרַבֵּי זִירָא הָיָה מְדְלִיק וּמְהֵם יִלְמַד כָּל אָדָם וְלֹא יֹאמֵר לֹא
הָאֵשׁ וְרַב נַחְמָן הָיָה מִתְקַן הַבֵּית וּמְכַנֵּים אֶפְגוּם כְּבוֹדֵי כִּי זֶה הוּא כְּבוֹדוֹ שְׁמַכְבֵּד

תרגום הוזהר

זוהר

וּבְשַׁעֲתָא דְּמַבְדִּילִין עַל כַּפָּא וּבַעַת
שְׁמַבְדִּילִין עַל הַכּוֹס, כָּל אֵינוֹן חֲיִילִין
וְכָל אֵינוֹן מִשְׁרִין דְּאַתְמָנָן עַל יוֹמֵי
דְּחוּל, כָּל אוֹתָם הַצָּבֹאוֹת הַעֲלִיוֹנִים
וְכָל אוֹתָם הַמַּחְנוֹת שְׁמַמְנִים עַל יְמוֹת
הַחּוּל, כָּל חַד וְחַד יְתוּב לְאַתְרֵיהּ
וּלְפּוֹלְחָנֵיהּ דְּאַתְמָנֵי עֲלֵיהּ, כָּל אַחַד
יְשׁוּב לְמַקּוּמוֹ וְלַעֲבוּדְתּוֹ שְׁמַמְנָה
עֲלֵיו. כְּגִין דְּכַד עָאל שְׁבַתָּא
וְאַתְקַדֵּשׁ יוֹמָא, קַדֵּשׁ אַתְעַר וְשְׁלִיט
בְּעֵלְמָא, מִפְּנֵי שְׁכַאֲשֵׁר נִכְנַס הַשְּׁבַת
וְנִתְקַדֵּשׁ הַיּוֹם, הַקַּדֵּשׁ (הַקַּדְשָׁה)
מִתְעוֹרֵר וְשׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְחוּל אַתְעַדֵּי
מִשְׁלַמְנוּתָא דִּילֵיהּ, וְהַחּוּל מוֹסֵר
מִהַשְׁלֵטוֹן שְׁלוֹ, וְעַד שַׁעֲתָא דְּנַפְיָק

וּבְשַׁעֲתָא דְּמַבְדִּילִין עַל כַּפָּא, כָּל אֵינוֹן חֲיִילִין,
וְכָל אֵינוֹן מִשְׁרִין דְּאַתְמָנָן עַל יוֹמֵי דְּחוּל,
כָּל חַד וְחַד יְתוּב לְאַתְרֵיהּ וּלְפּוֹלְחָנֵיהּ דְּאַתְמָנֵי
עֲלֵיהּ. כְּגִין דְּכַד עָאל שְׁבַתָּא וְאַתְקַדֵּשׁ יוֹמָא,
קַדֵּשׁ אַתְעַר וְשְׁלִיט בְּעֵלְמָא, וְחוּל אַתְעַדֵּי
מִשְׁלַמְנוּתָא דִּילֵיהּ, וְעַד שַׁעֲתָא דְּנַפְיָק שְׁבַתָּא,
לֹא תִיבִין לְאַתְרֵיהּ. וְאַף עַל גַּב דְּנַפְיָק
שְׁבַתָּא, לֹא תִיבִין לְאַתְרֵיהּ, עַד זְמַנָּא דְּאַמְרֵי
יִשְׂרָאֵל כְּרוּךְ אַתְהּ יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קַדֵּשׁ לְחוּל.
כְּדִין קַדֵּשׁ אַסְתַּלַּק, וּמִשְׁרִין דְּאַתְמָנֵיאוּ עַל
יוֹמוֹי דְּחוּל מִתְעַרִין, וְתִיבִין לְאַתְרֵיהּ כָּל
חַד וְחַד עַל מַטְרֵיהּ דְּאַתְפַּקֵּד עֲלֵיהּ.

שְׁבַתָּא לֹא תִיבִין לְאַתְרֵיהּ, וְעַד שַׁעַת יְצִיאַת הַשְּׁבַת אֵינִם חוֹזְרִים לְמַקּוּמָם, וְאַף עַל גַּב
דְּנַפְיָק שְׁבַתָּא, וְאַף עַל פִּי שֶׁהַשְּׁבַת כְּבֹר יֵצֵא, לֹא תִיבִין לְאַתְרֵיהּ עַד זְמַנָּא דְּאַמְרֵי יִשְׂרָאֵל
כְּרוּךְ אַתְהּ ח' הַמַּבְדִּיל בֵּין קַדֵּשׁ לְחוּל, אֵינִם חוֹזְרִים עוֹד לְמַקּוּמָם, עַד הַשַּׁעַת שִׁישְׁרָאֵל
אוֹמְרִים בְּרַפְתְּ הַהַבְדֵּלָה כְּדִין קַדֵּשׁ אַסְתַּלַּק, אִזְ קַדֵּשׁ מִתְעַלָּה, וּמִשְׁרִין דְּאַתְמָנֵיאוּ עַל יוֹמֵי
דְּחוּל מִתְעַרִין, וּמַחְנוֹת שְׁנַתְמוּנוּ עַל יְמֵי הַחּוּל מִתְעוֹרְרִים, וְתִיבִין לְאַתְרֵיהּ, כָּל חַד וְחַד
עַל מַטְרֵיהּ דְּאַתְפַּקֵּד עֲלֵיהּ, וְחוֹזְרִים לְמַקּוּמָם, כָּל אַחַד וְאַחַד עַל מִשְׁמַרְתּוֹ אֲשֶׁר הִפְקֵד עֲלֵיו.

מוסר

אם תזכרני. אשריך אם בלבבך תצפנני. אשריך אם תקיימני. אשריך אם תשמיעני. ובכל יום בי יהיו זממך פי בי ירבו ימך. התרחק מן העבירה והדבק בתורה וברח מן השררה. ותהיה תמיד בהכנעה וקרא אל אליהך תמיד פי הוא ירגיעך וישביעך ויניח לך. וזכור שאתה טפה

סרוחה מזומן לעפר ושוחה לכן התרחק מן המנוחה ועבוד אליהך בשמחה. ויהיה לך לחמלה פי הדרך שחונחה. ויהיה לך למשאת וארוחה. אם את הדבר הזה תעשה לך יאיר פנוגהים וצוף אליהם פי אם תעבוד אליהך באהבה וחבה. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא:

הלכה פסוקה

השבת. (הגה) ויש להשחזו הספין בערב לאכילה: ב ירבה בפשר ויין ומגדנות כפי שבת פי זהו מכבוד השבת שמכין עצמו

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

תרגום הזוהר

זוהר

(דף נ"ט ע"ב)

אֱלֹהִים תּוֹלְדוֹת נַח. רַבִּי חֵיָא פְּתַח
לְבָאָר הַפְּתוּב נַח אִישׁ צְדִיק,
בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר בִּישְׁעֶיהָ וְעַמּוּד בְּלָם
צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר
מִמְּעַי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאָר כְּדִלְהֶלֶן.
זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
בְּאֹרֵיתָא, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְנִדְעִין אֲרַחֲוֵי דְּאֹרֵיתָא, וְיִוֹדְעִים דְּרַבִּי הַתּוֹרָה, דְּכִגְיָנָה יִזְכּוּן לְעַלְמָא
דְּאֵתֵי. שְׁבִשְׁבִילָה יִזְכּוּ לְעוֹלָם הַבָּא.

אֱלֹהִים תּוֹלְדוֹת נַח. רַבִּי חֵיָא פְּתַח (ישעיה ס')
וְעַמּוּד בְּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ
נֶצֶר מִמְּעַי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאָר.

זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרֵיתָא, וְיִדְעִי
אֲרַחֲוֵי דְּאֹרֵיתָא, דְּכִגְיָנָה יִזְכּוּן לְעַלְמָא דְּאֵתֵי.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִתֵּן אֵל לְבוֹ כְּדֵי שְׂיָשׁוּב מִיְּנֵי פָגַם עוֹשֶׂה לוֹ וּלְנַפְשׁוֹ וּלְכָל
בְּתִשׁוּבָה הֵם אֵלוֹ, שְׂיִדְעַע כְּמָה הַעוֹלְמוֹת בְּהִיּוֹתוֹ חוּטָא. הָאֲחָד פָּגַם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ג ואילך)

א דְּכָר שְׂאִינוּ נֶאֱכַל כְּמוֹת שְׁהוּא חַי וְגַם אֵת הַפֶּת אוֹ לְפָרְפֶּרֶת שְׁבִשְׁלוֹ נְכָרֵי אֶפִּילוּ
עוֹלָה עַל שְׁלַחַן מְלָכִים לְלֶפֶת בּוֹ בְּכָלֵי יִשְׂרָאֵל וּבְבֵית יִשְׂרָאֵל אֲסוּר מִשּׁוּם

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, כל ישראל אית לון חולקא לעלמא לעלמא דאתי, בא וראה, כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, מאי מעמא, בגין דנטרין ברית דעלמא אתקנים עליה, ולמה, מפני ששומרים הברית מילה שהעולם עומד עליו, במה דאת אמר, כמו שנאמר, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיו ועל דא ישראל דנטרי ברית וקבילו ליה אית לון חולקא בעלמא דאתי. ועל פז, ישראל ששומרים הברית וקבילו אותו עליהם, יש להם חלק לעולם הבא.

תא חזי, כל ישראל אית לון חולקא לעלמא דאתי, מאי מעמא בגין דנטרין ברית דעלמא אתקנים עליה, במה דאת אמר (ירמיה ל"ג) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיו ועל דא ישראל דנטרי ברית וקבילו ליה אית לון חולקא בעלמא דאתי. ולא עוד אלא בגין פד אקרון צדיקים. מפאן אוליפנא כל מאן דנטרי האי ברית דעלמא אתקנים עליה, אקרי צדיק, מנא לן מיוסף, בגין דנטרי ליה לברית עלמא, זכה דאקרי צדיק. ועל פד ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

ולא עוד אלא בגין פד אקרון צדיקים, ולא זה בלבד, אלא שמפני זה נקראים צדיקים. מפאן אוליפנא

(ד"ס א) רבי אלעזר פתח (תהלים מ"ו) לכו חזו

כל מאן דנטרי האי ברית דעלמא אתקנים עליה אקרי צדיק, מפאן למדנו כל מי ששומר זה הברית שהעולם עומד עליו, נקרא צדיק, מנא לן מיוסף, בגין דנטרי ליה לברית עלמא זכה דאקרי צדיק, מאיפה אנו למדים זה, מיוסף, שמפני ששמר לברית עולם זכה שנקרא צדיק. ועל פד ומשום זה נאמר ועמך כלם צדיקים, שהם נקראים צדיקים בשביל ששומרים הברית, לעולם יירשו ארץ זה ארץ העליונה ארץ החיים, חלק לעולם הבא. (ויכזה מפרש אלה תולדות נח נח איש צדיק, ששמר הברית, ולכן איקרי צדיק, ולכן נצול ונבנה העולם ממנו).

רבי אלעזר פתח לכאר הפתוב אלה תולדות נח נח איש צדיק, במה שנאמר בתהלים, לכו

מוסר

בגופו שהוא חותם תכנית המרפכה דאפחיש קומתיה בעובדין בישין העליונה, ואמרו בתיקונים ווי ליה מאן דאפחיש פמליא דלעילא, וכל אבר שלא

הלכה פסוקה

בשולי נכרי: ב ביצה אף על פי שראויה ג פלים שבשול בהם הנכרי לפנינו דברים לגומעה חיה אם בשלה נכרי אסורה: שיש בהם משום בשולי נכרי צריכים

זוהר

תרגום הזוהר

חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ, האי קרא הא אתמר ואוקמוה, פסוק זה כבר נתפרש וישבוהו, אבל עכשיו נפרשהו באפן דלהלן, שואל לבו חזו, מאי חזו, למה נאמר בלשון תרגום, הנה לו לומר לבו ראו. ומתרגן, שהוא לשון נבואה, במה דאת אמר כמו שנאמר חזות קשה הנד לי. ופרוש הפסוק לבו חזו מפעלות ה', בעובדוי דקודשא בריך הוא עבד אתגלי נבואה עלאה לבני נשא, במעשים שתקדוש ברוך הוא עושה בעולמו, מתגלית נבואה עליונה לבני אדם, (רצונו, שפאשר תסתכלו במפעלות ה' תראו נפלאות ה' כמו שראו הנביאים בנבואה).

אשר שם שמות, שמות ודאי, קרי שמות בצירי, דהא שמא גרים לכלא, שהרי השם גרם לכל. וכמו כן בתיב לעיל בסוף פרשת בראשית ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר. אמאי הכא לאמר ואמאי זה, למה נאמר פאן מלת "לאמר", וכן מלת "זה" מיתפרת, והנה לו לומר ויקרא את שמו נח פי ינתמנו. ומתרגן אלא "לאמר" דא אתתא, "לאמר" רומז על מדת מלכות הנקראת אשה, "זה" דא צדיק, "זה" רומז על מדת צדיק יסוד עולם, בנין דלא מתפרשן דא מן דא,

מפעלות יי אשר שם שמות בארץ האי קרא הא אתמר ואוקמוה. אבל לבו חזו, מאי חזו, במה דאת אמר (ישעיה כ"א) חזות קשה הנד לי. בעובדוי דקודשא בריך הוא עבד, אתגלי נבואה עלאה לבני נשא.

אשר שם שמות. שמות ודאי, דהא שמא גרים לכלא. כתיב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר, אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא לאמר דא אתתא. זה דא צדיק (נ"א רמז כמו דקדשא בריך הוא קרא ליה נח נייחא דארעא לאמר, מאי לאמר, אלא אתר דא קרי ליה נח ומאן איהו ארעא קדישא לאמר זה ינתמנו ממעשינו וגומר, עבד ליה קדשא בריך הוא לתתא כגוונא עלאה) (נ"א זה דא צדיק וכן

מוסר

נתקן פראוי חוזר לבא עליו בגלגול. וכל נשמה פגומה אין השכינה שונה בה שנאמר פל [איש] אשר בו מום לא יקרב. פגם בנשמתו היקרה אשר חצובה ממקום גבוה שחטא עד אשר השפילה לרגליו. ווי ליה לבר נש דנשמתי נחיתא תחות רגליו, וכן בחטאו מוריד השכינה (רות ותגל מרגלותיו ותשכב והשכינה

הלכה פסוקה

הקשר: ד אם הוא פלי חרם מגעילו ג' מדאורייתא: (סי' קיד) ה יין תפוחים ויין פעמים ודיו מפני שאין לאיסור זה עיקר רמונים וכיוצא בהם מתר לשתות בכל

תרגום הווהר

זוהר

להורות שמדות יסוד ומלכות אינן נפרדות זו מן זו. אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא, גם הוא סובר שמלת לאמר רומזת על מדת המלכות הנקראת ארץ הקדושה, ומביא ראיה שמלת "זה" רומזת על מדת היסוד, כתיב הכא זה ינחמנו, וכתיב התם זה יי קוינו לו, והינו מדת היסוד שבו נקוים ונאספים כל שפע הספירות.

(נח לאמר, נח) דא צדיק לאמר דא נוקבא בגין דלא מתפרשן דא מן דא: אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא. (וזה אמת) כתיב הכא זה ינחמנו, וכתיב התם (ישעיה כ"ה) זה יי קוינו לו.

זכאין אינון צדיקיא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא למחוי בשמיה רשימין, ואיהו שוי שמחן בארעא כדקא יאות.

זכאין אינון צדיקיא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא, אשריהם הצדיקים שהם נרשמים ברשימת חותם המלך, למחוי בשמיה רשימין, להיות רשומים בשמו, ואיהו שוי שמחן בארעא כדקא יאות, והוא שם שמותיהם בארץ כראוי, (הינו ששם בפיות בני אדם

כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב (בראשית כ"ה) ויקרא שמו יעקב, אמאי לא כתיב את. אלא התם דרנא אחרא (ד"א חדא) והכא דרנא אחרא, (נ"א את כמה דאת אמר ואראה את יי) כדכתיב (ישעיה ו') ואראה את יי, ואראה יי לא כתיב אלא את יי, אוף הכא בנח

שיקראו שמותיהם של כל אחד כראוי, לפי בחינתו).

כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב ויקרא שמו יעקב, אמאי לא כתיב את. אלא התם דרנא חדא, והכא דרנא אחרא, אצל יעקב היתה מדרגה אחת, ואצל נח היתה מדרגה אחרת, כדכתיב ואראה את יי, ואראה יי לא כתיב אלא את יי, שמלת "את" רומזת על

מוסר

מיללת עליו (איכה א, יד) נתנני ה' וכו'. ופגם המגיע בזה שהוא נרנן מפריד אלוף. ועוד שהיא עמנו בגלות וכשאנו חוטאים אנו מאריכין גלותה. ועוד נותן לה עצב

הלכה פסוקה

מקום דדבר שאינו מצוי לא גזרו עליו: שמעמידים אותם בעזר קיבת שחויסתם (ס"ו טו) ו חלב שחלבו גוי ואין ישראל שהיא גבילה ואפילו העמידוה בעשבים רואהו אסור: ז גבינות הנכרי אסורים מפני אסורה:

זוהר

תרגום הזוהר

השכינה, אוף הכא בנח ויקרא את שמו נח, כמו כן פאן בנח נאמר ויקרא "את" שמו נח, שהשכינה הנרמזת במלת את היא קראה את שמו נח, אבל ביצקב נאמר ויקרא שמו יצקב, בלי מלת "את" משום

דרנא דיליה קדשא בריה הוא ממש קרא ליה יצקב, שמדרגה שלו (תפארת) דהיגו הקדוש ברוך הוא ממש קרא לו יצקב, אבל הכא "את" לאתפללא שכינתא, אבל פאן בנח מלת את רומזת לכלל את השכינה שהיא קראה לו נח, דהיא דרנא אחרא לתתא, שהיא מדרגה אחרת למטה:

מוסר

בלבושהא. ואמר ברעיא מהימנא הפושעים בי. ומסלק האם מעל הבנים, שכינתא מאן דגמיל חסד עמה לית ערף ולפעמים הפגם מגיע גם בכל יהו"ה לאגרא דיליה ומאן דחב לגבה לית ערף לעונשא דיליה. עוד כי בפגמו פגם בתפארת עצמו שנאמר (ישעי' ס"ו)

מעל המלך:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיָּדִי מֵעֲשֶׂה, וְלִיָּדֵי
יָדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאֱהַדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"א)

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה. אָמַי
נִשְׁחָתָה. בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת
דְּרָכּוֹ כְּמֵה דְאַתְמַר.

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קְרָא וְאָמַר (יונה ג') וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם הָרְעָה. תָּא

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה
נִשְׁחָתָה. שׁוֹאֵל, אָמַי
נִשְׁחָתָה. לָמָּה נִשְׁחָתָה, וְכִי מַה
חֲטָאָה, וּמִתְרַץ בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל
בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ כְּמֵה דְאַתְמַר. מִפְּנֵי
שֶׁהִשְׁחִיתוּ בְּנֵי הָאָדָם אֶת דְּרָכָם כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר, וְכִינֹן דְּעַקַר הַבְּרִיאָה בְּשָׂבִיל

הָאָדָם, לְכֹן פְּשַׁנְשַׁח הָאָדָם נִשְׁחָתָה גַם הָאָרֶץ.

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קְרָא וְאָמַר נֶאֱמַר בְּנִינְהוּ, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיף אָדָם שְׂיַדַע שְׁפֶשֶׁהוּא חוּטָא פּוּגֵם אַכְזָרִי עוֹמֵד לְקַטְרֵג עָלָיו, וְעוֹד כִּי מַה
בְּנֵימִים, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הוּא מִלְאָף שְׂאָדָם מִתְקַן בְּהֵם נִשְׁמָתוֹ מִתְּלַבְּשֵׁת בְּהֵם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ט ק"כ)

א הַחֲשׂוֹד לְאֹכֹל דְּכָרִים הָאֲסוּרִים בֵּין אִם אִם הוּא חֲשׂוֹד בְּאִיסוּר דְּרַבְּנָן אֵין לְסַמוּךְ
הוּא חֲשׂוֹד בְּאִיסוּר תּוֹרָה בֵּין עָלָיו בְּהֵם, וְאִם גַּתְאַרַח עֲמוּ לֹא יֵאָכֵל

זוהר

תרגום הזוהר

הָרָעָה. תָּא חוּי בְּשַׁעְתָּא דְּבְנֵי נִשְׂא
 זְבָאן וְנַטְרֵי פְקוּדֵי דְּאוּרִייתָא, בָּא
 וּרְאָה, בְּשַׁעָה שְׁבִנֵי הָאָדָם צְדִיקִים
 וְשׁוּמְרִים מְצוּת הַתּוֹרָה, כְּדִין אַרְעָא
 אֲתַתְּקַפְתָּ, וְכָל חִידוֹ אֲשַׁתְּכַחַת בְּהַ, אֲזַ
 הָאָרְצַי מִתְחַזְּקַת, וְכָל שְׁמַחָה
 נִמְצְאָת בְּהַ, מָאֵי טַעְמָא, בְּגִין
 דְּשְׁכִינְתָּא שְׂרִייא עַל אַרְעָא, וְכְדִין
 בְּלָא עֲלָאי וְתַתָּאי בְּחֻדְוָה. לְמָה, מְפַנֵּי
 פִּי אֲזַ הַשְׁכִּינָה שׁוֹכְנַת עַל
 הָאָרְצַי, וְאֲזַ פְּלִם הָעֲלִיזוּנִים
 וְהַתְּחַזְּקוּנִים בְּשְׁמַחָה.

חוּי, בְּשַׁעְתָּא דְּבְנֵי נִשְׂא זְבָאן וְנַטְרֵי פְקוּדֵי
 דְּאוּרִייתָא, כְּדִין אַרְעָא אֲתַתְּקַפְתָּ וְכָל חִידוֹ
 אֲשַׁתְּכַחַת בְּהַ, מָאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּשְׁכִינְתָּא
 שְׂרִייא עַל אַרְעָא, וְכְדִין בְּלָא עֲלָאי וְתַתָּאי
 בְּחֻדְוָה.

וְכַד בְּנֵי נִשְׂא מְחַבְּלֵן אֲוֹרְחֵיהוּ, וְלָא נַטְרֵי
 פְקוּדֵי אוּרִייתָא וְחֻטְאן קָמֵי מְאִרְיָהוֹן, כְּדִין
 כְּבִיבּוּל דְּחִיין לָהּ לְשְׁכִינְתָּא מְעַלְמָא,
 וְאֲשַׁתְּאָרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, דְּהָא שְׁכִינְתָּא
 אֲתַדְּחִייא וְלָא שְׂרִייא עֲלָהּ וְכְדִין אֲתַחְבְּלַת.
 מָאֵי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת, בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא
 אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלִמָא.
 וְעַל דָּא אֲמַרִינֵן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עוֹז לְאַלְהִים,
 וְאֲשַׁתְּאָרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, אֲזַ כְּבִיבּוּל דְּוָחִים
 אֲתַ הַשְׁכִּינָה מְהַעוּלָם, וְאֲזַ נִשְׁאָרַת הָאָרְצַי נִשְׁחַתַּת, דְּהָא שְׁכִינְתָּא אֲתַדְּחִייא וְלָא שְׂרִייא עֲלָהּ וְכְדִין
 אֲתַחְבְּלַת, דְּהָלָא הַשְׁכִּינָה נִדְּחַתָּה וְאִינְהָ שׁוֹכְנַת עֲלִיהָ, (וְאִינְהָ יְכוּלָה לְהַשְׁפִּיעַ מְטוּבָה עַל
 הַתְּחַזְּקוּנִים). וְאֲזַ נִשְׁחַתַּת. שׁוּאֵל מָאֵי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת, לְמָה נִשְׁחַתַּת, וּמִתְרַץ בְּגִין דְּשְׂרִייא
 רוּחָא אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלִמָא, מְפַנֵּי שְׁשׁוּכְן רִיחַ אַחַר טְמֵא עֲלִיהָ הַמְּשַׁחִית הָעוּלָם.
 וְעַל דָּא אֲמַרִינֵן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עוֹז לְאַלְהִים, דְּמְקַיְיִמִין עֲלִמָא, וְעַל זֶה אֲמַרְנוּ שִׁישְׂרָאֵל

וְכַד בְּנֵי נִשְׂא מְחַבְּלֵן אֲוֹרְחֵיהוּ, וְלָא נַטְרֵי
 פְקוּדֵי אוּרִייתָא וְחֻטְאן קָמֵי מְאִרְיָהוֹן, כְּדִין
 כְּבִיבּוּל דְּחִיין לָהּ לְשְׁכִינְתָּא מְעַלְמָא,
 וְאֲשַׁתְּאָרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, דְּהָא שְׁכִינְתָּא
 אֲתַדְּחִייא וְלָא שְׂרִייא עֲלָהּ וְכְדִין אֲתַחְבְּלַת.
 מָאֵי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת, בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא
 אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלִמָא.

מוסר

בְּצִאָתָהּ מִהָעוּלָם, [וּיְכַשְׁאָדָם] פּוֹגֵם בָּהֶם וְאֲמַרְוּ וְוִי לְהֵהוּא דְּגָרַע יוֹמִין לְעִילָא
 אוֹתוֹ הַיּוֹם נִגְרַע מְלִבוֹשׁוֹ וְעוֹמֵד לְחוּץ וְכו', וְוִי לִיָּה וְוִי לְנַפְשִׁיהָ דְּדִינִין לִיָּה
 בְּבוֹשֶׁת מְתַעֲטֵף כְּאֶבֶל עַד שׁוּבוֹ לְמוּטָב. כְּגִיָּהֲנָם עַל אֵינּוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עַל יוֹמִין

הלכה פסוקה

מִשְׁלוֹ מְדַבְּרִים שֶׁהוּא חָשׁוּד עֲלֵיהֶם: בְּשַׁבּוּעָה: (ס"י קכ) ג' הַקּוּנָה מִתְּנַבְּרֵי פְּלִי
 ב' הַחֲשׁוּד עַל הַדְּבָר אֵינּוֹ נֶאֱמָן עֲלָיו אֲפִילוֹ סְעוּדָה שֶׁל מִתְּכַת אוֹ שֶׁל זְכוּכִית אוֹ כְּלִים

דמקיימין עלמא אלהים דא שכירתא. ואם חס ושלום אי ישראל ישתפחו חייבין, מה כתיב (תהלים נו, יד) רומה על השמים אלהים וגומר, משום דרשת הכינו לפעמי כפף נפשי, בספת חמס ושנאת חנם פרו לפני שיחה וגומר. פגוונא דדור המבול דבגין חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו.

יכול אף בארעא דישראל בן, והא תנינן ארעא דישראל לא שרייא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריך הוא בלחודוי.

תא חזי, דארעא דישראל הכי הוא דלא שרייא עלה ממנא ולא שליחא אחרא בר

חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו. כמו בדור המבול, שבשביל החמס שהיה ביניהם היתה בין השכינה ובין בני אדם שנאה ואיבה, והיה מה שהיה.

שואל, יכול אף בארעא דישראל בן, שמא תאמר שגם בארץ ישראל שורה רוח אחר טמא בעת שמשחיתים בני אדם דרפס, והא תנינן ארעא דישראל לא שרייא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריך הוא בלחודוי. והלא למדנו שארץ ישראל אין שוכן עליה רוח אחר ולא ממנא אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא לבדו.

ומתרג, תא חזי דארעא דישראל הכי הוא דלא שרייא עלה ממנא ולא שליחא אחרא

מוסר

על חד תרין, ודון מפאן שפינן שמענישין על חד תרין פנגד הימים שפגם. עוד אותו על כל יום שגני יוותר שפן פירשו המפרשים שבשתיים עשרה שעות ראוי שיהיה התשובה והתורה והמצוה היום וכן בליקלה מתגלגלות שנים עשר

הלכה פסוקה

המצפים באבר מבפנים אף על פי שהם של ארבעים סאה: ד יברך על טבילת כלי חדשים צריך להטבילם במקוה או מעין ואם הם שנים או יותר מברך על טבילת

זוהר

תרגום הזוהר

קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחְדוּדֵי, אֲבָל שְׁעֵתָא חֲדָא שְׂרִייא עֲלָה לְחַבְלָא בְּנֵי נִשְׂא. מְנַלְן מְדוּד, דְּכְתִיב (ר"ה א' כ"א) וַיֵּרָא דָּוִד אֶת מַלְאָךְ יְיָ וַחֲרָבוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם וַכְּדִין אֶת־חַבְלַת אֲרָעָא.

כִּר קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחְדוּדֵי, בֵּא וַיֵּרָא, שְׂאֲמַנְם נִכּוֹן הַדְּבָר שְׂאֲרִץ יִשְׂרָאֵל כֵּן הוּא, שְׂאִין שׁוֹכֵן עֲלֶיהָ מְמַנָּה וְלֹא שְׁלִיחַ אַחַר חוּץ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבִדּוֹ, אֲבָל שְׁעֵתָא חֲדָא שְׂרִייא עֲלָה לְחַבְלָא בְּנֵי נִשְׂא, אֲבָל לְזִמְן מוּעֵט (הֵינּוּ בִשְׁעַת הַמַּגְפָּה) שׁוֹכֵן עֲלֶיהָ הַמַּחְבֵּל לְהַשְׁחִית בְּנֵי אָדָם, מְנַלְן מְדוּד, דְּכְתִיב וַיֵּרָא דָּוִד אֶת מַלְאָךְ יְיָ וַחֲרָבוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם, וַכְּדִין אֶת־חַבְלַת אֲרָעָא,

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר אֲפִילוּ בַּהֵיחִי שְׁעֵתָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָהוּ. כְּתִיב הֵבֵא מַלְאָךְ יְיָ, וַכְּתִיב הָתָם (כְּרַאשִׁית מ"ח) הַמַּלְאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי:

וְאָז נִשְׁחַתַּת הָאָרֶץ, כִּי מֵצָא בְּעַל חוּב מְקוּם לְגָבוֹת אֶת חוּבוֹ. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, אֲפִילוּ בַּהֵיחִי שְׁעֵתָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָהוּ. אֲפִלוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה (הֵינּוּ בִשְׁעַת הַמַּגְפָּה כְּדַלְעִיל) הָיָה זֶה (הַמַּלְאָךְ שְׁחָרְבוֹ שְׁלוּפָה) הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵצְמוֹ, וְלוֹמַד זֶה מִגְזַרְהָ שׁוּהָ, כְּתִיב הֵבֵא מַלְאָךְ יְיָ, וַכְּתִיב הָתָם (כְּרַאשִׁית מ"ח) הַמַּלְאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי, וְהֵן לְרַע וְהֵן לְטוֹב הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵצְמוֹ שׁוֹלֵט עַל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְזֹאת הִיא מַעֲלָתָה:

מוסר

צִירוּפֵי יְהוּ"ה בְּכָל שְׁעָה צִירוּף אֶחָד, בְּכַסָּא וְהִיא מְסַתְּלַקַת מִהַכַּסָּא בַּהֵיחִי וְאִם חַס וְשְׁלוֹם פּוּגְם הוּא פּוּגְם בְּאוֹתָהּ הוּי"ה וְהוּא מוֹרַד בְּאֲדוּנֵיו. עוֹד פִּירְשׁוּ אוּף הַכִּי כּוֹרְסִיָא אִיהִי פְּגִימָא מְחוּבִּיהוֹן דִּישְׂרָאֵל וְצִרִיף הָאָדָם לִירָא מְלַפְגוּם כִּי צַעַר מִהַפְּגָם מַגִּיעַ לְשְׁכִינָה הַמְתַּלְבַּשֶׁת

בְּכַסָּא וְהִיא מְסַתְּלַקַת מִהַכַּסָּא בַּהֵיחִי וְאִם חַס וְשְׁלוֹם פּוּגְם הוּא פּוּגְם בְּאוֹתָהּ הוּי"ה וְהוּא מוֹרַד בְּאֲדוּנֵיו. עוֹד פִּירְשׁוּ אוּף הַכִּי כּוֹרְסִיָא אִיהִי פְּגִימָא מְחוּבִּיהוֹן דִּישְׂרָאֵל וְצִרִיף הָאָדָם לִירָא מְלַפְגוּם כִּי צַעַר מִהַפְּגָם מַגִּיעַ לְשְׁכִינָה הַמְתַּלְבַּשֶׁת

פְּגוּמָה, וְעוֹד שְׁהִנְשִׁמוֹת כְּלָם מְצוּיִירוֹת בְּכַסָּא כְּמוֹ שְׁפִרְשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּתִיקוּנֵים בְּעִנְיַן שִׁימְנֵי כַּחוּתָם וַבַּהֵיחִי הָאָדָם פּוּגְם מִחְשִׁיף שׁוֹרְשׁ נִשְׁמָה הַמְצוּיִירַת בְּכַסָּא:

הלכה פסוקה

בָּלִים: הַ צִּרִיף לְהַטְבִּיל יְדֵי הַכְּלִי: וְ אִם מְעַרְב יוֹם טוֹב וְהַנְּנוּ לְגוֹי בְּמַתְנָה וְאַחַר שְׂכַח וְלֹא הַטְבִּיל כְּלִי מְעַרְב שְׁבֵת אוֹ כִּד יִשְׁאֲלֵנוּ מִמֶּנּוּ וּמִתַּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הַנְּנִי רוּצָה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיֵּדִי מַעֲשֶׂה, וְלִיֵּדִי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיִנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ בִּיחּוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"ב)

רַבִּי יִצְחָק הָוָה שְׂכִיחַ קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
אָמַר לֵיהּ, הָאִי קָרָא (דְּקָאֲמַרוּ) דְּכְתִיב
וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ (דס"ב ע"א) לְפָנֵי הָאֱלֹהִים אִי בְּנֵי
נָשָׂא חֲטָאן אַרְעָא בְּמָה. אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב
כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרַבּוֹ בְּמָה דְּאֲתַמַּר.

רַבִּי יִצְחָק הָוָה שְׂכִיחַ קָמִיה דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן, רַבִּי יִצְחָק הָוָה מְצִוִי
אָצֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ הָאִי
קָרָא דְּכְתִיב וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים, אִי בְּנֵי נָשָׂא חֲטָאן אַרְעָא
בְּמָה. שְׂאֵל מְמַנּוּ לְמָה נְאָמַר וְתִשְׁחַת
הָאָרֶץ, כִּי אִם בְּנֵי אָדָם חֲטָאוּ הָאָרֶץ

בְּמָה חֲטָאָה, שְׁתִּשְׁחַת בְּשִׁבְלִים, אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרַבּוֹ
בְּמָה דְּאֲתַמַּר, עָנָה לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁחִיתוּ דְּרַכְסָם בְּהִשְׁחַתַּת זָרַע, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר כִּי הִשְׁחִית כָּל
בָּשָׂר אֶת דְּרַכּוֹ, וְלָכֵן הָאָרֶץ נִשְׁחַתַּת כְּמוֹ שְׁלַמְדֵּנוּ.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

יָדַע כָּל אָדָם כִּי בְּמַעֲשָׂיו הִרְעִים עוֹשֶׂה בְּגִיחָנָם כְּדִפְרִישׁוֹ בְּפִסּוּק (זכרי' ג') וְיִהְיֶה שֶׁ
לְבוּשִׁים צוּאִים לְהַלְבִּישׁ נִשְׁמַתוֹ הָיָה לְבוּשׁ בְּגָדִים צוּאִים. וְאָמַרוּ בְּזוֹהַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן ק"ס ואילך)

א צְרִיךְ לְהִזָּהַר בְּרַבִּית וּבְמָה לְאוּיָן נְאָמַרוּ וְהַעֲדִים עוֹבְרִים. (הגה) וְאִין חִילוּק בֵּין מְלוּה
בוּ וְאִפִּילוּ הַלּוּה הַנּוֹתָנוּ וְהַעֲרַב לְעֵנִי אוֹ לְעֵשִׂיר: ב כָּל הַנּוֹתָן בְּרַבִּית גְּכָסִיו

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגוֹנָא דָא וְתַטְמָא הָאָרְצִי וְאִפְקוּד
 עֹנָה עָלֶיהָ, כְּמוֹ כֵּן קָשָׁה עַל הַפְּסוּק
 הַזֶּה, אֵלֶּא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְהֵלֵא
 בְּנֵי אָדָם חֲטָאוֹ. וְאִי תִימָא אֲרַעָא
 בְּמָה, וְאִם תֵּאמֶר הָאָרְצִי בְּמָה חֲטָאָה,
 וְלָמָּה נַעֲנֶשֶׁת. אֵלֶּא עֵיקְרָא דְאֲרַעָא
 בְּנֵי נִשְׂא אִינוּן, עֵקֶר הָעוֹלָם הֵם בְּנֵי
 הָאָדָם, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אֲרַעָא וְהִיא
 אֲתַחְבְּלָא, וְהֵם מִשְׁחִיתִים אֶת הָאָרְצִי
 וְהִיא נִשְׁחַתָּת. וְקִרְא אוֹכַח וּמִהַפְּסוּק
 תּוֹכִיחַ זֶה, דְּכָתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת
 הָאָרְצִי וְהִנֵּה נִשְׁחַתָּה שֶׁכָּבֵר נִשְׁחַתָּה
 (אֲףִי שְׁעֵדִיין לֹא הִנֵּה הַמַּבּוּל), וְלָמָּה,
 בִּי הַשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל
 הָאָרְצִי.

בְּגוֹנָא דָא (ויקרא י"ח) וְתַטְמָא הָאָרְצִי וְאִפְקוּד
 עֹנָה עָלֶיהָ. אֵלֶּא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְאִי תִימָא
 אֲרַעָא בְּמָה. אֵלֶּא עֵיקְרָא דְאֲרַעָא בְּנֵי נִשְׂא
 אִינוּן, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אֲרַעָא וְהִיא אֲתַחְבְּלָא,
 וְקִרְא אוֹכַח, דְּכָתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרְצִי
 וְהִנֵּה נִשְׁחַתָּה כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ
 עַל הָאָרְצִי.

תָּא חֲזִי, כָּל חֲטָאוֹי דְּבֵר נִשְׁ כְּלֹתָא
 דִּילִיה תְּלִיין בְּתִשׁוּבָה. וְחֲטָאָה דְאֹשִׁיד זֶרְעָא
 עַל אֲרַעָא וּמִחְבְּלָא אֲרַחִיה וְאִפִּיק זֶרְעָא עַל
 אֲרַעָא, מִחְבֵּל לִיה וּמִחְבֵּל אֲרַעָא, וְעָלִיה
 כְּתִיב (ירמיה ב') נִכְתָּם עֹנֵגְד לְפָנַי, וְכָתִיב בִּיה
 (תהלים ה') כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא

תָּא חֲזִי כָּל חֲטָאוֹי דְּבֵר נִשְׁ כְּלֹתָא
 חְבִלּוּתָא דִּילִיה תְּלִיין בְּתִשׁוּבָה, בָּא
 וְרָאָה כָּל חֲטָאי בְּנֵי אָדָם, כָּל מַה שֶּׁחֲבֵל וְהִשְׁחִית עַל יְדֵי חֲטָאִים תּוֹלָה תְּקוּנָם בְּתִשׁוּבָה,
 וְחֲטָאָה דְאֹשִׁיד זֶרְעָא עַל אֲרַעָא וּמִחְבְּלָא אֲרַחִיה וְאִפִּיק זֶרְעָא עַל אֲרַעָא, וְהַחֲטָא שֶׁל
 הַשׁוֹפֵף זֶרְעוֹ עַל הָאָרְצִי וּמִשְׁחִית דְּרָכּוֹ וּמוֹצִיא זֶרַע עַל הָאָרְצִי, מִחְבֵּל לִיה וּמִחְבֵּל אֲרַעָא,
 מִשְׁחִית עֲצָמוֹ וּמִשְׁחִית הָאָרְצִי, וְעָלִיה כְּתִיב, וְעָלִיו נֹאמֶר, (כִּי אִם תִּכְבְּסִי בְּנֶתֶר וְתִרְבִּי לְךָ
 בּוֹרִית) נִכְתָּם עֹנֵגְד לְפָנַי, (פְּרוּשׁ, שֶׁאִפְלוּ כְּשֶׁעוֹשֶׂה תִשׁוּבָה נִשְׂאָר פְּתָם מִהָעוֹן), וְכָתִיב בִּיה וְנֹאמֶר
 בּוֹ כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגְוֹרֵד רָע, פְּרוּשׁ, הַחֲטָא בְּהוֹצֵאת זֶרַע לְכַסְלָה שֶׁהוּא

מוסר

יְהוֹשֻׁעַ כִּהֵן גָּדוֹל הָוָה מֵה כְּתִיב בִּיה עוֹד צָרִיף לְשׁוֹב שְׁלֵא תְהִיָה נִשְׁמָתוֹ
 וְהַשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ וּמַה בְּהֵאֵי נִדְחַת לַחוּץ בְּעֵלּוּתָהּ לְמַעְלָה בְּהִיוּתָהּ
 כִּף שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת כְּמָה וְכָמָה. נִפְטָרַת מִהַגּוֹף, וְדוּד הִיָה מִתְפַּלֵּל עַל

הלכה פסוקה

מִתְמוֹטְטִים וּכְאֵלוֹ כּוֹפֵר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁהֵם שָׁל גְּבָרִי וּמְלוֹה אוֹתָם בְּרַבִּית
 וּבֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: גַּ הַתּוֹלָה מְעוֹתָיו לֹאמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְרַע מִמֶּנּוּ: ד אִפִּילוֹ

תרגום הוזהר

זוהר

נקרא רע (פדלהלן) לא יוכל לגור במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, בר פתשוכה סגני, חוץ אם יעשה תשובה גדולה, והיננו תשובה מאהבה, וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע פעיני יי וימיתו יי, והא אתמר. וכבר למדנו שחטאו הנה שהשחית דרכו.

אמר ליה אמאי דאין קדשא ברוך הוא עלמא במיאי ולא באשא ולא במלה אחרא. עוד שאל רבי יצחק לרבי שמעון, למה דן הקדוש ברוך הוא את העולם במבול במים, ולא באש ולא בדבר אחר. אמר ליה רזא הוא, ענה לו רבי שמעון יש בזה סוד, דהא אינון חבילו ארתיהון, שהרי הם השחיתו דרכם, בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו

יגורף רע, בר פתשוכה סגני. וכתוב (בראשית ל"ח) ויהי ער בכור יהודה רע פעיני יי וימיתו יי, והא אתמר.

אמר ליה אמאי דאין קדשא ברוך הוא עלמא במיאי ולא באשא ולא במלה אחרא. אמר ליה רזא הוא, דהא אינון חבילו ארתיהו, בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו כדקא יאות, מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא דא מיין דכורין ונוקבין לא אתחברו, ועל דא אתדנו במיאי כמה דאינון חבו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, כמה דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא לקביל דינא, הדא הוא דכתיב נבקעו כל מעינות

כדקא יאות, משום שעל ידי חטאם גרמו שמים העליונים ומים התחתונים לא נתחברו כראוי (שעל ידי חטאם גרמו פרוד מדת התפארת מפרדת המלכות), מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא דא מיין דכורין ונוקבין לא אתחברו, כמו שהם השחיתו דרכם, כמו פן המים העליונים הנקראים זכרים והנקראים נקבות לא נתחברו, ועל דא אתדנו במיאי במה דאינון חבו, ועל זה נדונו במים במה שהם חטאו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, והמים היו רותחין והפשטו עורם מעליהם, כמה דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא קביל דינא, כמו שהשחיתו דרכם במים רותחים, כמו פן נענשו מדה כנגד מדה (כמו שאמרו ז"ל בסנהדרין קח: ברותחין קלקלו וברותחין נדונו). ולקו

מוסר

זה שמרה נפשי אל תמסר בידי מספר כמה תשובה ותפלה צריך. המקטרגים, כל שפן המלא עונות אין וכשיצייר האדם בשכלו דבר זה

הלכה פסוקה

אם הלזה נותן לו יותר מדעתו בשעת שנותן לו יותר בשביל רבית אסור: הפרעון שלא התנה עמו ואינו אומר ה אפילו לבניו ובני ביתו אסור להלוות

זוהר

תרגום הזוהר

תהום רבא דא מיין תתאין. וארבות השמים נפתחו דא מיין עלאין ותתאין: על ידי מים העליונים ותחתונים, הריא הוא דכתיב וזהו שנאמר נבקעו כל מעינות תהום רבא, דא מיין תתאין, זה מים הפחתונים, וארבות השמים נפתחו, דא מיין עלאין, זה מים העליונים, מיין עלאין ותתאין, כמו שהם פגמו במים העליונים ומים הפחתונים, כמו כן לקו בשניהם:

מוסר

בהתנדותו שנשמתו עולה דרוף ההיכלות ונותנת חשבון ודוחין אותה לחוץ כמה ראוי שיצטער ויבכה, ואם יזכה האדם לעשות תשובה שלימה שתהא מיתתו בנשיקה הוא נפטר מכל דיני חשבון ואשריו:

הלכה פסוקה

ברבית אף על פי שאינו מקפיד עליהם אסור לישראל אחר להיות לו ערב וכו': וברבית נותנו להם במתנה: (סי' קע) ונכרי שלוח מישראל בריבית אסור וישראל שלוח מעות מהנכרי בריבית לישראל להיות לו ערב:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֹר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאוּנִי הַתְּלִמּוּד לִידי מַעֲשֵׂה, וְלִידי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"ח ע"א)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אַף עַל גַּב דְּזַכָּא הָוָה
נַח, לֹא אִיהוּ כְּדָאי (בְּגִין) דְּקֻדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא בְּגִינֵיהּ. תָּא חֲזוּ,
מֹשֶׁה לֹא תֵּלֵא מְלָה בְּזִכְוִתִּיהּ אֲלֵא בְּזִכְוִת

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אַף עַל גַּב דְּזַכָּא
הָוָה נַח, לֹא אִיהוּ כְּדָאי
דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא
בְּגִינֵיהּ. אַף עַל פִּי שְׁנַת הָיָה צְדִיק,
לֹא הָיָה כְּדָאי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִגִּין עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵו (רַבִּי יְהוּדָה

קָאֵי אֲלַעִיל מִינֵיהּ, שְׁמֹשֶׁה בְּקֶשׁ רַחֲמִים עַל בְּנֵי דוֹרוֹ, וְנַח לֹא בְּקֶשׁ, וּמְפָרֵשׁ שְׁלֵא הָיָה לוֹ בְּזִכְוִת מִי
לְבָקֶשׁ, וְזִכְוִת עֲצָמוֹ לֹא הִתְהַוָּה כַּל בְּפָ גְדוּלָה שְׁתּוּכַל לְהִגִּין). תָּא חֲזוּ מֹשֶׁה לֹא תֵּלֵא מְלָה בְּזִכְוִתִּיהּ
אֲלֵא בְּזִכְוִת אַבְהֵן קַדְמָאֵי, בָּא וּרְאֵה, מֹשֶׁה לֹא תֵּלֵא דְבַר בְּזִכְוִתוֹ, רַק בְּזִכְוִת אַבּוֹת הָרֵאשׁוֹנִים,

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיף לִירָא מְלַפְגוּם פִּי שְׁבַעַה הָמָה עַל כָּל פְּגָם הַנֶּעֱשֵׂה שְׁבָהֵם מְצַטְייר הַכּל,
עֵינֵי ה' מְשׁוֹטְטוֹת הֵם מְעִידִים כְּמוֹ שְׁאָמַר הַכְּתוּב (תהלים נ"א) וְהִרְעַע

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קפ"א ואילך)

א פֵּאוֹת הַזֶּקֶן הֵם חֲמוּשָׁה וְרַבּוּ בָהֶם אֶת כָּלָם וְלֹא יַעֲבִיר תַּעֲרַעַר עַל כָּל זֶקֶן
תְּדַעוֹת לְפִיכֶךָ יֵרָא שָׁמַיִם יֵצֵא כָּלָל: (סי' רג) ב צְרִיף לִיזְהַר שְׁלֵא יְדוּר

זוהר

תרגום הזוהר

אָבֵל נַח לֹא הָוּה לִיָּה בְּמֵאן דִּיתְלִי
זְכוּתָא כְּמִשָּׁה. אָבֵל נַח לֹא הָיָה לוֹ
בְּמִי שְׂפִיתָלָה זְכוּתוֹ כְּמִשָּׁה (וְלִכְּנָן לֹא
הִתְפַּלֵּל עַל בְּנֵי דוֹרוֹ).

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְעַם כָּל דָּא, בִּיּוֹן דְּאָמַר לִיָּה
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ,
הָוּה לִיָּה לְמַבְעֵי רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ. וְקַרְבָּנָא דְאַקְרִיב
לְבַתְּרָה, דִּיקְרִיב לִיָּה מִן קְדַמַּת דְּנָא דִילְמָא
יִשְׁבֹּךְ רוּגְזָא מֵעֲלָמָא.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאִי הָוּה לִיָּה לְמַעַבְדָּה,
דְּהָא חֵיבִי עֲלָמָא הוּוּ מְרַגְזִין קָמִי קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ יְקָרִיב קַרְבָּנָא. אֲלֵא וְדָאִי
נַח דְּחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוּה, בְּגִין דְּלֹא יַעֲרַע
בִּיה מוֹתָא בְּגוֹ חֵיבִי עֲלָמָא, דְּהוּה חָמִי
עוֹבְדִיהוֹן בִּישִׁין כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מְרַגְזִין קָמִי
יִשְׁבֹּךְ רוּגְזָא מֵעֲלָמָא. אוּלַּי יִשְׁקִיט הַחֲרוֹן אִף מִהַעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (חֲזוֹר לְלַמֵּד זְכוּת עַל נַח) מָאִי הָוּה לִיָּה לְמַעַבְדָּה, מַה הָיָה לוֹ לַעֲשׂוֹת, דְּהָלֵא
לֹא עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, דְּהָא חֵיבִי עֲלָמָא הוּוּ מְרַגְזִין קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִיהוּ יְקָרִיב קַרְבָּנָא,
דְּהָלֵא בְּזִמְנָן הָהוּא רָשָׁעֵי הַעוֹלָם הָיוּ מְכַעֲסִין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי אָז יְקָרִיב הוּא
(נַח) קַרְבָּן, דְּבָלִי תְּשׁוּבָה מַה יוֹעִיל הַקַּרְבָּן, אֲלֵא וְדָאִי נַח דְּחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוּה, בְּגִין דְּלֹא יַעֲרַע
בִּיה מוֹתָא בְּגוֹ חֵיבִי עֲלָמָא, אֲלֵא וְדָאִי נַח מִפְּחַד עַל עֲצָמוֹ הָיָה, בְּשִׁבְלִי שְׁלֵא יִקְרָה לוֹ
הַמִּיתָה בְּתוֹךְ רָשָׁעֵי הַעוֹלָם, דְּהוּה חָמִי עוֹבְדִיהוֹן בִּישָׁא כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מְרַגְזִין קָמִי קוֹדְשָׁא

מוסר

בְּעֵינֵיךְ עָשִׂיתִי. עוֹד מְסוּג זֶה שֶׁהוּא מְכַנֵּס לְשׁוֹן הָרַע הוּא הַגּוֹרֵם הַגְּדוֹל שְׁמִיד
(פָּגַם) [סְמָא"ל] הַטְּמֵא בֵּין הַקְּדוֹשִׁים, (הַפָּגַם) [סְמָא"ל] עוֹלָה. וּשְׁנֵי הַמְּלֹאכִים
הֵלֵא יֹאמְרוּ מִי גָרַם שְׁיִפְנֵס הַמְּצוֹרֵעַ הַזֶּה הַהוֹלְכִים עִם הָאֲדָם הֵם בְּדָלִים מִמֶּנּוּ
בִּינֵינוּ הֵלֵא וְדָאִי יַעֲנֶשׁ. בְּפִרְט הַמְּדַבֵּר וְהֵם אֲבָלִים עֲלָיו עַד שׁוּבוּ שְׁנֵאֲמַר (יִשְׁעִי)

הלכה פסוקה

שׁוֹם דְּבָר וְאִפִּילוֹ צְדָקָה אֵין טוֹב לִידוֹר ג כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל חֵיבִי בְּתַלְמוּד תוֹרָה בֵּין
אֲלֵא אִם יִשְׁנֵוּ כִּידוֹ יִתֵּן מִיד: (סי' רמו) עָנִי בֵּין עֲשִׂיר בֵּין שְׁלֹם בְּגוּפוֹ בֵּין בַּעַל

זוהר

קדשא בריך הוא כל יומא.

רבי (אלעזר פתח) יצחק אמר, כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, ופאה דאשתבח בינייהו הוא אתפס בקדמיתא, דכתיב (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו, ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח הוי שזיב ליה קדשא בריך הוא בין כל אינון חיבנא. אלא בגין דיפקון מניה תולדין בעלמא, דהנה צדיק בדקא יאות.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מניה, וקנים בנפשיה קרא דכתיב (שם

מחה במעשיהם, או כדי שלא יראה ברעתם), דכתיב שהשם אמר להמשחיתים וממקדשי תחלו, ותנינן ולמדנו במסכת שבת (דף נה ע"ב) אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי, שתתחיל המגפה במקדשי אלו הצדיקים, ונח הוי שזיב ליה קודשא בריך הוא בין כל אינון חיבנא, ואם בן קשה, איך הציל הקדוש ברוך הוא לנח בין כל אותם הרשעים. ומתרגז, אלא בגין דיפקון מניה תולדין בעלמא, בשביל שיצאו ממנו תולדות בעולם, דהנה צדיק בדקא יאות, שהיה צדיק פראוי, ולכן היו תולדות העולם ראויים לצאת ממנו.

ותו, דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מניה, ועוד טעם שנצול, שהוא התרה בהם ברשעים כל יום ומחה בהם ולא קבילו ממנו, וקנים בנפשיה קרא וקנים בעצמו המקרא

מוסר

נ"ו) ואשלים נחומים לו ולאבליו ויתן אל לבו לשוב שלא יהיו המלאכים אבלים עליו. וכאשר האדם חוטא התורה באה ורושמת החטא בפניו, וכל צבאות מעלה

בהיות הרושם שהוא בפניו מקללים אותו ובדלים ממנו פי רוח הטומאה שורה עליו. ואמרו זכרונם לברכה פי כדי להעביר הרושם צריך שיבכה וירחץ

הלכה פסוקה

יסורים בין בחור בין זקן גדול אפילו עני תורה ביום ובליילה שנאמר והגית בו יומם המחזיר על הפתחים אפילו אם הוא בעל

תרגום הזוהר

ברוך הוא כל יומא, שהיה רואה מעשיהם הרעים בכל יום, ואיך שמכעיסים לפני הקדוש ברוך הוא בכל יום, וידע שסופם להענש בעונש קשה ולכן לא התפלל עליהם, שהוא בעצמו היה צריך לרחמים גדולים, ודי לו להפקיע את עצמו ואיך נציל אותם בזכותו ובתפלתו.

רבי יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, כל פעם שרשעי עולם מתרבים (ונגזר עליהם ענש), ופאה דאשתבח בינייהו הוא אתפס בקדמיתא, הצדיק שנמצא ביניהם הוא נתפס בראשונה, (בשביל שלא

זוהר

ג) ואתה פי הוהרת רשע וגומר וכתיב ואתה את נפשך הצלת. מכאן כל מאן דאזהר לחייבא, אף על גב דלא קביל מניה, הוא שזיב ליה לגרמיה, וההוא חיבא אתפס בחוביה. ועד כמה יזהר ליה, עד דימחי ליה, והא אוקמוה חבריאי:

תרגום הזוהר

דכתיב ואתה פי הוהרת רשע וגומר, וכתיב ואתה את נפשך הצלת. מכאן, כל מאן דאזהר לחייבא אף על גב דלא קביל מניה הוא שזיב ליה לגרמיה. מכאן למדנו, כל מי שהזהיר והתרה לרשע, אפלו שלא קבל ממנו, הוא הציל את עצמו, וההוא חיבא אתפס בחוביה. ואותו הרשע נתפס בעונו. ועד כמה יזהר ליה, עד דימחי ליה, ועד מתי חייב להזהירו אותו, עד שיפכהו. והא אוקמוה חבריאי, ונחלא כן העמידוה החברים ההלכה:

מוסר

כשחטא הוה העולם חציו זכאי וחציו חייב ובעונותיו הכריע העולם לכף חובה וכמה עניים צועקים ברעה שהוא עשה שהכריע העולם לכף חובה. וכלל הפגמים האלה כלל התנא רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בדברים קצרים מאן דעבר על פיקודי אורייתא בכיכול פגים לעילא ופגים לתתא פגים לגרמיה ולכל עלמין:

בדמעות פניו. וטוב להעביר הדמעות על מצחו פי במצח (נכתמים) [נכתבים] העונות פדכתיב (יחזקאל ט') והתוית תיו על מצחות האנשים ותהיה פונתו בהתודותו באלפא ביתא אשמנו בגדנו גזלנו וכו' לטהר כ"ב אותיות הפגומים בעונותיו ולקבל עליו גזרת הדין לטהר המדות וזהו ואתה צדיק על כל הבא עלינו וכו'. וצריך שיסתפל כי שמה

הלכה פסוקה

תורה ואחר כך על שאר מעשיו:

ולילה: ד עד אימתי חייב ללמוד עד יום מותו: ה תחלת דינו של אדם על תלמוד

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ע"א ע"א)

וּמִוֹרְאֵכֶם וְחַתְּכֶם יִהְיֶה, מִכָּאֵן וְלְהֵלְאָה
יֵהָא לְכוּן דִּיּוֹקְנִין דְּבְנֵי נְשָׂא.
דְּהָא בְּקַדְמִיתָא לֹא הוּוּ דִּיּוֹקְנִין דְּבְנֵי נְשָׂא.
תָּא חוּי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב (בראשית ט') בְּצַלְם
אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם, וּכְתִיב (שם ה') בְּדַמּוֹת
לְהֵם צוּרַת בְּנֵי אָדָם.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַךְ לְנֶחַם וְאָמַר
וּמִוֹרְאֵכֶם וְחַתְּכֶם, יִהְיֶה
מִכָּאֵן וְלְהֵלְאָה יֵהָא לְכוּן דִּיּוֹקְנִין
דְּבְנֵי נְשָׂא, מִכָּאֵן וְאֵילָף יִהְיֶה לְכֶם
צוּרוֹת בְּנֵי אָדָם, וְהַחֲיוֹת יִפְחָדוּ מִכֶּם,
דְּהָא בְּקַדְמִיתָא לֹא הוּוּ דִּיּוֹקְנִין
דְּבְנֵי נְשָׂא, שְׁהַרִי מִקּוֹדֶם לֹא הִיְתָה

תָּא חוּי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב בְּצַלְם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם, וּכְתִיב (שם ה, א) בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער א')

כָּל הַנְּאוֹת וְטוֹבוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה הֶבֶל עַל הַבְּרִיּוֹת. אִם בְּקוּמָה זְקוּפָה כָּלֵם
הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים וְלָמָּה תַתְּנָאָה נִבְרָאוּ בְּצַלְם אֱלֹהִים כְּמוֹךְ. וְאִם בְּמִשְׁפָּחָה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אבן העזר מסימן כ"א כ"ב)

א צְרִיךְ אָדָם לְהִתְרַחֵק מִהַנְּשִׂים מְאֹד מְאֹד וְלִרְמוֹז בְּעֵינָיו לְאַחַת מִהַעֲרִיּוֹת וְאָסוּר
וְאָסוּר לְקַרוֹץ בִּידָיו אוֹ בְּרַגְלָיו לְשַׁחֵק עִמָּה לְהַקְל רֹאשׁוֹ בְּנִגְדָה אוֹ לְהַבִּיט

זוהר

תרגום הזוהר

אלהים עשה אותו, בין דחטו, אשתנו
 דיוקנייהו מההוא דיוקנא עלאה, ואתהפכו
 אינון למדחל מקמי חיוון ברא. בקדמיתא כל
 ברין דעלמא זקפו עינין וחמאן דיוקנא קדישא
 עלאה, וזעאן ודחלין מקמיה. בין דחטו,
 אתהפך דיוקנייהו מעינייהו לדיוקנא אחרא,
 ואתהפך דבני נשא זעין ודחלין מקמי שאר
 ברין.

תא חזי, כל אינון בני נשא דלא חטאן קמי
 מאריהון, ולא עברין על פקודי אורייתא, זיו
 דיוקנא דילהון לא אשתני מחיוו דדיוקנא
 עלאה, וכל ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה.
 ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא

הדבר, שבני אדם מפחדים ומתיראים מלפני שאר הבריות.

תא חזי, כל אינון בני נשא דלא חטאן קמי מאריהון, כל אותם בני אדם שלא חטאו לפני
 אדונם, ולא עברין על פקודי אורייתא, ולא עברו על מצוות התורה, זיו דיוקנא דילהון
 לא אשתני מחיוו דדיוקנא עלאה, זיו צורתם לא נשתנה ממראה הצורה העליונה, וכל
 ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה, וכל בריות העולם מדעזעזעים ומפחדים ומתיראים מלפניו.
 ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא, ובשעה שבני אדם עוברים על דברי התורה,

מוסר

פלנו בני איש אחד נחנו בני אברהם פי ה' מוריש ומעשיר ואל יתהלל עשיר
 יצחק ויעקב. ואם בעושר כמה ריקים בעשרו פי אולי עושר שמור לבעליו
 ופוחזים ממך עשירים יותר ממך. ועוד לרעתו. ואם בשירה וכבוד כמה בזוי

הלכה פסוקה

ביפיה: ב אין שואלים בשלום אשה כלל: נוקפו בגון אחותו הגדולה ואחות אביו
 ג המחבק ומנשק אחת מהעריות שאין לבו הרי זה מגונה ביותר ודבר איסור הוא

תרגום הזוהר

זוהר

אתחלה דיוקנא דילהון ובלהו זעין ודחלון מקמי ברין אחרניו, נתחלפה צורתם, וכלם (האנשים) קפחדיים ומתיראים מפני בריות אחרות, בגין דאתחלה דיוקנא עלאה ואתעבר מנייהו, בשביל שנתחלפה צורה העליונה ונסתלקה מהם, וכדון, שלטי בהו חיות גרא, דהא לא חמו בהו החוה דיוקנא עלאה בדקחזי. ואז, שולטים בהם חיות היצר, שהרי לא רואים בהם אותה צורה העליונה פראוי.

אתחלה דיוקנא דילהון, ובלהו זעין ודחלון מקמי ברין אחרניו, בגין דאתחלה דיוקנא עלאה ואתעבר מנייהו, וכדון שלטי בהו חיות גרא, דהא לא חמו בהו החוה דיוקנא עלאה בדקחזי.

ועל פן השתא כיון דעלמא אתחדש במלקדמיו, בריך לון ברכתא דא, ושליט לון על בלא, כמה דאת אמר ובכל דגי הים בידכם נתנו. ואפילו נוגי ימא.

ועל פן השתא, כיון דעלמא אתחדש במלקדמיו, ועל פן, עכשיו, אחרי המבול, כיון שהעולם נתחדש כפראשונה, בריך לון ברכתא דא, בריך אותם ברכה זו ומראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ, ושליט לון על בלא, והשליט אותם על הכל (אפילו על דגים), כמה דאת אמר כמו שנאמר וכל דגי הים בידכם נתנו, ואפילו נוגי ימא, ואפילו דגי הים (שהם לא נצלו בזכות נח שהרי לא נאכדו במבול, גם פן השליט הקדוש ברוך הוא האנשים עליהם).

מוסר

ואיך תתגאה ותחלתך גולדת מטפה סרוחה וממעבר השתן נכנסת ויצאת. בושא וכלימה אתה בחייך רמה ותולעה במותך, ואף פי עפר אתה ואל עפר תשוב והיה פלא היה. ואיך תכעוס על זולתך ולא תכעוס עליך, שאתה בעצמך טורף נפשך באפך ועובד עבודה זרה בכעסך ואתה מכעיס את קונך ועתיד

המשפחה שולטים בעולם כמו שכתוב (משלי ל) תחת עבד פי ימלוד. ועוד כי העושר והכבוד מלפניו והוא משפיל גאים עדי ארץ. ואם בחכמה כמה חכמים גדולים נטרדו מהעולם הנה ומהעולם הבא פענן דואג ואחיתופל וירבעם, וכדו ותברך להסיר שפה לגמנים וטעם זקנים יקח ואל יתהלל חכם בחכמתו.

הלכה פסוקה

ומעשה טפשים שאין קרבין לערונה כלל חוץ מהאב לבתו והאם לבנה: (סי כב) ד אסור להתניח עם ערונה מהעריות בין זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות ערונה חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו: ה דוד ובית דינו גזרו על יחוד פנויה ואף

זוהר

תרגום הזוהר

רבי חייא אָמַר בְּיַדְכֶם נִתְּנָנוּ מִקְדַּמַּת דְּנָא, דְּכַד בְּרָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, מָסַר כְּלָא בִּידֵיהוֹן, דְּכַתִּיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבַעוּף הַשָּׁמַיִם וְגוֹמַר:

רבי חייא אָמַר, בְּיַדְכֶם נִתְּנָנוּ אֵין הַפְּנִינָה שְׁנַתְּנָנוּ עֲכָשְׁיוּ בְּיַדְכֶם, אֶלָּא הַפְּנִינָה שְׁנַתְּנָנוּ מִקְדַּמַּת דְּנָא, עוּד לִפְנֵי זֶה, דְּכַד בְּרָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא מָסַר כְּלָא בִּידֵיהוֹן, שְׁפַאשֵׁר בְּרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם, מָסַר הַכֹּל בְּיָדְכֶם, דְּכַתִּיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבַעוּף הַשָּׁמַיִם וְגוֹמַר:

מוסר

לְפָרַע מִמֶּךָ. וְאֵיךְ תִּקְפִּיד עַל הַכְּלֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְסוּפָךְ לְמוֹת, וְרוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ וְלֹא יִכְיָרְנוּ עוּד מִקוּמוֹ רוּאֵיו יֵאמְרוּ אִיו. וְאֵיךְ תִּתְעַצֵּב עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ שְׁלֵף וְלֹא תִתְעַצֵּב עַל פְּרִידַת נַפְשֶׁךָ מִגּוּפֶךָ בְּרַתָּת וְזִיעַ וְאֵימָה חֲשָׁכָה נּוֹפֶלֶת עָלָיו. וְאֵיךְ תִּחְמוֹד לְצַבּוֹר זָהָב וְלִכְנוֹת בְּתִים וְעַלְיוֹת מְרוּוּחִים וְהוּא לְקַבְרוֹת יוֹבֵל, אִמָּה עַל אִמָּה בְרוּם אִמָּה בְּאֶרֶץ תַּחְתִּית וּמְאֻמָּה אֵין בְּיַדְךָ וְעֻבְרַת לְאַחֲרִים חִילְךָ, וְלִמָּה תִיַּגַע לְהַעֲשִׂיר וְהַכֹּל תְּלוּי בְּמִזְל אֶפִּילוּ סִפְר תוֹרָה שְׁבִהִיכֹל:

הלכה פסוקה

עַל פִּי שְׂאִינָה עֲרוּה: וּכְלָ תִמְתַּיַחַד עִם אִשָּׁה שְׂאִסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה בֵּין יִשְׂרָאֵלִית

בֵּין גּוֹיָה מִבֵּין שְׁנֵיהֶם מִכַּת מְרֻדוֹת וּמְכָרִיוֹן עֲלֵיהֶם חוּץ מֵאִשָּׁת אִישׁ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף ל"ב ע"א)

לְפָנַי זֶה מְפָרֵשׁ הַכְּתוּב בְּאִיּוֹב (יב, תָּא חֲזֵי כָּל אֵינּוֹן עֲמִיקוֹן סְתִימָן דְּנִפְקֵי מִגּוֹ
מַחְשְׁבָה, וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן, לֹא אֲתַגְלִיין
עַד דְּמַלְה מְגַלְה לֹזֵן. מָאן מַלְה, הִיִּינוּ דְּבוּר, דְּנִפְקֵי מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, בָּא וְרָאָה,

כָּל אוֹתָם הַעֲמוּקִים הַסְּתוּמִים הַיּוֹצְאִים מִתּוֹךְ הַמַּחְשְׁבָה (הֵינּוּ הַמוֹחִין הַיּוֹצְאִים מִמֵּדַת הַחֲכָמָה
הַנִּקְרָאת מַחְשְׁבָה). וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן, וְקוֹל לֹקֵחַ אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת תַּפְאָרֶת הַנִּקְרָאת קוֹל). לֹא
אֲתַגְלִיין עַד דְּמַלְה מְגַלְה לֹזֵן. אֵינָם מִתְגַּלִּים עַד שׁ"מַלְה" מְגַלְה אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת הַמְּלָכוּת
הַנִּקְרָאת מַלְה). וּמְפָרֵשׁ מָאן מַלְה, מִי זֶה מַלְה, הִיִּינוּ דְּבוּר, וְהֵאֵי דְּבוּר אֲקָרֵי שְׁבָת, וְזֶה

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער ב')

אֲשָׁרֵי אָדָם שְׁמֵשִׁים עֲצָמוֹ כְּשׁוֹר לְעוֹל תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים וְשׁוֹנָה הַלְכוֹת
וְכַחמור לְמִשְׁאוּי וְיוֹשֵׁב וְקוֹרָא וּמְדַרְשׁ וְיַרְבֵּה בִישִׁיבָה וַיִּמְעַט בְּסַחֲרָה,
וְשׁוֹנָה בְּדַכְרֵי תּוֹרָה בְּכָל יוֹם תְּמִיד וְקוֹרָא מִיַּד רַחַם הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה עָלָיו וְכוּ'. אָמַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן רנ"א)

א הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי שְׁבֵת מִן הַמִּנְחָה יֵשׁ מְפָרְשִׁים מִנְחָה גְדוֹלָה וַיֵּשׁ מְפָרְשִׁים
וְלִמְעַלָּה אֵינּוּ רוּאָה סִימָן בְּרָכָה מִנְחָה קְטַנָּה. (הגהה) וְדוֹקָא כְּשִׁעוֹשֶׂה

זוהר

תרגום הזוהר

וְהָאֵי דְבוּר אֶקְרִי שַׁבַּת, וּבְגִין דְּשַׁבַּת אֶקְרִי דְבוּר, דְבוּר, דְבוּר דְּחֹל אֶסוּר בְּשַׁבַּת.

הדבור (דהיגנו מדת המלכות) נקרא שבת, ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחל אסור בשבת, ובשביל שהשבת נקרא דבור, לכן דבור דחל אסור בשבת (כי בדבור חל בשבת נותן פח להממנים בימות החל לשלט בשבת, והוא פגם גדול).

וְכַף הָוָה עֶבֶד רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּד חָמִי לְאַמִּיָּה דְהוּוֹת מִשְׁתַּעֲיָא, הָוָה אָמַר לָהּ אִמָּא שְׁתוּקִי, שַׁבַּת הוּא וְאָסִיר, בְּגִין דְּדְבוּר דָּא בְּעִיא לְשַׁלְטָאָה וְלֹא אַחֲרָא.

וכף הוה עבד רבי שמעון בד חמי לאמיה דהוות משתעיא, וכף הוה עושה רבי שמעון כשהיה רואה לאמו שהיתה מדברת בשבת, הוה אמר לה אמא שתוקי, שבת הוא ואסיר, היה אומר לה, אמי, שתקי, שבת היום ואסור להרבות בדברים. בגין דדבור דא בעי לשלטאה ולא אחרא. בשביל שדבור זה (היגנו מדת המלכות) צריך לשלט בשבת, ולא אחר.

וְהָאֵי דְבוּר דְּאִיהוּ אֲתִי מִסְטְרָא דְחֻשְׁדָּה, מְגַלָּה שְׁבַא מִצַּד הַגְּבוּרוֹת הַנִּקְרָאִים חֻשְׁדָּה, מְגַלָּה עֲמָקוֹת מִתּוֹכֵוּ (הֵינֵי שְׁפַע הַמוֹחִין שְׁקַבְלָהּ). וּמִשְׁמַע

מוסר

שִׁישְׁמֹר עֲצָמוֹ וְאִיבְרִיו וְגוֹפוֹ מִכָּל חֻטָּא וְעוֹן זוֹכָה לְכָל הַכְּבוֹד הַצָּפוֹן לְצַדִּיקִים עַד שְׂאִין מִנָּן וְשִׁיעוֹר וְאִין כָּל עֵין יְכוּלָה לְרְאוֹת וְאִין כָּל אֵינן יְכוּלָה לְשְׁמוֹעַ כְּבוֹד הַמְּתוּקֵן לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים. וְכֵן הוּא אֹמֵר (ישעי' ס"ד) וּמַעוֹלָם לֹא שְׁמַעוּ וְלֹא הֶאֱזִינוּ עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ:

אבא אליהו זכרונו לברכה מעיד אני עלי שמים וארץ בין איש בין אשה בין כותי בין ישראל בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשיו של אדם רוח הקדש שורה עליו: אשרי מי ששם פל אלו נגד פניו בכל עת ויזכה להשלים בהם פל ימי חייו ולבלות עצמו בהם פל ימי חייו (ובכל) המעשים האלו ובלבד

הלכה פסוקה

וְהוּא הַדִּין בְּגַדֵי חִבּוּרוֹ אִם הוּא לְצוּרָךְ שַׁבַּת וְאִינוּ נוֹטֵל עָלָיו שְׂכָר. (עד כאן) וְהוּא הַדִּין לְמִי שְׁכּוֹתֵב סְפָרִים לְעֲצָמוֹ דְרָךְ לְמוֹדוֹ. (הגהה) מִסְתַּפְרִין כָּל הַיּוֹם אֲפִילוּ מִסְפֵּר יִשְׂרָאֵל:

המלאכה דרך קבע אבל אם עושה אותה דרך עראי לפי שעה ולא קבע עליה שרי ולכן מתר לכתוב אגרת שלומים וכל פיוצא בזה: ב לתקן בגדיו וכליו לצורך שבת מתר כל היום. (הגהה)

זוהר

תרגום הזוהר

מני חֲשֵׁף הַהוּא דְאֵתִי מִסְטְרָא עֲמוּקוֹת מְגוּיָהּ. וּמִשְׁמַע מְנִי חֲשֵׁף, הַהוּא דְחֲשֵׁף, מִשְׁמַעוֹת הַלְשׁוֹן מְנִי חֲשֵׁף. דְאֵתִי מִסְטְרָא דְחֲשֵׁף, דְכְתִיב מְנִי דִיקָא: לְזֶה שָׁבָא מִצַּד הַחֲשֵׁף (דְהִינּוּ מֵדַת הַמְלָכוֹת שְׁתַּקְוָנָה בָּא מִצַּד הַגְּבוּרָה הַנִּקְרָאִים חֲשֵׁף). וְאִין הַפְּוֹנָה לְמֵדַת הַגְּבוּרָה בְּעֲצָמָהּ. דְכְתִיב מְנִי דִיקָא, דְאֵם הַפְּוֹנָה עַל הַגְּבוּרָה, הִנֵּה צְרִיף לְכַתֵּב מְגִלָּה עֲמוּקוֹת מְחֲשֵׁף, וּמֵלֶת מְנִי לְהוֹרוֹת לְמִדָּה הַמְתַקְנָת עַל יְדֵי הַחֲשֵׁף:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(לך דף ע"ו ע"ב)

לך לך מארצך וגומר, רפי אבא פתח לבאר למה נתקרב אברהם ביותר, ואמר פתיב שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה. שמעו אלי אבירי לב, במה תקיפין לבנייהו דתיבא, דתמאן שבילי ואורחי דאורייתא ולא מסתכלן בהו, במה

לך לך מארצך וגומר. רפי אבא פתח ואמר, (ישעיה מז) שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה. שמעו אלי אבירי לב, במה תקיפין לבנייהו דתיבא דתמאן שבילי ואורחי דאורייתא, ולא מסתכלן בהו, ולבנייהו תקיפין

קשה לבם של הרשעים, שרואים שבילי פנימיות התורה, ודרךכי נגלות התורה, ואינם מתבוננים ומסתכלים בהם. ולבנייהו תקיפין דלא מהדרין בתיובתא לנבי מריהו, ולבם חזק שאינם

מוסר

(מספר חסידים סי' ל"ד)

יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת לשון הרע כאלו כפר בעקר דכתיב בתריה גדולות (תהלים י"ב). כל המספר (שם) אשר אמרו ללשונונו נגביר שפתינו

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן של"ד)

על עשירים וארבעה דברים מגדין את אפילו לאחר מותו. ב המבזה שליח בית האדם ואלו הן. א המבזה את החכם דין. ג הקורא לחבירו עבד. ד המזלזל בדבר

זוהר

דלא מהדרין פתיובתא לגבי מריהון, ואקרונ
אפירי לב הרחוקים מצדקה, דמתרחקי
מאורייתא.

רבי חזקיה אמר, דמתרחקי מקדשא בריד
הוא ואינון רחיקין מניה, ובגין פד אקרונ
אפירי לב הרחוקים מצדקה, דלא בעאן
לקרבא לגבי קדשא בריד הוא, בגין פד אינון
רחוקים מצדקה. כיון דאינון רחוקים מצדקה
רחוקים אינון משלום דלית לון שלום. דכתיב
(ישעיה מ"ח) אין שלום אמר יי לרשעים. מאי
טעמא בגין דאינון רחוקים מצדקה.

תא חזי אברהם בעי לקרבא לקדשא בריד
הקדוש ברוך הוא שנקרא צדקה (שכל העולם נזון מצדקתו) בשביל זה הם רחוקים מצדקה.
כיון דאינון רחוקים מצדקה, רחוקים אינון משלום דלית לון שלום, כיון שהם רחוקים
מצדקה, הם רחוקים משלום (מדת הצדקה היא תפארת, מדת השלום היא יסוד, וגוף וברית חשוב
פאחד) דאין להם שלום, דכתיב אין שלום אמר יי לרשעים. מאי טעמא אין להם שלום,
בגין דאינון רחוקים מצדקה, בשביל שהם רחוקים מצדקה.

תא חזי אברהם בעי לקרבא לקדשא בריד הוא, ואתקרב, אברהם רצה להתקרב להקדוש

מוסר

אתנו מי אדון לנו. בא וראה כמה לחו
של לשון הרע שאין לו שיעור ונלמד
ממרגלים ומה המוציא שם רע על שאין
שומעין ורואים ומקפידים בבזיונם פד

הלכה פסוקה

אחד מדברי סופרים ואין צריך לומר מדברי
תורה. ה מי ששלחו לו בית דין וקבעו
לו זמן ולא בא. ו מי שלא קבל עליו את

זוהר

תרגום הזוהר

הוא, ואתקרב, הָרָא הוא דְּכָתִיב (תהלים מ"ה)
 אֶהְבֶּתָּ צְדָק וּתְשַׁנָּא רָשָׁע. בְּגִין דְּאֶהֱב צְדָק
 וְשַׁנָּא רָשָׁע. אֶתְקָרַב לְצַדִּיקָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב
 (ישעיה מ"א) אֶבְרָהִם אֹהֲבִי. מָאִי טַעְמָא אֹהֲבִי,
 בְּגִין דְּכְתִיב אֶהְבֶּתָּ צְדָק. רְחִימוּתָא דְקֻדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוא דְרַחֲמִים לִיה אֶבְרָהִם מִכָּל בְּנֵי דְרִיָּה
 דְּהוּוּ אֲבִירֵי לֵב, וְאִינּוֹן רְחוּקִים מִצַּדִּיקָה כְּמָה
 דְּאֵתְמַר.

בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְקָרַב. הָרָא הוּא דְכְתִיב
 וְזָהוּ שְׁנַאֲמַר אֶהְבֶּתָּ צְדָק וּתְשַׁנָּא
 רָשָׁע. בְּגִין בְּשִׁבִיל דְּאֶהֱב צְדָק וְשַׁנָּא
 רָשָׁע, אֶתְקָרַב לְצַדִּיקָהּ, (צְדָק הִיא
 מִדַּת הַמַּלְכוּת, וּכְשֶׁאֵהֱב אֶת הַמַּלְכוּת
 נִתְקָרַב לְמִדַּת הַתְּפָאֲרַת הַמִּתְחַבֵּר עִמָּה),
 וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה נֹאמַר אֶבְרָהִם
 אֹהֲבִי. מָאִי טַעְמָא אֹהֲבִי, לְמָה
 נִקְרָא אֹהֲבִי, בְּגִין דְּכְתִיב מִפְּנֵי
 שְׁנַאֲמַר אֶהְבֶּתָּ צְדָק. רְחִימוּתָא
 דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְרַחֲמִים לִיה
 אֶבְרָהִם מִכָּל בְּנֵי דְרִיָּה דְּהוּוּ אֲבִירֵי
 לֵב, אֶהְבֶּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאֵהֱב
 אוֹתוֹ אֶבְרָהִם יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי דוֹרוֹ,
 שְׁהִיוּ אֲבִירֵי לֵב, וְאִינּוֹן רְחוּקִים
 מִצַּדִּיקָה כְּמָה דְּאֵתְמַר, וְהֵם רְחוּקִים
 מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִקְרָא צַדִּיקָהּ, כְּמוֹ שְׂאֵמְרֵנוּ.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח (תהלים פ"ד) מַה יְדִידוֹת מִשְׁבְּנוֹתֶיךָ
 יִי צְבָאוֹת. כְּמָה אֵית לֹון לְבְנֵי נְשָׂא לְאֶסְתְּפֵלָא
 בְּפוֹלְחָנָא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא כָּל בְּנֵי
 נְשָׂא לָא יְדַעִי וְלָא מִסְתְּפֵלִי עַל מַה קָאִים
 עֲלֵמָא, וְאִינּוֹן עַל מַה קְיָיְמוּן.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, כְּתִיב מַה יְדִידוֹת מִשְׁבְּנוֹתֶיךָ יִי צְבָאוֹת. כְּמָה אֵית לֹון לְבְנֵי נְשָׂא לְאֶסְתְּפֵלָא
 בְּפוֹלְחָנָא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה יֵשׁ לְהֵם לְבְנֵי אָדָם לְהִסְתְּפֵל וְלְהִתְבַּוֵּן בְּעַבְדוֹת הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְעִשְׂוֹתוֹ כְּרָאוּי, דְּהָא כָּל בְּנֵי נְשָׂא לָא יְדַעִי וְלָא מִסְתְּפֵלִי עַל מַה קָאִים עֲלֵמָא,
 וְאִינּוֹן עַל מַה קְיָיְמוּן, שְׁהִרִי כָּל בְּנֵי הָאָדָם לָא יוֹדְעִים וְלָא מִשְׁגִּיחִים עַל מַה עוֹמֵד הָעוֹלָם

מוסר

כָּל אֲבָרֵי שֶׁל אָדָם מִבְּחוּץ וְאֵתָּה מִבְּפְנִים. לְעוֹלָם יִרְבֶּה אָדָם בְּשִׁתְיָקָה וְאֵל יִדְבַר
 וְלֹא עוֹד אֵלָא שְׁתַּקְנֵתִי לְךָ שְׁתֵּי חוֹמוֹת
 אֶחָד שֶׁל עֵצִים וְאֶחָד שֶׁל בֶּשָׂר שֶׁל עֵצִים
 הַשְּׂנִים וְשֶׁל בֶּשָׂר הַשְּׁפֵתִים. בְּרוּב דְּבָרִים
 לֹא יִחְדַּל פֶּשַׁע.

הלכה פסוקה
 אוֹתוֹ עַד שִׁקְבַּל עָלָיו כָּל אוֹנִם שְׂיָבֵא וְהוֹצִיא מִמּוֹן בְּעִדּוֹתוֹ שְׁלֹא כְּדִין
 מִהֲנַכְרֵי לְיִשְׂרָאֵל חֲבִירוֹ בְּעַל הַמַּצָּר. מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׁיִשְׁלֵם. י טַבַּח כְּהֵן שְׂאִינו
 ט הַמַּעֲיֵד עַל יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְפָּאוֹת שֶׁל נְכָרִים מִפְּרִישׁ הַמִּתְנַגּוֹת וְנִתְנַגֵּם לְכַהֵן אַחַר מְנַדִּין

תרגום הזוהר

זוהר

ועל מה הם קיימים (פי לפעמים על ידי קיום מצוה אחת מקריע את כל העולם לכף זכות).

דבר ברא קדשא בריהו הוא עלמא עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הוו גלדי, ולבתר אנגלדו וקיימי ברוחא עלאה, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין. ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא. ובשעתא דההוא רוחא אסתלק, בלהו מרפפין וזעין, ועלמא ארתת, הדא הוא דכתיב (איוב ט) המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, דכד ישראל משתדלי באורייתא מתקיים עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין באתרייהו שלים.

דבר ברא קדשא בריהו הוא עלמא שפאשר ברא הקדוש ברוך הוא העולם, עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הוו גלדי, עשה השמים מאש ומים מתערבים כאחת, ולא היו נקרשים, ולבתר אנגלדו וקיימי ברוחא עלאה, ואחר כך נקראו ועומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקיים על עמודים (אדנים), ואינון

סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ואותם העמודים (האדנים) אינם עומדים אלא באותו רוח עליון הנזכר, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלהו מרפפין וזעין, ועלמא ארתת, ובשעה שאותו הרוח מסתלק, כלם מתרופפים ומנדעזעים, והעולם רועד, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, והפל עומד על התורה, דכד ישראל משתדלי באורייתא, מתקיים עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין באתרייהו בקיימא שלים. שפאשר ישראל עוסקים בתורה, מתקיים העולם, ואותם העמודים והאדנים עומדים במקומם בקיום שלם.

מוסר

יגעים לא יוכל איש לדבר ואפילו בצרכי גופו לא ירבה דברים כי אם מעט מה שצריך לו בהכרח גופו. וכן בדברי תורה יהיו דבריו של אדם מעטים וענייניהם

השח שיחת חולין עובר בעשה. שנאמר (דברים ו) ודברת בם ולא בדברים אחרים ולא תבא מפלל עשה עשה. ויש אומרים בלאו ועשה שנאמר (קהלת א') כל הדברים

הלכה פסוקה

בדברי הבאי. יד המביא את הרבים לידי אכילת קדשים בחוץ. מו המביא רבים לידי הלול השם. מו המחשב שנים וקובע חרשים בחוץ לארץ. יז המכשיל את העור.

אותו עד שיתן. יא המחלל יום טוב שני של גלויות אף על פי שהוא מנהג. יב העושה מלאכה בערב פסח אחר חצות. יג המזכיר שם שמום לבטלה או לשבועה

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזי, בשעתא דאתער פלגות ליליא, וקדשא בריך הוא עאל לנגתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקניא, בלהו אילנין דנגתא דעדן ומשבחן קמיה. דכתיב (דה"א ט"ו) אז ירננו עצי היער וכו':

תא חזי, בא וראה, בשעה שנתעורר חצות הלילה, וקודשא בריך הוא עאל לנגתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקניא, והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, בלהו אילנין דנגתא דעדן מומרין ומשבחן קמיה, כל האילנות שבגן עדן מומרין ומשבחין לפניו, דכתיב אז ירננו עצי היער וכו':

מוסר

מרבבים. וכן אמרו חכמים לעולם ישנה דברים. סייג לחכמה שתיקה. לפיכך אל אדם לתלמידיו דרך קצרה. אבל אם ימהר אדם להשיב ואל ירבה לדבר וגם דבריו מרבבים וענייניו מועטים זה ענין סכלות שנאמר (קהלת ה') וקול כסיל ברוב אריכות שדברי חכמים בנחת נשמעים:

הלכה פסוקה

יח המעבב את הרבים מלעשות מצוה. דין מנדין אותם. כג חכם ששמועתו רעה. יח טבח שיצאת טריפה מתחת ידו. ב טבח כד המנדה למי שאינו חייב גדוי (הגה) שלא הראה בדיקת ספינו לחכם. ואין צריכין לענין גדוי עדות וראיה ברורה אלא אומד הדעת באמתות הדברים אלא אומד טוען ברי ואן אפילו אשה אפילו אשתו ועשו בינו וביניה שתפות או משא שהתובע טוען ברי ואן אפילו אשה אפילו ומתן המביאן להזקק זה לזה פשיבאו לבית קטן נאמן אם הדעת גותן שאמת הדבר:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדנ"י מתמידים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף ע"ח ע"ב)

<p>וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, תָּא חוּז, דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי, אֱלֹא וַיֵּלֶךְ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר לָךְ לָךְ, דְּהָא יֵצִיאַה בְּקַדְמֵי תָא עֲבָדוּ, דְּכְתִיב וַיֵּצֵאוּ אֹתָם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְלֶכֶת</p> <p>כְּבָר בְּאֲמַצְע הַדְּרֹךְ וּמְשִׁיב לְלֶכֶת, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לָךְ לָךְ לְשׁוֹן הִלִּיכָה לֹא לְשׁוֹן יֵצִיאַה, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא יֵצִיאַה בְּקַדְמֵי תָא עֲבָדוּ שְׁהִרֵי הֵי צִיאַה מִמְקוֹמָם כְּבָר עָשׂוּ מְקוֹדָם,</p>	<p>וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר תָּא חוּזי דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי, בָּא וּרְאֵה, שְׁהִרֵי לֹא נֶאֱמַר וַיֵּצֵא אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה', שְׁהִירֵי מוֹרָה עַל תַּחֲלַת הֵי צִיאַה מִמְקוֹמוֹ, אֱלֹא וַיֵּלֶךְ הַמוֹרָה שְׁהוּא כְּבָר בְּאֲמַצְע הַדְּרֹךְ וּמְשִׁיב לְלֶכֶת, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לָךְ לָךְ לְשׁוֹן הִלִּיכָה לֹא לְשׁוֹן יֵצִיאַה, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא יֵצִיאַה בְּקַדְמֵי תָא עֲבָדוּ שְׁהִרֵי הֵי צִיאַה מִמְקוֹמָם כְּבָר עָשׂוּ מְקוֹדָם,</p>
---	---

מוסר

(מספר חסידים סי' מ"ד)

אַרְבַּע פתות אינן מקבלות פני השכינה לשון הרע פת ליצנים וכלן מפורשים פת שקרים פת חנפים פת מספרי בפתובים. פת שקרים, דובר שקרים לא

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רמ"ז)

א מצות עשה לתן צדקה פני השגת יד, עשה. ויש לא תעשה במעלים עיניו ממנו וכמה פעמים נצטוינו בה במצות שנאמר לא תאמין את לבבך ולא תקפוץ

זוהר

אַרְצָה כְּנָעוֹ, וְהִשְׁתָּא פְתִיב וַיִּלְךְ וְלֹא כְתִיב וַיִּצְא.

פֶּאֶשֶׁר דְּבַר אֱלֹוֵי יְיָ, דְאַכְמַח לִיה בְּכַלְהוּ הַבְּטָחוֹת. וַיִּלְךְ אִתּוֹ לוֹט, דְּאִתְחַבַּר עִמּוּיה בְּגִין לְמִילַף מַעוֹבְדוּי וְעַם כָּל דָּא לֹא אֹוֹלִיף כּוּלֵי הָאֵי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקֵינִיא דְאֹוֹלְפִי אֲרַחוּי דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין לְמִיתְדָּ בְּהוּ, וְלִדְחַלָּא מְנִיָּה מִהֵהוּא יוֹמָא דְדִינָא, דְזֻמִּין בַּר גֵּשׁ לְמִיָּהֵב דִּינָא וְחוּשְׁבִנָּא לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (אֵיבֵב לוֹ, ז) בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂהוּ. הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ. אַבְל (רע"ט ע"א) תָּא חֲזוּ, בְּהֵהוּא יוֹמָא דְאֲשְׁלִימוּ יוֹמוּי דְבַר גֵּשׁ לְאַפְקָא מַעֲלָמָא, הֵהוּא יוֹמָא

תרגום הזוהר

דְּכְתִיב בְּסוּף וַיִּצְאֻ אֹתָם מֵאוּר כְּשָׂדִים לְלֶכֶת אֲרָצָה כְּנָעוֹ, וְלִכְן וְהִשְׁתָּא כְּתִיב וַיִּלְךְ וְלֹא כְתִיב וַיִּצְא. כִּי עֲתָה הַמְּשִׁיף לְלֶכֶת מִחֶרֶן לְאַרְץ כְּנָעוֹ.

פֶּאֶשֶׁר דְּבַר אֱלֹוֵי יְיָ, דְאַכְמַח לִיה בְּכַלְהוּ הַבְּטָחוֹת. שֶׁהִבְטִיחוּ בְּכָל הַהִבְטָחוֹת. וַיִּלְךְ אִתּוֹ לוֹט, דְּאִתְחַבַּר עִמּוּיה בְּגִין לְמִילַף מַעוֹבְדוּי, וְעַם כָּל דָּא לֹא אֹוֹלִיף כּוּלֵי הָאֵי שְׁנַתְחַבַּר לוֹט עִמּוֹ בְּשִׁבִּיל לְלַמַּד מִמַּעֲשָׂיו, וְעַם כָּל זֶה לֹא לְמַד אֲלֵא קִצַּת (רַק עֲנִין הַכִּנְסַת אוֹרְחִים לְמַד מִמֶּנּוּ).

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקֵינִיא דְאֹוֹלְפִי אֲרַחוּי דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְדִּיקִים שְׁלַמְדוּ דְרַכֵּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּגִין לְמִיתְדָּ בְּהוּ בְּשִׁבִּיל לִילְךְ בְּהֵם,

וְלִדְחַלָּא מְנִיָּה מִהֵהוּא יוֹמָא דְדִינָא, דְזֻמִּין בַּר גֵּשׁ לְמִיָּהֵב דִּינָא וְחוּשְׁבִנָּא לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלִירָא מִמֶּנּוּ מְאוּתוֹ יוֹם הַדִּין, שְׁעֵתִיד הָאָדָם לְתַן דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, כְּתִיב בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂהוּ. הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ, זֶה הַמְּקַרָּא כְּבֵר הַעֲמִידוּהוּ וּפְרָשׁוּהוּ חֲכַמֵּינוּ, אַבְל נִפְרַשׁ בְּאַפְּן זֶה, תָּא חֲזוּ בֵּא וְרָאָה, בְּהֵהוּא יוֹמָא דְאֲשְׁלִימוּ יוֹמוּי דְבַר גֵּשׁ לְאַפְקָא מַעֲלָמָא, בְּאוּתוֹ יוֹם שְׁנַשְׁלַמוּ יְמֵי הָאָדָם וְהִגִּיעַ זְמַנּוֹ לְצַאת מִן הָעוֹלָם, הֵהוּא יוֹמָא דְנוּפָא אֲתַבַּר וּנְפָשָׁא כְּעִיָּא לְאַתְפָּרְשָׁא

מוסר

יִפּוֹן לְנִגְדַ עֵינֵי, וְגַם בְּמִלְחָמַת אַחְזָב וְהֵייתִי רוּחַ שְׂקָר בְּפִי כָּל נְבִיאָיו וַיֵּאמֶר כְּשָׂבָא וְשָׂאֵל אֶל הַנְּבִיאִים אִם יִצְא אֲלֵיהֶם בָּא רוּחוֹ שֶׁל נְבוֹת לְפָנָי הִ' וַיֵּאמֶר אֲצֵא כִּי לֹא לְפָנָיו חֲגַף יָבֵא. מִסְפָּרֵי לְשׁוֹן

הלכה פסוקה

אֵת יָדָךְ, וְכָל הַמַּעֲלִים עֵינָיו מִמֶּנּוּ נִקְרָא יֵשׁ לַיִּזְהָר בְּהַ כִּי אֶפְשֶׁר שִׁיבֵא לַיְדֵי כְּלִיעַל וְכֵאלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וּמֵאוּר וּשְׁפִיכוֹת דְּמִים שְׂיִמוֹת הָעֵינִי הַמְּבַקֵּשׁ אִם

תרגום הוזהר

זוהר

מִנִּיה, אֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁהִגּוּף נִשְׁפָּר וְהַנֶּפֶשׁ רוֹצֵה לְהִפָּרֵד מִמֶּנּוּ, כִּדְרוֹן אֲתִיְיָהִיב רְשׁוֹ לְבַר נֶשׁ לְמַחְמֵי מַה דְּלֵא דְלֵא הָוָה לִיָּה רְשׁוֹ לְמַחְמֵי בּוֹמָנָא דְגּוּפָא שְׁלָמָא וְקָאִים עַל בּוֹרִיָּה, אַז נִתֵּן רְשׁוּת לְאָדָם לְרְאוּת מַה שְׁלֵא הָיָה לוֹ רְשׁוּת לְרְאוּת בַּעַת שֶׁהִגּוּף שְׁלֵט וְעֵמֵד עַל בְּרִיאֹתוֹ, וְכִדְרוֹן קְיָיְמִי עֲלִיָּה תִלַּת שְׁלִיחֹן, וְאַז עוֹמְדִים עֲלִיָּו שְׁלִשָּׁה שְׁלִיחִים, וְחֻשְׁבֵי יוֹמוֹי וְחֻבּוֹי וְכָל מַה דְּעֵבֵד בְּהָאֵי עֲלָמָא, וּמוֹנִים יָמֵי וְחֻטְאֵי וְכָל מַה שֶׁעֲשָׂה בְּזָה הָעוֹלָם, וְהוּא אֹדְרֵי עַל בְּלָא בְּפּוֹמִיָּה, וְהוּא מוֹדָה עַל כְּלָם בְּפִיָּו, וְלִבְתָּר הוּא חֲתִים עֲלִיָּה בִּידֵיה, וְאַחַר כֵּן הוּא חוֹתֵם עֲלִיָּו (עַל הַדִּין וְחֻשְׁבוֹן) בְּיָדֵיָּו, הִרְאָה הוּא דְכַתִּיב וְזָה הוּא שְׁנַאֲמַר וְכִדְרוֹן כָּל אָדָם יַחְתּוֹם, וְכִידֵיה

דְּגּוּפָא אֲתָבַר, וְנִפְשָׁא כְּעִיָּא לְאַתְפָּרְשָׁא מִנִּיה, כִּדְרוֹן אֲתִיְיָהִיב רְשׁוֹ לְבַר נֶשׁ לְמַחְמֵי מַה דְּלֵא הָוָה לִיָּה רְשׁוֹ לְמַחְמֵי בּוֹמָנָא דְגּוּפָא שְׁלָמָא וְקָאִים עַל בּוֹרִיָּה, וְכִדְרוֹן קְיָיְמִי עֲלִיָּה תִלַּת שְׁלִיחֹן, וְחֻשְׁבֵי יוֹמוֹי וְחֻבּוֹי וְכָל מַה דְּעֵבֵד בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְהוּא אֹדְרֵי עַל בְּלָא בְּפּוֹמִיָּה. וְלִבְתָּר הוּא חֲתִים עֲלִיָּה בִּידֵיה, הִרְאָה הוּא דְכַתִּיב כִּדְרוֹן כָּל אָדָם יַחְתּוֹם, וְכִידֵיה כְּלָהוּ חֲתִימִין לְמִידֵן לִיָּה בְּהָוָה (וְ"א בְּהָאֵי) עֲלָמָא, עַל קְדָמָאֵי וְעַל בְּתָרָאֵי, עַל חֲדָתֵי וְעַל עֲתִיקֵי, לֵא אֲתַנְשִׁי חַד מִנִּיָּהוּ, הִרְאָה הוּא דְכַתִּיב לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ, וְכָל אִינוּן עוֹבְדֵי דְעֵבֵד בְּהָאֵי עֲלָמָא בְּגּוּפָא וְרוּחָ, הִכִּי נָמִי יְהִיב חוֹשְׁבָנָא בְּגּוּפָא וְרוּחָא עַד לֵא יִפּוֹק מֵעֲלָמָא.

כְּלָהוּ חֲתִימִין לְמִידֵן לִיָּה בְּהָוָה (וְ"א בְּהָאֵי) עֲלָמָא, וְכִידֵיָּו כְּלָם (כָּל מַעֲשִׂיָּו) חֲתוּמִים לְדִין אֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, עַל קְדָמָאֵי וְעַל בְּתָרָאֵי, עַל חֲדָתֵי וְעַל עֲתִיקֵי, עַל עֲוֹנוֹת רְאֻשׁוֹנִים וְעַל אַחֲרוֹנִים, עַל חֲדָשִׁים וְעַל יְשָׁנִים. לֵא אֲתַנְשִׁי חַד מִנִּיָּהוּ, לֵא נִשְׁתַּפַּח אֶחָד מֵהֶם. הִרְאָה הוּא דְכַתִּיב, וְזָה הוּא שְׁנַאֲמַר לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ (לְדַעַת כָּל אִישׁ אֶת מַעֲשִׂיָּו הֲרַעִים שֶׁעֲשָׂה וְיָדַע עַל מַה דָּנִים אֹתוֹ), וְכָל אִינוּן עוֹבְדֵי דְעֵבֵד בְּהָאֵי עֲלָמָא בְּגּוּפָא וְרוּחָ, הִכִּי נָמִי יְהִיב חוֹשְׁבָנָא בְּגּוּפָא וְרוּחָא עַד לֵא יִפּוֹק מֵעֲלָמָא, כְּמוֹ שֶׁכָּל אֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁעֲשָׂה בְּזָה

מוסר

הֲרַע, שְׁנַאֲמַר כִּי לֵא אַל חִפֵּץ רְשַׁע אֲתָה לֵא יְגוּרְךָ רַע. לֵא יְגוּר אֲתָךְ רַע לֵא יִכְנַס בְּמַחֲצֵתְךָ. לֵא יִצְעָנִים, לֵא יִתְיַצְבוּ הוֹלְלִים לִנְגַד עֵינֶיךָ. בְּנֵי אָדָם לֵא יִצְעָנִים מְעַרְבְּבִין אֶת הָעוֹלָם. לְשׁוֹן הֲרַע, מִסְפָּר בְּגִנּוֹת שֶׁל חֲבִירוֹ אֶפִּילוֹ דְּכַר אֲמַת וְגַם מִשְׁל

הלכה פסוקה

לֵא יִתֵּן לוֹ מִיד כְּעוֹבְדָא דְנַחִים אִישׁ גַּם וְלֵא דְכַר רַע וְלֵא הָזֶק מִתְגַּלְגַּל עַל יָדֵהּ זִו: בְּלָעוֹלָם אִין אָדָם מַעֲנֵי מִן הַצְּדָקָה שְׁנַאֲמַר וְהָיָה מַעֲשָׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם: ג כָּל

זוהר

תרגום הזוהר

העולם בגוף ורוח, כמו כן נותן תשובון בהיותו עדין בגוף ורוח טרם שיצא מן העולם.

תא חזי, כמה דתיבני אקשי קדל בהאי עלמא, בא וראה, כמו שהרשעים מקשים ערפם ואינם רוצין לחזור בתשובה בזה העולם, הכי נמי

אפילו בשעתא דבגעי לנפקא מהאי עלמא אקשי קדל, כמו כן אפלו בשעה שצריך לצאת מזה העולם, מקשים ערפם, ואינם רוצים לחזור בתשובה, בגין כך זבאה הוא בר נש דיליף בהאי עלמא ארחוי דקדשא ברוך הוא בגין למיתה ביה, בשביל זה אשרי האדם הלומד בזה העולם דרכי הקדוש ברוך הוא בשביל ללכת ביהם:

מוסר

הדיוט הוא. מי שהוציא שם רע על חבירו או חרפו בחרפות שלא היה חשוד בה ולא הכיר אדם בה מעולם וזה גלהו אין עונו מתפפר, מפני שאינו יכול לתקן את אשר עותו ואינו יכול להתחזיר חרפת חבירו, וזהו שאמר שלמה פן יחסדך שומע:

הלכה פסוקה

המרחם על העניים הקדוש ברוך הוא המרחם עליו: ד הצדקה דוחה את הגזירות וברעב ובקשות וברעב תציל ממות כמו שאירע לצרפית:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף פ"א ע"ב)

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרַיִמָּה. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, כַּאֲשֶׁר קָרַב
מִכְּפָעֵי לֵיָהּ. מָאִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, אֶלָּא כְּדַכְתִּיב
(שמות י"ד) וּפְרָעָה הִקְרִיב, דְּאִיהוּ אֶקְרִיב לְהוּ
לְיִשְׂרָאֵל לְתִיבְתָא אוּף הֶכָא הִקְרִיב דְּאֶקְרִיב

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרַיִמָּה.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב כַּאֲשֶׁר
הִקְרִיב, מִשְׁמַע שֶׁהִקְרִיב אֶת אַחֲרִים
לְבָא, כַּאֲשֶׁר קָרַב מִכְּפָעֵי לֵיָהּ, הִנֵּה
לוֹ לְכַתֵּב כַּאֲשֶׁר קָרַב, שֶׁהָרִי הוּא
עֲצָמוֹ קָרַב לְבָא מִצְרַיִמָּה, מָאִי
כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, אֶלָּא כְּדַכְתִּיב

(שמות יד, ו) וּפְרָעָה הִקְרִיב, דְּאִיהוּ אֶקְרִיב לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּתִיבְתָא, שְׁהוּא הִקְרִיב אֶת
יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים בְּתִשׁוּבָה, אוּף הֶכָא הִקְרִיב, דְּאֶקְרִיב גְּרַמְיָה לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ

מוסר

(מספר חסידים סי' מ"ד)

שָׁנוּ בְּתִלְמוּד יְרוּשְׁלָמִי מִי שֶׁסָּרַח עַל מַחֲלָה פַּעַם רֵאשׁוֹנָה וּשְׁנֵינָה וְלֹא קָבַל
חֲבִירוֹ תַּחֲלָה וְהִלָּךְ וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ וּמִמֶּנּוּ יַעֲשֵׂה שׁוּרוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וַיִּפְיִסְנוּ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רמ"ח)

א כָּל אָדָם חַיִּיב לִיתֵן צְדָקָה אֶפִּילוּ עָנִי מִמֶּה שְׁוִיתָנוּ לוֹ. וּמִי שְׁנִיתָנוּ פְּחוֹת מִמֶּה
הַמִּתְּפַרְנֵם מִן הַצְּדָקָה חַיִּיב לִיתֵן שְׂרָאוֹי (לו') לִיתֵן בֵּית דִּין בּוֹפֵיין אוֹתוֹ וּמִבֵּין

זוהר

תרגום הזוהר

גַּרְמִיָּה לְקַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא כְּדָקָא יָאוּת.

הוּא כְּדָקָא יָאוּת. כְּמוֹ כֵּן פְּאֵן פְּרוּשׁ הַקְּרִיב שֶׁהַקְּרִיב עֲצָמוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּףָה הוּא פְּרָאוּי.

לְבָא מְצַרְיָמָה, לְאַשְׁנָחָא בְּאִינוּן דְּרַגִּין וּלְאַתְרַחְקָא מְנִיָּהוּ, וּלְאַתְרַחְקָא מְעוּבְדֵי מְצַרִּים.

לְבָא מְצַרְיָמָה הַפּוֹנָה לְאַשְׁנָחָא בְּאִינוּן דְּרַגִּין וּלְאַתְרַחְקָא מְנִיָּהוּ, לְהַתְּבוּנָן בְּאוּתָם הַדְּרָגוֹת (דְּהִינּוּ בְּמַדְרָגוֹת הַחִיצוֹנִים) פְּדֵי לְהַתְּרַחַק מֵהֶם, וּלְאַתְרַחְקָא מְעוּבְדֵי מְצַרִּים, וּלְהַתְּרַחַק מִמְּעֻשֵׁי מְצַרִּים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן (ס"א בְּגִין) דְּנַחַת אַבְרָהָם לְמְצַרִּים כְּלָא רְשׁוּ, אֲשַׁתְּעֵבִידוּ בְּגוּי כְּמְצַרִּים אַרְבַּע מֵאָה שְׁנִין, דְּהָא כְּתִיב וַיֵּרַד אַבְרָם מְצַרְיָמָה וְלֹא כְּתִיב רַד מְצַרִּים, וְאַצְטַעַר כָּל הַהוּא לִילִיא בְּגִינָה דְשָׂרָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן (ס"א בְּגִין) דְּנַחַת אַבְרָהָם לְמְצַרִּים כְּלָא רְשׁוּ, אֲשַׁתְּעֵבִידוּ בְּגוּי כְּמְצַרִּים אַרְבַּע מֵאָה שְׁנִין, מִפְּנֵי שְׂרִיד אַבְרָהָם אֲבִינוּ לְמְצַרִּים כְּלָא רְשׁוֹת מִהַקְדוּשׁ בְּרוּףָה הוּא, לְכֵן נִשְׁתַּעְבְּדוּ בְּגוּי בְּמְצַרִּים אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, דְּהָא כְּתִיב וַיֵּרַד אַבְרָם מְצַרְיָמָה, וְלֹא כְּתִיב רַד מְצַרִּים. וְאַצְטַעַר כָּל הַהוּא

וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרִי אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה אָתָּה. וְכִי עַד הָיָא שְׁעָתָא לָא הָוָה יָדַע אַבְרָהָם דְּאִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה הָוֹת. אֲלֵא הָא אוֹקְמוּהָ דְעַד הָיָא שְׁעָתָא לָא אִסְתַּכַּל בְּדִיוקְנָא דְשָׂרָה, מִסְּפִיאוֹת צְנִיעוּתָא דְהָוֹת בִּינֵיהוֹן, וְכַד קְרִיב לְמְצַרִּים

לִילִיא בְּגִינָה דְשָׂרָה, וְעוּד נַעֲנֵשׁ, שְׁנַצְטַעַר כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה בְּשָׂבִיל שָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרִי אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה אָתָּה. וְכִי עַד הָיָא שְׁעָתָא לָא הָוָה יָדַע אַבְרָהָם דְּאִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה הָוֹת, וְכִי עַד אוֹתָהּ שְׁעָה לֹא הִיָּה אַבְרָהָם יוֹדַע שְׂאִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה הִיָּתָה. אֲלֵא הָא אוֹקְמוּהָ דְעַד הָיָא שְׁעָתָא לָא אִסְתַּכַּל בְּדִיוקְנָא דְשָׂרָה, מִסְּפִיאוֹת צְנִיעוּתָא דְהָוֹת בִּינֵיהוֹן, אֲלֵא כְּבַר פְּרִשׁוּהוּ חֲכָמֵינוּ שְׂעַד אוֹתָהּ שְׁעָה לֹא נִסְתַּכַּל בְּצוּרַת שָׂרָה, מְרַב צְנִיעוּת שְׁהִיָּתָה בִּינֵיהֶם. וְכַד קְרִיב לְמְצַרִּים אֲתַנְלִיָּא אִיהִי וְחָמָא בָּהּ.

מוסר

בְּפִנְיָהֶם, הִדָּא הוּא דְאָמַר (איוב לג) יְשׁוּר וְהָרִי נַחְמָתִי, וְאִם עֲשֵׂה בֵּן פְּדָה נִפְשׁוֹ עַל אֲנָשִׁים [וגו'] וַיֹּאמֶר חֲטָאִיתִי לְפָלוּנִי מִמְּנוֹת דְּכְתִיב בְּתַרְיָה פְּדָה נִפְשׁוֹ מִעֲבוּר

הלכה פסוקה

אוֹתוֹ מִכּוֹת מְרֻדוֹת עַד שְׂיָתָן מַה שְּׂאֲמֻדוּהוּ מַה שְּׂרָאוּי לוֹ לִיתָן: בְּמִשְׁפָּכִים עַל לִיתָן וַיִּוָּרְדִים לְנִכְסָיו בְּפָנָיו וְלוֹקַחִין מִמֶּנּוּ הַצְּדָקָה אֲפִילוּ בְּעֶרֶב שַׁבָּת: ג יְתוּמִים אִין

זוהר

אתגלייא איהי וחקמא בה.

דבר אחר במה ידע, אלא על ידא דטורח אורחא בר גש מתבנה, והאי קיימא בשפירו דילה ולא אשתני.

דבר אחר הנה נא ידעתי, דחקמא עמה שכינתא, ובגין כך אתרחיץ אברהם ואמר אחותי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גוננין, חד כמשמעו. וחד בדכתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי אתי. וכתיב אמרי נא אחותי אתי, וכתיב (דברים ה) ואת תדבר אלינו.

אברהם שלא יארע לה כל רע, ואמר אחותי היא. ומלה זאת מתפרשת בשני אפנים, חד כמשמעו, אחת כמשמעו שהיא בת אחיו, כמו שאמר לאבימלך, וחד בדכתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי אתי, וכתיב אמרי נא אחותי אתי, שמה שאמר אחותי היא, קאי על השכינה שהיא חכמה תמאה. ועוד ראיה שקאי על השכינה וכתיב (דברים ה) ואת תדבר אלינו. שקאי על משה, שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, ולמד את את מגזרה שנה.

מוסר

בשחת. אמר רבי יוסי הגאון דאמרי באותו שלא הוציא שם רע על חבירו אבל הוציא שם רע אין לו מחילה עולמית. ציער אדם באלו ציער עולם מלא שקל מה שבעולם יש באדם. רקק בפניו ולא הגיע בו הרוק פטור מדיני אדם ותייב בדיני שמים אפילו ציער כל שהוא, על כל צער וצער שהוא מצער את חבירו יענש בידי שמים שנאמר (קהלת יב) פי על כל אלה יביאך האלהים במשפט על כל נעלם. רבותינו דרשו מאי על כל נעלם. זה ההורג פינה בפני חבירו ונמאס בה ויש אומרים זה הרוקק, ולכן כל יראי ה' הצדיקים אשר אין הקדוש ברוך

הלכה פסוקה

פוסקין עליהם צדקה אפילו לפדיון שבויים פוסקין עליהם לכבודם כדי שיצא להם אפילו יש להם ממון הרבה אלא אם כן שם: ד גבאי צדקה אין מקבלים מהנשים

תרגום זוהר

וכאשר קרב למצרים נתגלו פניה על ידי איזה סבה וראה אותה.

דבר אחר במה ידע, אלא על ידא דטורח אורחא בר גש מתבנה, והיא קיימא בשפירו דילה ולא אשתני, על ידי טרח הדרך אדם מתבנה ונשתנה יפיו, והיא עמדה בלפניה, ולא נשתנית.

דבר אחר הנה נא ידעתי, דחקמא עמה שכינתא ובגין כך אתרחיץ אברהם ואמר אחותי היא, שראה עמה השכינה, ובשביל זה בטח

אברהם שלא יארע לה כל רע, ואמר אחותי היא. ומלה זאת מתפרשת בשני אפנים, חד כמשמעו, אחת כמשמעו שהיא בת אחיו, כמו שאמר לאבימלך, וחד בדכתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי אתי, וכתיב אמרי נא אחותי אתי, שמה שאמר אחותי היא, קאי על השכינה שהיא חכמה תמאה. ועוד ראיה שקאי על השכינה וכתיב (דברים ה) ואת תדבר אלינו. שקאי על משה, שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, ולמד את את מגזרה שנה.

לך לך ליום שלישי

זוהר

תרגום הזוהר

למען ייטב לי בעבורך, כלפי שכינה אמר, בעבורך ייטב לי קודשא בריך הוא, וחתיה נפשי בגללה. בגין דברא יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא לאורחא דחיי:

למען ייטב לי בעבורך פרוש כלפי שכינה אמר, בעבורך ייטב לי קודשא בריך הוא (הינו מדת תפארת המשפיע בה), וחתיה נפשי בגללה, גם כן בשביל השכינה, בגין דברא יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא

לאורחא דחיי, בשביל שפנה יתעלה האדם ויזכה לעלות לדרך החיים:

מוסר

הוא מביא תקלה על ידם יהיו נזקרים עושה כל דבר מאוס שלא יהיה נכשל למחול מיד להורג פינה או רוקק או על ידם:

הלכה פסוקה

ומהעבדים ומהתינוקות אלא דבר מועט אבל לא דבר גדול שחזקתו גזול או גנוב משל אחרים. וכמה הוא דבר מועט הכל לפי עושר הפעלים ועניותם. והני מילי בסתמא אבל אם הפעל מוחה אפילו כל שהוא אסור לקבל מהם:

זוהר

תרגום הזוהר

לְעִילָא. וְאִי תִימָא דְכְּלָהוּ סְלָקוּ, לָאו כָּל חַד וְחַד חֲמֵי אִפִּי מִלְכָּא.

נִפְּשׁ הָאָדָם בְּאֶשֶׁר עוֹלָה עַל מִשְׁכְּבוֹ, יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וְאִי תִימָא דְכְּלָהוּ סְלָקוּ, וְאִם תֵּאמֹר שְׂפַל הַנְּפֹשׁוֹת עוֹלוֹת, לָאו כָּל חַד וְחַד חֲמֵי אִפִּי מִלְכָּא, לֹא כָּל אֶחָד וְאֶחָד רוֹאֶה פְּנֵי הַמֶּלֶךְ.

אֵלָא נִפְּשָׂא סְלָקָא, וְלֹא אִשְׁתְּאַר בְּהַדְרֵי גּוּפָא, בְּרַחֲמֵי גּוּפָא, בְּרַחֲמֵי רִשְׁמֵי (נְשִׁימוֹ) דְקַסְטָא דְחַיּוּתָא דְלְכָא. וְנִפְּשָׂא אִזְלָא וּבַעֲיִיא לְסְלָקָא, וְכַמְּהַ דְרַגְיִין לְדְרַגְיִין לְסְלָקָא, שְׂטָאָתָא, וְהִיא אֲתַעְרַעַת בְּהַנִּי קוּמְרִין טְהִירִין דְמִסְאָבוּתָא. אִי הִיא דְבִיּוֹתָא דְלֹא אִסְתְּאַבַּת בִּימְמָא, סְלָקָא לְעִילָא, וְאִי לָאו דְבִיּוֹתָא, אִסְתְּאַבַּת בִּינִיּוּהוּ, וְאֲתַדְבַּקַת בְּהוּ וְלֹא סְלָקָא יְתִיר.

אֵלָא נִפְּשָׂא סְלָקָא וְלֹא אִשְׁתְּאַר בְּהַדְרֵי גּוּפָא, בְּרַחֲמֵי רִשְׁמֵי (נְשִׁימוֹ) דְקַסְטָא דְחַיּוּתָא דְלְכָא, אֵלָא הַנְּפֹשׁ יוֹצֵאתָא, וְלֹא נִשְׁאַר עִם הַגּוּף רַק רִשְׁמֵי אֶחָד כְּפִי מִדַּת צוּרְף חַיּוּת הַלֵּב שְׂיֻכַּל לְהַתְקַיֵּם. וְנִפְּשָׂא אִזְלָא וּבַעֲיִיא לְסְלָקָא, וְהַנְּפֹשׁ הוֹלְכַת וְרוֹצָה לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וְכַמְּהַ דְרַגְיִין לְדְרַגְיִין לְסְלָקָא, וְכַמְּהַ מְדַרְגּוֹת יֵשׁ לָהּ לְעֵלוֹת, שְׂטָאָתָא, וְהִיא אֲתַעְרַעַת

וְתַמְן מוֹדְעֵי לָהּ מַלְיִין, וְאִיהִי אֲתַדְבַּקַת מְאִינּוּן מַלְיִין דְזַמְן קָרִיב, וְלִזְמַנִּין דְחַיִּיבִין בְּהַ וּמוֹדְעֵין

בְּהַנִּי קוּמְרִין טְהִירִין דְמִסְאָבוּתָא. וְהִיא פּוֹגֶשֶׁת בְּאֵלוּ הַקְּלַפּוֹת הַטְּמוּיִים בְּאִוְרוֹת הַטְּמָאָה, אִי הִיא דְבִיּוֹתָא דְלֹא אִסְתְּאַבַּת בִּימְמָא, סְלָקָא לְעִילָא, אִם הִיא טְהוֹרָה שְׁלֵא נְטַמְאָה בִּיּוֹם, עוֹלָה לְמַעְלָה, וְאִי לָאו דְבִיּוֹתָא, אִסְתְּאַבַּת בִּינִיּוּהוּ, וְאִם אֵינְנָה טְהוֹרָה, נְטַמְאָת בִּינִיּוּהֶם. וְאֲתַדְבַּקַת בְּהוּ וְלֹא סְלָקָא יְתִיר, וְנִדְבַּקַת בִּינִיּוּהֶם וְאֵינָה עוֹלָה יוֹתֵר.

וְתַמְן מוֹדְעֵי לָהּ מַלְיִין, וְשֵׁם מוֹדִיעִים לָהּ דְבָרִים שְׁנַגְדוּרֵי לְמַעְלָה, וְאִיהִי אֲתַדְבַּקַת מְאִינּוּן מַלְיִין דְזַמְן קָרִיב, וְהִיא נִדְבַּקַת הֵינְנֵי שׁוּמְעַת וּמְשַׁגְתָּ מְאוּתָם הַדְּבָרִים שְׂיִהִיו בְּזַמְן קָרוֹב, וְלִזְמַנִּין דְחַיִּיבִין בְּהַ וּמוֹדְעֵין לָהּ מַלְיִין בְּרִיבִין, וְלִפְעָמִים שְׂמַצְחֻקִים מִמֶּנָּה וּמוֹדִיעִים לָהּ

מוסר

(דברים ג') וְאֶתְחַנַּן אֵל ה' בְּעַת הַהִיא וְכַף הַלֵּב אֵין תִּפְלְתוּ נִשְׁמַעַת כְּמוֹ שְׂפִתוֹב נִעְנָה לוֹ רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דְבַר אֵלֵי עוֹד (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּלְבָבָם לֹא בְדַבֵּר הִזָּה. וְהַשְׁנִית הַמְתַּפְּלֵל בְּלֹא כְּנִנַת נְכוֹן עִמּוֹ. וְהַשְׁלִישִׁית הַשׁוֹנֵא אֶת הַתּוֹרָה

הלכה פסוקה

וְהַחֲזַקְתָּ בּוֹ: בַּ פְּחוֹת מַזָּה הַנּוֹתָן צְדָקָה לְעַנִּי וְקָרוֹב לְזוֹה הַנּוֹתָן לְקוֹפָה שֶׁל צְדָקָה. וְלֹא וְלֹא יָדַע לְמוֹי יִתְּן וְלֹא יָדַע הָעַנִּי מִמּוֹי מְקַבֵּל, יִתְּן אָדָם לְקוֹפָה שֶׁל צְדָקָה אֵלָא אִם בֵּין

תרגום הזוהר

זוהר

דברים כזכבים. וכדין אולא כהאי גוונא כל ליליא, ואז הולכת באפן הזה כל הלילה, עד דיתער בר נש ותאבת לאתרה. עד שיתעורר האדם וחוזרת הנשמה למקומה.

לה מילין פדיבין. וכדין אולא כהאי גוונא כל ליליא, עד דיתער בר נש ותאבת לאתרה. זכאין אינון צדיקניא דגלי לון קדשא ברוך הוא רזין דיליה בתלמא, בגין דיסתמרון מן דינא. ווי לאינון חייבי עלמא דמסאבין גרמיייהו ונפשיייהו. דהא אינון דלא אסתאבו בד סלקי בערסייהו נפשא סלקא ועאלת בין כל הגי דרגין בקדמיתא, וסלקא ולא אתדבכת בהו, ולבתר אולא ושטאת וסלקת בפום אורחא, והיא נפשא דזכת לסלקא, אתחזיאת קמי דסבר אפי יומין, ואתדבכת ברעותא לאתחזאה כתיאובתא עלאה למחמי בנועם

זכאין אינון צדיקניא דגלי לון קדשא ברוך הוא רזין דיליה בתלמא, אשריהם הצדיקים שמגלה להם הקדוש ברוך הוא סודות שלו בתלום, בגין דיסתמרון מן דינא. בשביל שיהיו נשמרים מן הדין. ווי לאינון חייבי עלמא דמסאבין גרמיייהו ונפשיייהו, אוי לאותם רשעי עולם שמטמאים עצמם ונפשם, שבזה גורמים שלא תעלה נפשם למעלה. דהא אינון דלא אסתאבו, בד סלקי בערסייהו, נפשא סלקא ועאלת בין כל הגי דרגין בקדמיתא, שהרי אותם שלא נטמאו ביום (מעברות), פאשר עולים למסתם, הנפש עולה ונכנסת בין כל אלו המדרגות הטמאה בתחלה, וסלקא ולא אתדבכת בהו, ועולה ואינה נדבכת בהם, ולבתר אולא ושטאת וסלקת בפום אורחא, ואחר כך הולכת ומשוטטת ועולה למעלה כפי דרבה וזכותיה, והיא נפשא דזכת לסלקא, אותה הנפש שזכתה לעלות למעלה, אתחזיאת קמי דסבר אפי יומין, מתראית לפני מלאך מט"ט הנקרא סבר אפי יומין (שהוא שר הפנים). ואתדבכת ברעותא לאתחזאה כתיאובתא עלאה, ונדבכת ברצון להתראות בחשק עליון, למחמי בנועם מלבא ולבקרא בהיכליה, לחזות בנועם המלך ה'

מוסר

ואינו מקשיב לדברי תורה אין תפלתו והרביעית מי שאינו מקשיב לדברי העני נשמעת וכן פתוב (משלי כח) מסיר אָזְנוֹ (שם כא) שְׁנָאֵמֵר מְשֻׁמוֹעַ תּוֹרָה גַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה. (שם כא) אוטם אָזְנוֹ מְזַעֲקַת דָּל גַּם הוּא

הלכה פסוקה

יודע שהממונה עליה נאמן ויודע לנהוג בה החכמים שהיו הולכים בפתר ומשליכים בשורה: ג פחות מזה שיודע הנותן למי המעות בפתחי העניים, וכנה ראוי לעשות נותן ולא ידע העני ממי לוקח. פגון גדולי ומעלה טובה היא אם אין הממונים על

זוהר

תרגום הזוהר

מִלְכָּא וּלְבַקְרָא בְּהִיכְלֵיהּ, וְדָא הוּא בְּרַ נְשׁ
 דְּאִית לִיהּ חוּלְקָא תְּדִיר בְּעֵלְמָא דְּאִתִּי, וְדָא
 הִיא נַפְשָׁא דְּכֹסְפָא דִּילָהּ בְּד סִלְקָא בְּקֻדְשָׁא
 בְּרִיד הוּא (תְּדִיר), וְלֹא אֶתְדַבְּקָא בְּהִנֵּי זִינִין
 טְהִירִין אַחֲרֵינֵין, וְהִיא אֹזְלַת בְּתַר זִינָא קֻדְשָׁא
 בְּאַתְרָא (ד"א בְּתַר אַתְרָא) דְּנַפְקָא מִתְּמָן.

וּלְבַקְרָא בְּהִיכְלוֹ, וְדָא הוּא בְּרַ נְשׁ
 דְּאִית לִיהּ חוּלְקָא תְּדִיר בְּעֵלְמָא
 דְּאִתִּי, וְנָה הוּא אָדָם שְׂיֵשׁ לוֹ תְּמִיד
 חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, וְדָא הִיא נַפְשָׁא
 דְּכֹסְפָא דִּילָהּ בְּד סִלְקָא, בְּקֻדְשָׁא
 בְּרִיד הוּא (תְּדִיר), וְזֹאת הִיא נַפֶּשׁ
 שְׁחֻשָּׁה פְּאָשֵׁר עוֹלָה - הוּא בְּהַקְדוּשׁ
 בְּרִיד הוּא תְּמִיד, וְלֹא אֶתְדַבְּקָא בְּהִנֵּי
 זִינִין טְהִירִין אַחֲרֵינֵין, וְאִינָה מִתְּדַבְּקַת
 בְּאֵלוֹ מִינֵי אֹרוֹת אַחֲרוֹת טְמֵאוֹת,
 וְהִיא אֹזְלַת בְּתַר זִינָא קֻדְשָׁא
 בְּאַתְרָא (ד"א בְּתַר אַתְרָא) דְּנַפְקָא

וּבְגִין בְּד כְּתִיב נַפְשֵׁי אוֹיְתִיד בְּלִילָהּ, בְּגִין
 לְמַרְדֵּף בְּתַרְדֵּף וְלֹא לְאַתְפַּתְאָה בְּתַר זִינָא
 אַחֲרָא נוֹכְרָאָה:

מִתְּמָן, וְהִיא הוֹלֶכֶת אַחַר מִינָה הַקְדוּשׁ, אַחַר הַמְּקוֹם שְׂיַצְאָה מִשָּׁם.
 וּבְגִין בְּד כְּתִיב נַפְשֵׁי אוֹיְתִיד בְּלִילָהּ, וּבִשְׂבִיל כֶּף נֶאֱמַר נַפְשֵׁי אוֹיְתִיד בְּלִילָהּ, שְׁנַפְשֵׁי חוֹשְׁקַת
 בְּד פְּשַׁעוֹלָה בְּלִילָהּ, בְּגִין לְמַרְדֵּף בְּתַרְדֵּף, בְּשְׂבִיל לְרַדֵּף אַחֲרֵיהּ, וְלֹא לְאַתְפַּתְאָה בְּתַר זִינָא
 אַחֲרָא נוֹכְרָאָה, וְלֹא לְהִתְפַּתּוֹת אַחַר מִין אַחַר זֶר:

מוסר

(ישעיה א) גַּם כִּי תִרְבוּ תִפְלֵה אִינְנִי שׁוֹמֵעַ
 יִדְיִכֶם דְּמִים מְלֹאוֹ. וְהַשְׁבִּיעִית אֲשֶׁר גָּבְרוּ
 עֲוֹנוֹתָיו עֲצָמוֹ מְשׁוּבֹתָיו. וְהוּא מִתְּפַלֵּל
 בְּלִי עֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה אֵין תִּפְלֵתוֹ נִשְׁמַעַת,
 כְּדֹכְתִיב (זכרי' ז) וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר קָרָא וְלֹא
 שָׁמְעוּ וְגו':

יִקְרָא וְלֹא יַעֲנֶה. וְהַחְמִישִׁית שְׁעוֹשֶׁק וְגוֹזֵל
 וְאוֹכֵל אֶת הָאֶסוֹר לוֹ אֵין תִּפְלֵתוֹ נִשְׁמַעַת
 כְּמוֹ שְׁכַתוּב (מִיכָה ג) וְאֲשֶׁר אָכְלוּ שְׂאֵר
 עַמִּי וְגו' אַז יִזְעַקוּ אֶל ה' וְלֹא יַעֲנֶה
 אוֹתָם. וְהַשְׁשִׁית הַמִּתְּפַלֵּל בְּלֹא נְקִיּוֹת
 וְטְהֵרָה אֵין תִּפְלֵתוֹ נִשְׁמַעַת כְּמוֹ שְׁכַתוּב

הלכה פסוקה

מְזָה שְׂיַתֵּן לוֹ פְּחוֹת מִהָרְאוּי בְּסִכְר פְּנִים יִפּוֹת:
 ח פְּחוֹת מְזָה שְׂיַתֵּן לוֹ בְּעֵצֵב (הגהה) וְעַל כָּל
 פְּנִים לֹא יִתְפָּאֵר הָאָדָם בְּצִדְקָה שְׁנוֹתָן וְאִם
 מִתְּפָאֵר לֹא דִיֹּ שְׂאִינּוֹ מְקַבֵּל שְׂכָר אֱלֹא אִפִּילוּ
 מַעֲנִישִׁין אוֹתוֹ עֲלֵיהּ, וּמְכַל מְקוֹם מִי שְׁמַקְדִּישׁ
 דְּבַר לְצִדְקָה מוֹתֵר לוֹ שְׂיִכְתוּב שְׁמוֹ עֲלָיו
 שְׂיֵהָא לוֹ לְזַכְרוֹן וְרֵאוּי לְעֲשׂוֹת כֵּן:

הַצִּדְקָה נוֹהֲגִים בְּשׁוֹרָה: ד פְּחוֹת מְזָה שְׂיִוְדַע
 הַעֲנִי מִמִּי נוֹטֵל וְלֹא יַדַע הַנוֹתֵן לְמִי נוֹתֵן, כְּגוֹן
 הַחֲכָמִים שְׁהָיוּ צוֹרְרִים הַמַּעוֹת בְּסִדְיֵיהֶם
 וּמִשְׁלִיכִים אוֹתָם לְאַחֲרֵיהֶם וּבָאִים הַעֲנִיִּים
 וְנוֹטְלִין כְּדִי שְׂלֵא יְהִיָה לְהֶם בּוֹשָׁה: ה פְּחוֹת
 מְזָה שְׂיַתֵּן לְעַנֵּי כִּידוֹ קוֹדֵם שְׂיִשְׂאֵל: ו פְּחוֹת
 מְזָה שְׂיַתֵּן לוֹ בְּרֵאוּי אַחַר שְׂיִשְׂאֵל: ז פְּחוֹת

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהָרִינִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף פ"ה ע"א)

תָּא חֲזִי, כְּמָא דְשְׂכִינְתָּא לָא אֲתַגְלִיָּיא אֱלָא
בְּאֲתָרָא דְאֲתַחְזִי לָהּ, אוּף הָכִי לָא
אֲתַחְזִי וְלָא אֲתַגְלִיָּיא אֱלָא בְּכַר נֶשׁ דְּאֲתַחְזִי
לִיָּה. דְּהָא מִן יוֹמָא דְסְלִיק עַל רְעוּתִיָּה דְלוּט
לְאֲתַהֲפֹכָא בְּסַרְחֲנִיָּה, אֲסַתְלַקְתּוּ רִוְחָא קְדִישָׁא

תָּא חֲזִי, כְּמָא דְשְׂכִינְתָּא לָא
אֲתַגְלִיָּיא אֱלָא בְּאֲתָרָא דְאֲתַחְזִי
לָהּ, בָּא וּרְאָה, כְּמוֹ שֶׁשְׂכִינְתָּה אֵינָה
נִגְלִית אֱלָא בְּמָקוֹם הָרְאוּי לָהּ, אוּף
הָכִי לָא אֲתַחְזִי וְלָא אֲתַגְלִיָּיא אֱלָא
בְּכַר נֶשׁ דְּאֲתַחְזִי לִיָּה, כְּמוֹ כֵּן אֵינָה
נִרְאִית וְלָא נִגְלִית אֱלָא (אם מתחבר)

בְּאֲדָם הָרְאוּי לוֹ. דְּהָא מִן יוֹמָא דְסְלִיק עַל רְעוּתִיָּה דְלוּט לְאֲתַהֲפֹכָא בְּסַרְחֲנִיָּה, שְׁהָרִי מִן
יוֹם שַׁעֲלָה עַל רְצוּנֵי שֶׁל לוּט לְהַתְּהַפֵּךְ וְלַחְזוֹר לְסוּרוֹ, אֲסַתְלַקְתּוּ רִוְחָא קְדִישָׁא מֵאֲבָרְהֵם.

מוסר

(מהרב סעדיה גאון (הועתק בס"ח סי' תריג)

רְאוּי שְׂנַדַּע פִּי כָּל הָעוֹנוֹת מִתְּכַפְּרוֹת הַרְבִּים וְהַמְתַּעֵה אוֹתָם בְּנִימוּס רַע וּבְכַטְעוֹת
בְּתִשׁוּבָה אֱלָא עוֹן הַמְתַּעֵה אֶת רַע. וּבְהוֹרָאָה שְׁהוֹרָה אוֹתָם שְׁלֵא כְּתוּרָה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ג)

אִי מִי שְׁיֵשׁ לוֹ מְזוּן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת לֹא יִטּוֹל יִטּוֹל מִהַקּוֹפָה. וְאִם יֵשׁ לוֹ מְאֲתָיִם זוּז וְאֵינּוּ
מִתְּמַחֲוִי. מְזוּן י"ד סְעוּדוֹת לֹא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בָּהֶם אוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ חֲמִשִּׁים זוּז

זוהר

תרגום הזוהר

נסתלק רוח הקדש מאברהם, וכך אסתלק לוט מניה, מיד שרא רוח קודשא בדוכתיה, הדיא הוא דכתיב וי אמר אל אברהם אחרי הפדר לוט מעמו וגומר.

מאברהם. וכך אסתלק לוט מניה, מיד שרא רוח קודשא בדוכתיה, הדיא הוא דכתיב וי אמר אל אברהם אחרי הפדר לוט מעמו וגומר.

תא חזי, כיון דחמא אברהם דלוט תב לסרחניה, הנה דחיל אברהם, אמר דילמא חס ושלום בגין חברותא דדא אבידנא בניניה חולקא קדישא דאעטר לי קדשא בריך הוא. כיון דאתפרש מניה, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם. מאי מן המקום אשר אתה שם. דאתדבקת ביה בקדמיתא ואתעטרא במהימנותא שלימתא.

תא חזי, כיון דחמא אברהם דלוט תב לסרחניה, הנה דחיל אברהם, אמר דילמא חס ושלום בגין חברותא דדא אבידנא בניניה חולקא קדישא דאעטר לי קדשא בריך הוא. כיון דאתפרש מניה, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם. מאי מן המקום אשר אתה שם. דאתדבקת ביה בקדמיתא ואתעטרא במהימנותא שלימתא.

בשביל התחברותי עם זה אבדתי בשבילו חלק קדוש דאתפרש מניה, כיון שנפדר ממנו, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם, מאי מן המקום אשר אתה שם, דאתדבקת ביה בקדמיתא, מן המקום שנדבקת בו בתחלה (הינו שלא אבד כלום), ואתעטרא במהימנותא שלימתא, ונתעטרת באמונה שלמה (הינו מדת המלכות).

מוסר

(משלי כה) משגה ישרים בדרך רע. והשנית מי שמוציא שם רע על חבירו. וחרפו בחרפה אשר אינו חשוד בה אין עונו מתכפר מפני שאינו יכול לתקן מה שעונו.

ושלא כהלכה למדם, אין עונו מתכפר מפני שאינו יכול לתקן מה שעונו ואינו יכול להשיב את הרעות אשר למד אותם. וחסות הרבים תלויה בו ועליו נאמר

הלכה פסוקה

לכתובת אשתו הרי זה יטול. ואם יש לו בית וכלי בית הרבה ואין לו מאתים זוז הרי זה יטול, ואינו צריך למכור כלי ביתו ואפילו הם של פסח וזהב, במה דברים אמורים בכלי אכילה ושתיה ומלבוש

והוא נושא ונותן בהם לא יטול צדקה. ואם יש לו מאתים זוז חסר דינר ואינו נושא ונותן בהם אפילו נותנים לו אלף זוז בבת אחת הרי זה יטול, ואם יש לו הרבה והוא עליו בחוב או שממשפן

זוהר

תרגום הזוהר

צפונה ונגבה וקדמה וימה. אלן אינון מסעיו דהוון בקדמיתא, דכתיב וילך למסעיו וכתיב הלוך ונסוע הנגבה. אלן דרגין עלאין דאתעטר במהימנותא שלימתא בקדמיתא.

וכדין אתבשר דלא יעדי מניה ומן בגוי לעלמין, דכתיב כי את כל הארץ אשר אתה רואה. מאי אשר אתה רואה. דא דרגא קדמאה דאתגלייא ליה, במה דאת אמר לוי הנראה אליו. ובגין כך אשר אתה רואה,

צפונה ונגבה וקדמה וימה, אלן אינון מסעיו דהוון בקדמיתא, אלו הם מסעיו שהיו בתחלה (צפונה, רומות על מדת הגבוהה, נגבה, על מדת החסד, קדמה, על מדת תפארת, ימה מדת המלכות, ויחד כלם ביחד). דכתיב וילך למסעיו, וכתיב הלוך ונסוע הנגבה, אלן דרגין עלאין דאתעטר במהימנותא שלימתא בקדמיתא, אלו המדרגות העליונות שנתעטר באמונה שלמה בתחלה.

וכדין אתבשר דלא יעדי מניה ומן בגוי לעלמין, ואז נתבשר שלא יסורו ממנו ומן ורעו לעולם, דכתיב כי את כל הארץ אשר אתה רואה, מאי אשר אתה רואה. דא דרגא קדמאה דאתגלייא ליה, זו המדרגה הראשונה שנתגלתה לו, במה דאת אמר כמו שנאמר לוי הנראה אליו, שפכר נראה אליו מקדם. ובגין כך ולכן כתיב אשר אתה רואה, בגין דרגא דא קדמאה אתגליל מבלחו

מוסר

ואינו יכול להשיב חרפת חבירו עליו נאמר (משלי כח) פן יחסדך שומע. השלישית מי שיש בידו גזל ועושק ואינו משיב גזלתו ועליו נאמר (ויקרא ה) והיה פי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל. ועוד כתיב (יחזקאל יח) חבל רשע

הלכה פסוקה

ומצעות וכיוצא בהם אבל מגרדה או עלי שהם של כסף מוכרם ולא ישול מהצדקה. והא דאין מחייבים אותו למכור פלי תשמישו של כסף וזהב דוקא כל זמן שאינו צריך ליטול מהקופה אלא נוטל בסתר מיחידים, אבל אם בא ליטול מהקופה של צדקה לא יתנו לו עד שימכור פליו: ב יש אומרים שלא נאמרו השיעורים הללו אלא בימיהם אבל בזמן הזה יכול לשול עד שיהיה לו קרן כדי

לך לך ליום חמישי

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגִין דְּדַרְגָּא דָּא קְדַמָּאָה אַתְּכְלִיל מְכַלְהוּ דְּרַגְיָן
 וּבְכַלְהוֹן אַתְּחֻזוֹן בֵּיהּ, וּבְגִין כְּדָּ כִּי אֵת כָּל
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה וְגוֹמֵר:
 נְרָאוֹת בּוֹ, וּבְגִין כְּדָּ וְלִכְּן כְּתִיב כִּי
 אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה וְגוֹמֵר:

מוסר

יְשִׁיב גְּזֵלָה (לא יגזול) [ישלם], לְכַף אִם (ויקרא ה) לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְּנֶנּוּ בְּיוֹם
 מֵת בְּעַל הַגְּזֵלָה חַיִּיב הַגְּזוּל לְהִשְׁיב אֲשַׁמְתּוּ. וְאִם אֵין לוֹ יוֹרְשִׁים חַיִּיב הַגְּזוּל
 וְלִהְיֵת לְיִוְרְשֵׁי הַמֵּת שְׁנֵאמַר לְהַפְקִירָם וְלַעֲשׂוֹתָם קִדָּשׁ:

הלכה פסוקה

לְמַכּוּר אֵלֶּא אוֹכַל מַעֲשֵׂר עָנִי וְהוֹלֵךְ עַד
 שְׂוִמְכּוּר בְּשׂוּה וְיִדְעוּ הַכֹּל שְׂאִינוּ דְּחֹק
 לְמַכּוּר: ד בְּעַל הַבַּיִת הַהוּלֵךְ מִמְּקוֹם
 לְמִקּוֹם וְכֹל מְעוֹתָיו בְּדַרְךָ וְאֵין לוֹ מַה
 יֵאכַל יִשׁוּל צְדָקָה וּבְשִׁיחֻזוֹר לְבֵיתוֹ אֵינוֹ
 חַיִּיב (לְשַׁלֵּם):

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתתתים יאהרונה" על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ז ע"ב)

וַיְבָלְ אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. דא תורה שבועל פה דאיהי יום שביעי, זהו תורה שבועל פה (מדת המלכות) שהיא יום השביעי (הינו מדה השביעית). וביה אשתכלל עלמא, וכו' נגמר העולם, דאיהו קיומא דכלא, שהוא קיום הכל. מלאכתו אשר עשה, ולא נאמר כל מלאכתו, כמו שנאמר להלן וישבות ביום השביעי מפל מלאכתו, דהא תורה שבכתב אפיק פלא בתוקפא דכתב,

מוסר

(מרב סעדיה גאון)

יש מן העונות שאין מתפריין אלא ובה נאמר (שמות כ) כי לא ינקה ה' את לאחור נקמה ופרעון בעולם הזה אשר ישא את שמו לשוא. השני השופף והם ארבעה. הראשונה שבועת שקר, דם נקי כמו שכתוב (יואל ד') ונקיתי דם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ה)

א לעולם ירחיק אדם עצמו מהצדקה לבריות וכן צוו חכמים עשה שפתך חול ויגלגל עצמו בצער שלא יצטרך ואל תצטרך לבריות ואפילו היה חכם

זוהר

תרגום הזוהר

שְׁהָרֵי הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב הוֹצִיאָה וְהַשְּׁלִימָה הַכֹּל בְּתַקְפָּה שֶׁל הַכְּתָב (שֶׁהִיא מִדַּת הַבִּינָה שֶׁשָּׁם שָׂרַשׁ הַכְּתָב), דְּנִפְיָק מִחֻכְמַתָּא, הַיּוֹצֵאת מִמִּדַּת הַחֻכְמָה (וְלִכְּנֵן פְּתִיב שָׁם מִכָּל מְלֻאכְתּוֹ, שְׂאֵז נִגְמְרָה, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּמַלְכוּת).

תְּלַת זְמַנֵּין הָכָא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים נֶאֱמַר כָּאֵן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי (וְכַל אַחַת רִמְזַת לְמִדָּה אַחֲרַת). וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, הָא תְּלַת, הָרִי שֶׁלֹּשׁ, וּמְפָרֵשׁ וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה (מִדַּת הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא מִדָּה הַשְּׁבִיעִית כְּנֹפֶר), דְּעָם יוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלֵמָא כְּדָקָא אֲמָרָן, שְׁעָם מִדָּה הַשְּׁבִיעִית הַזֶּה נִשְׁלַם הַעוֹלָם כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ.

וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא יְסוּדָא דְעֲלֵמָא. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, זֶה יְסוּד הַעוֹלָם (וּפְרוּשׁוֹ שֶׁהוּא שְׁבִיעִי לְמִדַּת הַבִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִי"ם). בְּסַפְרָא דְרַב יִיבָא סְבָא דָּא יוֹכְלָא, בְּסַפְרָא שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא לְמִדְּנוֹ שְׁוִישְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי זֹהוּי הַבִּינָה עֲצָמָה הַנִּקְרָאת יוֹכְל, וְעַל דָּא כְּתִיב הָכָא מִכָּל מְלֻאכְתּוֹ דְּכֵלָא נִפְיָק מִנְיָה. וְעַל כֵּן נֶאֱמַר כָּאֵן "מִכָּל" מְלֻאכְתּוֹ, שֶׁכָּל מַעֲשֵׂי

מוסר

לֹא נִקְיָתִי. הַשְּׁלִישִׁי הַנוֹאֵף עִם אִשֶּׁת אִישׁ כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (מְשַׁלֵּי ב') הָכָא אֵל אִשֶּׁת רַעְהוּ לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בָּהּ. הַרְבִּיעִי הַמַּעֲיֵד עֲדוֹת שֶׁקָּר כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (מְשַׁלֵּי ט) עַד שֶׁקָּרִים לֹא יִנְקָה. אֵלּוֹ עֲזוֹנוֹת אִם

יַעֲשֶׂה אוֹתָם וַיַּעֲשֶׂה מֵהֶם תְּשׁוּבָה יִפְרַע מִמֶּנּוּ הַיּוֹצֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה פְּרַעוֹן קָל בְּשִׁבִיל שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֵן לֹא יִנְקָה וְאַחַר כֵּן יִנְצֵל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. וְגַם יֵשׁ רֶשַׁע שֶׁכָּל עֲזוֹנוֹתָיו נְצוּרִים וְשְׂמוּרִים לְיוֹם הַדִּין וְאַחַר

הלכה פסוקה

מִכְבֵּד וְהִעֲנִי יַעֲסוֹק בְּאֲמָנוֹת וְאֶפִּילוּ בְּאֲמָנוֹת מְנוּקֹת וְאֵל יִצְטָרֵךְ לְבָרִיּוֹת: חוֹלָה אוֹ אֵלָא אִם כֵּן יִטוּל כְּגוֹן יָקוּן אוּ בְּכָל מִי שְׂאִין צָרִיךְ לְטוּל מִהַצְדָּקָה וּמִרְמָה הָעָם וְנוֹטֵל אִינוּ מֵת עַד שְׁוִיצְטָרֵךְ לְבָרִיּוֹת וְכָל מִי שֶׁצָּרִיךְ לְטוּל וְאִינוּ יְכוּל בְּאֲמָנוֹת אֵלָא אִם כֵּן יִטוּל כְּגוֹן יָקוּן אוּ חוֹלָה אוּ בְּכָל יִסוּרִין וּמַגִּים דַּעֲתוֹ וְאִינוּ נוֹטֵל הָרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים וּמִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ

לך לך ליום ששי

עג

תרגום הווהר

זוהר

בראשית יצאו ממנו. ואנן דא יסודא כדקאמרו, דהא נייחא ביה כדקאמרו, אבל אנחנו סוכרים כמו שאמרנו שזו מדת היסוד, דהא נייחא ביה הנה יתיר מכלא. שהרי המנוחה בו חשוב יותר מהכל (פי מנוחת המלכות בסוד היחוד היא על ידו).

ואנן דא יסודא כדקאמרו, דהא נייחא ביה הנה יתיר מכלא.

ויברך אלהים את יום השביעי דא כהן גדול דמברך לכלא, ויהו נטיל פרישא, דתנן פהו נטיל פראש, וברכאן ביה שריין לברכא,

ויברך אלהים את יום השביעי דא כהן גדול דמברך לכלא, והוא נטיל פרישא, דתנן פהו נטיל פראש, וברכאן ביה שריין לברכא, ואקרי שביעי:

אלהים את יום השביעי זהו מדת החסד הנקרא פהו גדול המברך לכל, והוא נטיל פרישא, והוא לוקח השפע בתחלה (ממדת הבינה). דתנן פהו נטיל פראש, וברכאן ביה שריין לברכא, והברכות בו נמצאות לברך, ואקרי שביעי, שהוא שביעי למלכות ממטה למעלה:

מוסר

הם פרי הצדקות שהתחיל לעשות. ונתפתו בו השוגים וטעו בזה הדבר אחר הרהורים ולא ידעו פי היסורים שבאו עליו הם פרי העונות הראשונות שעשה. וכיון שמתנחם עליהם ועוזבם ועושה תשובה כבר בטלו מלשמור אותם לעולם הבא. ונידון עליהם בעולם הזה לפיכך יאחז צדיק דרכו:

כף שב מרשעו ועושה תשובה ויחזר מחטאו ועזב חובתו ונתחייב שילקה על זדונו בזה העולם וילקה וינקם ממנו בעולם הזה על אשמתו כדי שיקרע גזר דינו וכיון ששב מרשעו ועשה תשובה התחילו היסורים לבא עליו והנגעים שולטים בו, לפיכך תמהו כל רואיו ממצעו ויחשבו בלבם שמא אלו היסורים

הלכה פסוקה

על הצבור אינו מת עד שיפרינס אחרים ועליו הכתוב אומר (ירמ' יז) ברוך הגבר אשר יכסח בה':

ואין לו בצערו אלא עונות וחטאים וכל מי שצריך לטול ומצער עצמו ורוחק את השעה וחי חיי צער כדי שלא יטריח

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וירא דף ק"ב ע"ב)

מאי טעמא אעסק אברהם לדבא לבני נשא, בגין דאיהו טהור ואקרי טהור. דבתיב (איוב י"ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. טהור דא אברהם דנפק מתרת.

לפני זה אמרו שאברהם ושרה היו מתקנים טבילה לכל הבאים לביתם, הוא לאנשים והיא לנשים, ועל זה מקשה)

מאי טעמא אעסק אברהם לדבא לבני נשא, למה נתעסק אברהם

לטהר בני אדם (ולא הספיק במה שגירס), בגין דאיהו טהור ואקרי טהור, בשביל שהוא הנה טהור ונקרא טהור (לכן עסק בטהרה להשפיע ממדתו גם לאחרים). דבתיב (איוב י"ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. טהור דא אברהם דנפק מתרת, טהור זה אברהם שיצא מתרת שהיה

מוסר

(מגלת סתרים מרב נסים גאון (הועתק בס"ח סי' תרה)

מי שעשה עבירות גדולות כגון מי שבא פיוצא בהם מעבירות חמורות שיש להם על אשת איש והוליד ממנה וכן פרי, מגיע פריים בעולם הנה והעיקר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ז)

א הצדקה הרי היא בכלל הנדרים, לפיכך או הרי הסלע זו לצדקה חייב לתנה לעניים האומר הרי עלי סלע לצדקה מיד, ואם איתר עובר בכל תאחר שהרי

זוהר

תרגום הזוהר

טָמָא (ופרוש לא אָחַד, וכי לא יחידו
שָׁל עוֹלָם עֲשָׂה כּוּן).

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר שְׁלַחַן עֶסֶק אַבְרָהָם
בְּטַהֲרָה, בְּגִין לְתַקְנָא הַהוּא דְרַגְנָא
דְאַבְרָהָם, כְּדִי לְתַקְּן הַהִיא מַעְלָה
שָׁל אַבְרָהָם, וּמָאן אִיהוּ מִי"ם, דְּהִינּוּ
מִדַּת הַחֲסֵד (שְׁמַשֵּׁם שְׂרַשׁ הַמִּים), בְּגִין
כְּדֵי אֲתַקּוּן לְדַכָּאָה בְּנֵי עַלְמָא כְּמִיָּא,
בְּשִׁבִיל כֵּן הַתְּקִין לְטַהַר בְּנֵי הָעוֹלָם
בְּמִים. וּבְשַׁעְתָּא דְאַזְמִין לְמַלְאַכֵּינוּ,
שִׁירוּתָא דְמַלְוֵי מַה כְּתִיב, וּבַעֲת
שֶׁהַזְמִין אֶת הַמַּלְאַכִּים לְאָכַל, תַּחֲלַת
דְּכַרְוֵי מַה נֶאֱמַר, יִקַּח נָא מִעֵט מִים,
בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בַּהִיא דְרַגְנָא דְמִיָּין

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּגִין לְתַקְנָא הַהוּא דְרַגְנָא
דְאַבְרָהָם, וּמָאן אִיהוּ מִי"ם בְּגִין כְּדֵי אֲתַקּוּן
לְדַכָּאָה בְּנֵי עַלְמָא כְּמִיָּא. וּבְשַׁעְתָּא דְאַזְמִין
לְמַלְאַכֵּינוּ שִׁירוּתָא דְמַלְוֵי מַה כְּתִיב, יִקַּח נָא
מִעֵט מִים, בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בַּהִיא דְרַגְנָא
דְמִיָּין שְׂרָאן בַּהּ. וּבְגִין כְּדֵי הָוָה מְדַכֵּי לְכָל
בְּנֵי נְשָׂא מִבּוֹלָא, מְדַכֵּי לֹאן מְסַטְרָא דְעַבּוּדָּה
זְרָה, וּמְדַכֵּי לֹאן מְסַטְרָא דְמְסַאָבָא. וּכְמָה
דְאִיהוּ מְדַכֵּי לְגוֹבְרִין, הָכִי נְמִי שְׂרָה מְדַכָּאָת
לְנָשִׁין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ כְּלָהוּ דְאַתִּיָּין לְגַבִּיָּהוּ דְכִיָּין
מַכְלָא.

שְׂרָאן בַּהּ, בְּשִׁבִיל לְהַתְחַזֵּק בְּאוֹתָהּ מְדַרְגָּה שְׁמִים שׁוֹכְנִים בַּהּ (שְׁהִיא מִדַּת הַחֲסֵד). וּבְגִין כְּדֵי
הָוָה מְדַכֵּי לְכָל בְּנֵי נְשָׂא מִבּוֹלָא, וּבְשִׁבִיל כְּדֵי הָיָה מְטַהַר לְכָל בְּנֵי אָדָם מִכָּל, מְדַכֵּי לֹאן
מְסַטְרָא דְעַבּוּדָּה זְרָה, מְטַהַר אוֹתָם מִצַּד עַבּוּדָּה זְרָה (טְמֵאָת עַבּוּדָּה זְרָה), וּמְדַכֵּי לֹאן מְסַטְרָא
דְמְסַאָבָא, וּמְטַהַר אוֹתָם מִצַּד הַטְּמֵאָה (שְׂאָר טְמֵאוֹת). וּכְמָה דְאִיהוּ מְדַכֵּי לְגוֹבְרִין הָכִי נְמִי
שְׂרָה מְדַכָּאָת לְנָשִׁין, וּכְמוֹ שֶׁהוּא מְטַהַר לְאַנְשִׁים, כְּמוֹ כֵּן שְׂרָה מְטַהַר לְנָשִׁים. וְאַשְׁתַּכְּחוּ
כְּלָהוּ דְאַתִּיָּין לְגַבִּיָּהוּ דְכִיָּין מַכְלָא, וְנִמְצְאוּ כָּלֵם שְׁבָאִים אֲלֵיהֶם, טַהוּרִים מִכָּל.

מוסר

שְׁמוֹר וּמְזוּמֵן לָהֶם לְעוֹלָם הַבָּא וְעַל זֶה
נֶאֱמַר וַיֹּאכְלוּ מִפְּרִי דְרַפְסָם וּמִמוֹעֲצוֹתֵיהֶם
יִשְׁבְּעוּ. וְנֶאֱמַר עָלְיוּ עֲבִירוֹת שְׁעוֹשֵׁין
פִּירוֹת יֵשׁ לָהֶן פִּירוֹת, שְׂאִין עוֹשֵׁין פִּירוֹת

אֵין לָהֶם פִּירוֹת, דְּכַעוֹלָם הַזֶּה מְגִיעַ לוֹ
פְּרִי מַעֲשָׂיו וְעֵיקַר מַעֲשָׂיו מוֹכְנִים לְעוֹלָם
הַבָּא לְהַפְרַע מִמֶּנּוּ, עָלֵיהֶם נֶאֱמַר
בְּתוֹסַפְתָּא בְּדִין פְּאָה אֱלוּ דְכָרִים נִפְרָעִים

הלכה פסוקה

כִּדּוֹ לְתַן מִיָּד וְעַנְיִים מְצוּיִים הֵם. וְאִם אֵין
שָׁם עַנְיִים מִפְּרִישׁ וּמִנִּיחַ עַד שְׁיִמְצָא עַנְיִים.
וְדוֹקָא כְּמִפְּרִישׁ צְדָקָה סְתָם אֲבָל כָּל אָדָם
יֻכַּל לְהַפְרִישׁ מְעוֹת לְצַדִּיקָה שְׁיִהִיו מוֹנְחִים

אַצְלוֹ לְתַנֵּם מְעַט עַל יַד עַל יַד כְּמוֹ שִׁירָאָה
לוֹ. וְכֵן אִם הַתְּנָה בְּשַׁעָה שְׁנַדְרַר כְּצַדִּיקָה אוֹ
הַתְּנַדְבַּב אוֹתָם שְׁיִהִיו הַנִּבְּאִים רְשָׁאִים
לְשִׁנוֹתָהּ וּלְצוֹרְפָּה בְּזָהָב הָרִי אֱלוּ מַתְרִים:

תרגום הזוהר

זוהר

תא חזי אילנא נטע אברהם בכל
 אתר דדיוריה תמן, בא וראה, אילן
 נטע אברהם בכל מקום שגר שם,
 ולא הוה סליק בכל אתר בדקא
 יאות, ולא הוה צומח בכל מקום
 פראוי, בר בשעתא דדיוריה בארעא
 דבנעז, רק בשעה שדירתו היתה
 בארץ בנעז, הנה עולה פראוי.
 ובההוא אילנא הוה ידע מאן
 דאתאחיד ביה בקדשא ברין הוא
 ומאן דאתאחיד בעבודה זרה,
 ובאותו האילן הנה יודע מי שגאחז
 בהקדוש ברין הוא, ומי שגאחז
 בעבודה זרה, מאן דאתאחיד
 בקודשא ברין הוא אילנא הוה
 פריש ענפוי וחפי על רישיה ועביד

תא חזי, אילנא נטע אברהם בכל אתר
 דדיוריה תמן, ולא הוה סליק בכל אתר בדקא
 יאות. בר בשעתא דדיוריה בארעא דבנעז,
 ובההוא אילנא הוה ידע מאן דאתאחיד ביה
 בקדשא ברין הוא, ומאן דאתאחיד בעבודה
 זרה, מאן דאתאחיד בקדשא ברין הוא, אילנא
 הוה פריש ענפוי וחפי על רישיה, ועביד
 עליה צלא יאה. ומאן דאתאחיד בסטרא
 דעבודה זרה ההוא אילנא הוה אסתלק,
 וענפוי הוה סליקין לעילא. כדון הוה ידע
 אברהם ואזהיר ליה, ולא אעדי מתמן עד
 דאתאחיד במהימנותא דקדשא ברין הוא.

והכי מאן דאיהו דכביא (ד"א ל"ג הכי) מקבל

עליה צלא יאה, מי שגאחז בהקדוש ברין הוא, הנה האילן פורש ענפוי ומתפה על ראשו,
 ועושה עליו צל נאה. ומאן דאתאחיד בסטרא דעבודה זרה, ההוא אילנא הוה אסתלק
 וענפוי הוה סליקין לעילא, ומי שגאחז בצד של עבודה זרה, אותו האילן הנה מסתלק
 מעליו, וענפוי הוה עלים למעלה. כדון הוה ידע אברהם ואזהיר ליה, אז הנה אברהם
 מכיר תכנו, והנה מזהיר לו שיפרש מעבודה זרה, ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא
 דקודשא ברין הוא, ולא הנה זן משם עד שגאחז בגאמנות הקדוש ברין הוא.

והכי מאן דאיהו דכביא (ד"א ל"ג הכי) מקבל ליה אילנא, וכמו כן מי שהנה טהור הנה

מוסר

מן האדם בעולם הזה והקרן קיימת לו על אלו ממהרין להפרע ממנו בעולם
 לעולם הבא על עבודה זרה גלויה עריות הזה חוץ מפורענות שגפרעים ממנו
 ושפיכות דמים ועל לשון הרע כנגד פלן, לעולם הבא. ובתלמוד ארץ ישראל חזקו

הלכה פסוקה

ב צריך ליתור מלדור ואם פוסקים צדקה אין גבאי העיר תיבים לפרנסו אף על גב
 וצריך לפסוק עמהם יאמר בלא גדר: ג עני דקרוכיו גם פן נותנים בכיס: ד לא יתן
 שיש לו קרובים עשירים שיכולין לפרנסו אדם כל צדקותיו לעני אחד בלבד:

זוהר

תרגום הזוהר

האילן מקבל אותו (וחופה על ראשו).
מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה,
ומי שהיה טמא לא היה האילן
מקבלו, כדון ידע אברהם ומדפי
לון במינא, אז היה יודע אברהם
ומטהר אותם במים.

ומעיינא דמינא הנה תחות ההוא
אילנא. ומעין מים היה תחת אותו
האילן, ומאן דצריך טבילה מנד
מיין סלקין לגביה ואילנא אסתלקו
ענפוי, ומי שהיה צריך טבילה (והיה
ראוי לטבל) מנד המים עולים כנגדו
וענפי האילן היו עולים למעלה,
כדון ידע אברהם דאיהו מסאבא
ובעי טבילה מנד, אז ידע אברהם
שהוא טמא וצריך טבילה מנד. ואם
לאו, ואם לא (שעדיין לא היה ראוי לטבל שהיה טמא ומאן חמורה). מינא נגיבון, אז היו המים
מתיבשים, כדון ידע דבעי לאסתאבא לאסתמרא שבועה יומין, אז ידע שצריך עדיין להיות
טמא ולשמר שבועה ימי נקיים.

תא חזי, דאפילו בשעתא דאזמין לון למלאבין אמר לון והשענו תחת העץ, בא וראה,
שאפלו בשעה שהזמין להמלאכים, אמר להם והשענו תחת העץ, בגין למחמי ולמברק בהו,
בשביל לראות ולברק בהם. ובההוא אילנא הנה בדיק לכל בני עלמא, ובאותו האילן היה
בודק לכל בני עולם. ורוא דא בגין קודשא בריה הוא קא (עבר ו) אמר דאיהו אילנא

מוסר

כדבר זה מן הפתובים ואמרו בענין עבודה
זרה הפרת תפירת, פתיב הפרת בעולם
הזה תפירת לעולם הפא הנפש ההיא עונה
בה בזמן שעונה בה. פתיב (שמות לב)
אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו
להם אלהי זקב הרי לגבי עבודה זרה.
וגבי עריות פתיב (בראשית לט) ואיך אעשה
הרעה הגדולה הזאת וחתאתי לאלהים.

הלכה פסוקה

ה המחלק צדקה צריך לזוהר שלא ירבה לקרוביו יותר משאר בני אדם:

וירא ליום ראשון

עט

תרגום הזוהר

דחיי לבלא, וסוד הדבר, בשביל הקדוש ברוך הוא אמר והשענו תחת העץ, שהוא אילן החיים לכל (והפונה שתשענו תחת הקדוש ברוך הוא), ובגין כה, ובשביל כן נאמר, והשענו תחת העץ ולא תחת עבודה זרה.

ותא חזי, כד חב אדם, בעץ הדעת טוב ורע חב, ובא וראה, כשחטא אדם, חטא בעץ הדעת טוב ורע, דכתיב ומעץ הדעת וגומר, ואיהו ביה חב, והוא בו חטא, וגרם מותא לכל בני עלמא, וגרם מיתה לכל

זוהר

ובגין כך והשענו תחת העץ ולא תחת עבודה זרה.

ותא חזי, כד חב אדם, בעץ הדעת טוב ורע חב, דכתיב ומעץ הדעת וגומר, ואיהו ביה חב וגרם מותא לכל בני עלמא, מה כתיב (בראשית ג כב) ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגומר. וכד אתא אברהם, באילנא אחרא אתקין עלמא דהוא אילנא דחיי, ואודע מהימנותא לכל בני עלמא:

בני העולם. מה כתיב ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגומר ואכל וחי לעולם. נמצא שמחמת עץ החיים שלחו הקדוש ברוך הוא מגן עדן. וכד אתא אברהם, וכשבא אברהם, באילנא אחרא אתקין עלמא דהוא אילנא דחיי, באילן אחר שהוא עץ החיים - תקן העולם, ואודע מהימנותא לכל בני עלמא, והודיע האמונה לכל בני עולם:

מוסר

וגבי שפיכות דמים כתיב (שם ד) גדול עוני מנשוא. כשבא אצל לשון הרע מה כתיב (תהלים יב) יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוּד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ בִּיחּוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

תרגום הזוהר

זוהר

(וירא דף ק"ד ע"א)

וַיְקוּמוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל
פְּנֵי סְדוּם, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר
תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֲנֵהֵג קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא טִיבוּ עִם כָּל בְּרִיָּין, וְכָל שְׂפָן
לְאִינּוֹן דְּאֶזְלִי בְּאוֹרְחֵי, בָּא וּרְאֵה,
עַד כַּמָּה מִתְנַהֵג הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּמַדַּת הַחֶסֶד עִם כָּל בְּרִיּוֹתֵינוּ, וְכָל

וַיְקוּמוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי
סְדוּם. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, תָּא חֲזִי,
כַּמָּה אֲנֵהֵג קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא טִיבוּ עִם כָּל
בְּרִיָּין, וְכָל שְׂפָן לְאִינּוֹן דְּאֶזְלִי בְּאוֹרְחֵי. דְּאֶפִּילוּ
בְּזַמְנָא דְּבַעֲי לְמִידוֹן עַלְמָא, אִיהוּ גָרִים לְמָאן
שְׂפָן לְאֵלוּ שְׁהוּלְכִים בְּדַרְכֵינוּ, דְּאֶפִּילוּ בְּזַמְנָא דְּבַעֲי לְמִידוֹן עַלְמָא, אִיהוּ גָרִים לְמָאן דְּרַחֲמִים

שְׂפָן לְאֵלוּ שְׁהוּלְכִים בְּדַרְכֵינוּ, דְּאֶפִּילוּ בְּזַמְנָא דְּבַעֲי לְמִידוֹן עַלְמָא, אִיהוּ גָרִים לְמָאן דְּרַחֲמִים

מוסר

(מגילת סתרים מרב נסים גאון (הועתק בס"ח סי' תרה)

אִם תִּרְאֶה אֶחָד מִן הַרְשָׁעִים שְׁהַשְׁפִּיעַ בְּעוֹלָם הִזָּה וְנוֹטֵל שְׂכָרוֹ פֶּאן כְּדֵי שְׂיִהְיִי
לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא טוֹבָה וְהַנְּעִים נַפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
עָלְיוּ בְּעוֹלָם הִזָּה, אֶפְשָׁר שְׁעֲשֵׂה מִצְוָה (דברים ז') וּמִשְׁלֵם לְשׁוֹנְאָיו אֶל פְּנֵינוּ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן של"ה)

א מִצְוָה לְבַקֵּר חוֹלִים. הַקְרוּבִים וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה יָמִים, וְאִם קָפַץ עָלָיו הַחוֹלִי אֵלּוּ
נִכְנָסִים מִיַּד וְהַרְחֻקִים אַחַר וְאֵלּוּ נִכְנָסִים מִיַּד: ב אֶפִּילוּ הַגָּדוֹל יִלְךָ

תרגום הווהר

זוהר

ליה למזכי במלת, עד לא ייתי
 תהוא דינא לעלמא, שאפלו בעת
 שרצה לדון העולם, הוא גורם למי
 שאוהב אותו לזכות במצוה לפני
 שיבואו הדינים לעולם.

דרחים ליה למזכי במלה עד לא ייתי תהוא
 דינא לעלמא.

דתנינן, בשעתא דקדשא בריך הוא
 רחים ליה לבר נש, משרד ליה
 דורונא, שלמדנו, בשעה שהקדוש
 ברוך הוא אוהב לו לאדם, שולח לו
 דורון ומנחה, ומאן איהו, מסבנא,
 בגין דזוכי ביה, ומה הוא הדורון,
 עני, בשביל שיזכה על ידו, ובגין דזוכי
 ביה איהו אמשיף עליה חד חוטא
 דחסד, דאתמשף מסטר ימינא, וכיון
 שזכה בו, הוא ממשיף עליו חוט אחד
 של חסד, הנמשך מצד הימין (שהוא
 מדת החסד), ופריש ארישיה ורשים

דתנינן, בשעתא דקדשא בריך הוא רחים
 ליה לבר נש, משרד ליה דורונא, ומאן איהו,
 מסבנא, בגין דזוכי ביה, וכיון דזוכי ביה איהו,
 אמשיף עליה חד חוטא דחסד דאתמשף
 מסטר ימינא, ופריש ארישיה, ורשים ליה.
 בגין כך פד ייתי דינא לעלמא, תהוא מחבלא
 יודקה ביה, ונקיף עינוי וחמא לההוא רשימו,
 כדון אסתלק מניה ואודקה ביה, בגין כך
 אקדים ליה קדשא בריך הוא במה דזוכי.

ותא חזי, פד בעא קדשא בריך הוא לאייתאה
 דינא על סדום, אזכי קודם לאברהם ושרד

ליה, ופירש (החסד) על ראשו, ורושם לו (על מצחו). בגין כך, פד ייתי דינא לעלמא, תהוא
 מחבלא יודקה ביה, ועל ידי כן, פאשר יבא דין לעולם, אותו המחבל יזהר בו, ונקיף עינוי
 וחמא לההוא רשימו כדון אסתלק מניה ואודקה ביה, ומרים (המחבל) עינוי ורואה לאותה
 הרשימה, מיד מסתלק מעליו ונוהר בו. בגין כך אקדים ליה קדשא בריך הוא במה דזוכי,
 ובשביל כן הקדים לו הקדוש ברוך הוא והזמין לו המצוה, שיהא לו במה לזכות.

ותא חזי, פד בעא קדשא בריך הוא לאייתאה דינא על סדום, ובא וראה, פאשר רצה
 הקדוש ברוך הוא להביא מדת הדין על סדום, ורצה להציל את לוט, אזכי קודם לאברהם

מוסר

להאבידו ומתרגמינן ומשלם לשנאוהי לאובדיהון. מכשילו בשילום גמולו
 טבון דאינון עבדין קדמוהי בחייהון פשיעור שעשה בעולם הזה. וכמו כן

הלכה פסוקה

לבקר הקטן ואפילו כמה פעמים ביום משופח ובלבד שלא יטריח לו: ג המבקר
 ואפילו בן גילו, וכל המוסרף הרי זה את החולקה לא ישב על גבי מטה ולא

זוהר

תרגום הזוהר

וְשָׁדֵר לִיה דְּרוּנָא לְמִזְבֵּי עֲמַהוּן,
בְּגִין לְשׁוּבָא לְלוּט פֶּר אַחוּהָ מִתְּמָן,
זָכָה תְּחִלָּה אֶת אֲבָרְהָם וְשָׁלַח לוֹ
דִּירוּן שְׁלֵשָׁה אֲוָרְחִים שִׁיזְכָּה עִמָּם,
בְּשִׁבִיל לְהַצִּיל לְלוּט בֶּן אֶחָיו מִשָּׁם.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְזֶה הוּא שְׁנַאֲמַר
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אֲבָרְהָם וַיִּשְׁלַח
אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה, וְלֹא כְּתִיב
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת לוֹט, דְּהָא
בְּזִכְרוֹתֵיה דְּאֲבָרְהָם אֲשֶׁתְּיֻב, שְׁהָרִי
בְּזִכְרוֹתוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם נִצּוּל. וּמָאִי
וַיִּזְכֹּר, דְּדִכְרִיר לִיה מָאִי דְּאִזְבִּי קוּדָם
עִם אֵינִון תְּלַת מְלֶאכִינִי, וּמָה פְּרוּשׁ
וַיִּזְכֹּר, אֵיזָה דְּכָר זָכַר לוֹ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, זָכַר לוֹ מָה שְׁזָכָה קִדְּם
בְּמַצּוֹת הַכְּנֶסֶת אֲוָרְחִים עִם אֱלוֹ
שְׁלֵשָׁה מְלֶאכִימ.

לִיה דְּרוּנָא לְמִזְבֵּי עֲמַהוּן, בְּגִין לְשׁוּבָא לְלוּט
פֶּר אַחוּהָ מִתְּמָן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּזְכֹּר
אֱלֹהִים אֶת אֲבָרְהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ
הַהֶפְכָּה. וְלֹא כְּתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת לוֹט,
דְּהָא בְּזִכְרוֹתֵיה דְּאֲבָרְהָם אֲשֶׁתְּיֻב. וּמָאִי וַיִּזְכֹּר,
דְּדִכְרִיר לִיה מָאִי דְּאִזְבִּי קוּדָם עִם אֵינִון תְּלַת
מְלֶאכִינִי.

בְּגוּנָא דָא, בַּר נֶשׁ דִּיזְבִּי בְּצַדְקָה עִם בְּנֵי
נֶשָׂא בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִייא בְּעֵלְמָא, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲדַכְּרִי לִיה לְהֵהִיא צַדְקָה דְּעֵבֵד,
בְּגִין דְּכָכֵל שַׁעְתָּא דִּזְבִּי בַר נֶשׁ הָכִי אֲכְתִיב
עֲלֵיהָ לְעֵילָא, וְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִייא
עֲלוּהִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַכְּרִי לִיה לְהֵהוּא
טִיבֵו דְּעֵבֵד וְזָכָה עִם בְּנֵי נֶשָׂא, בְּמָה דְּאֵת

בְּגוּנָא דָא בַּר נֶשׁ דִּיזְבִּי בְּצַדְקָה
עִם בְּנֵי נֶשָׂא, כֵּן, אָדָם שְׁזוּכָה לַעֲשׂוֹת צַדְקָה עִם בְּנֵי אָדָם, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִייא
בְּעֵלְמָא, קוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַכְּרִי לִיה לְהֵהִיא צַדְקָה דְּעֵבֵד, בַּעֲת שְׁהִדִּין שׁוֹכֵן בְּעוֹלָם,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר לוֹ לְאוֹתוֹ הַצַּדְקָה שֶׁעָשָׂה, בְּגִין דְּכָכֵל שַׁעְתָּא דִּזְבִּי בַר נֶשׁ הָכִי
אֲכְתִיב עֲלֵיהָ לְעֵילָא, מִפְּנֵי שֶׁכָּכֵל עֵת שְׁזוּכָה אָדָם וְעוֹשֶׂה מִצְוָה, כִּף נִכְתָּב עֲלָיו לְמַעְלָה,
וְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִייא עֲלוּהִי, וְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא שְׁהִדִּינִים שׁוֹרִים עֲלָיו, קוּדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲדַכְּרִי לִיה לְהֵהוּא טִיבֵו דְּעֵבֵד וְזָכָה עִם בְּנֵי נֶשָׂא, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר לוֹ לְחֻסְדֵּי

מוסר

נְאֻמַר עוֹד כִּי הַצַּדִּיק שֶׁעֵבֵר עֲבִירוֹת
מוֹעֲטוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵיִסְרוֹ בְּעוֹלָם
הַזֶּה כְּשִׁיעוֹר מָה שֶׁמִּמָּרְקִין עֲוֹנוֹתָיו כְּדִי
בְּתַלְמוּדָנוּ וּבְתַלְמוּד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֲנוּ

הלכה פסוקה

עַל גְּבִי כֶּסֶף וְלֹא עַל גְּבִי סִפְסָל אֵלָּא מְרַאשׁוּתָיו: ד אֵין מְבַקְרִין הַחוּלָה בְּשִׁלְשׁ
מִתְּעַטְפִי וַיּוֹשֵׁב לְפָנָיו שֶׁהַשְּׂכִינָה לְמַעְלָה שַׁעוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל יוֹם מִפְּנֵי שֶׁכָּל חוּלָה

תרגום הזוהר

זוהר

ההוא שְׁעֵשָׂה וְזָכָה לַעֲשׂוֹת עִם בְּנֵי אָדָם, בְּמָה רֵאתָ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י"א) וְצָדֵקָה תִצְלֵל מִמֶּנּוּת. בְּגִינֵי כַף אָקֵדִים לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם בְּגִין דִּיזְכִּי וַיִּשְׁזִיב לְלוֹט,

אָמַר (משלי י"א) וְצָדֵקָה תִצְלֵל מִמֶּנּוּת. בְּגִינֵי כַף אָקֵדִים לִיָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם, בְּגִין דִּיזְכִּי וַיִּשְׁזִיב לְלוֹט:

וּמִשׁוּם זֶה הַקָּדִים לֹו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם וְשָׁלַח לוֹ אוֹרְחָיו, כְּדֵי שְׂיִנְכָה וַיִּצְלֵל לְלוֹט:

מוסר

מְזַכְּרִים פֶּאֶן מַה שֶׁאָמְרוּ בְּתַלְמוּד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְפִי שֶׁתִּפְסְסוּ בּוֹ דֶּרֶךְ קִצְרָה. וְכֵן אָמְרוּ רוּבּוֹ זְכִיּוֹת וּמִיֵּעוּטוֹ עֲבִירוֹת מִיֵּעוּט עֲבִירוֹת שְׂיֵשׁ בְּיָדוֹ נִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לִיִּפְרַע לוֹ שְׂכָר מְשָׁלֵם לְעֵתִיד

לְבֹא. רוּבּוֹ עֲבִירוֹת וּמִיֵּעוּטוֹ זְכִיּוֹת נוֹתְנִים לוֹ שְׂכָר מִצּוֹת קְלוֹת שְׂיֵשׁ בְּיָדוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לִיִּפְרַע מִמֶּנּוּ מְשָׁלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. רוּבּוֹ עֲבִירוֹת יוֹרֵשׁ גְּהֵינָם רוּבּוֹ זְכִיּוֹת יוֹרֵשׁ גֵּן עֵדֶן:

הלכה פסוקה

מִיִּקַּל עָלָיו חֲלָיו בְּבִקְרָה וְלֹא יַחֹשׁ לְבִקְשׁ עָלָיו רַחֲמִים, וְלֹא בְּשָׁלֵשׁ שָׁעוֹת אַחֲרוֹנוֹת

שֶׁל יוֹם שֶׁאֵין מְכַבֵּיד עָלָיו חֲלָיו וַיִּתְיַאֵשׁ מִלְּבַקֵּשׁ עָלָיו רַחֲמִים:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. ויהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(וירא דף ק"ו ע"ב)

רבי חזקיה פתח (איוב כח, כד) כי הוא לקצות הארץ וביט תחת כל השמים וראה. כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בעובדוי דקדשא בריך הוא, כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולהתבונן במעשיו של הקדוש ברוך הוא, ולאשתדלא באורייתא וממא ולילי, ולעסק בתורה ביום ובלילה, דכל מאן דאשתדל באורייתא, קדשא בריך הוא אשתבח ביה לעילא,

רבי חזקיה פתח (איוב כ"ח) כי הוא לקצות הארץ וביט תחת כל השמים וראה. כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בעובדוי דקדשא בריך הוא, ולאשתדלא באורייתא וממא ולילי, דכל מאן דאשתדל באורייתא, קדשא בריך הוא אשתבח ביה לעילא, ולעסק בתורה ביום ובלילה, דכל מאן דאשתדל באורייתא, קדשא בריך הוא אשתבח

מוסר

(הרמב"ם ה' טומאת צרעת פט"ז דין י')

הצרעת הוא שם האמור בשותפות זה לזה שהרי לוכן עור האדם קרוי כולל עניינים הרבה שאין דומין צרעת ונפילת קצת שער הראש או הזקן

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן פ"ז)

א צריך לשבע בשם או באחד מכל מיושב אינו חוזר ונשבע. ותלמיד חכם הפניניים ומעומד. ואם נשבע אפילו לכתחלה מיושב בין של תורה בין

תרגום הווהר

זוהר

ביה לעילא ואשתבח ביה לתתא, שכל מי שעוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא משתבח בו למעלה ומשתבח בו למטה, בגין דאורייתא אילנא דחיי איהי לכל אינון דעסקין בה, בשביל שהתורה היא אילן החיים לכל אלו שעוסקים בה, למיהב לון חיינ בעלמא דין ולמיהב לון חיינ בעלמא דאתי, לתן להם חיים בעולם הזה ולתן להם חיים בעולם הבא.

ואשתבח ביה לתתא. בגין דאורייתא אילנא דחיי איהי לכל אינון דעסקין בה, למיהב לון חיינ בעלמא דין, ולמיהב לון חיינ בעלמא דאתי.

תא חזי, כי הוא לקצות הארץ ובימי, למיהב לון מזונא ולספקא לון מפל מה דאצטריכו. בגין דאיהו אשגח ביה תדיר, דכתיב (דברים י"א) תמיד עיני יי אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה. בגין דארץ דא מה כתיב

תא חזי, בא וראה, איך הקדוש

ברוך הוא ון ומפרנס ואין לומר איך אעסק בתורה ובביתי אין כל, שנאמר כי הוא לקצות הארץ ובימי, למיהב לון מזונא, ולספקא לון מפל מה דאצטריכו, לתן להם מזונות ולספק להם מפל מה שצריכים. בגין דאיהו אשגח ביה תדיר, בשביל שהקדוש ברוך הוא משגיח בארץ תמיד, דכתיב (דברים י"א) תמיד עיני יי אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה. בגין דארץ דא מה כתיב בה (משלי לא) ממרחק תביא לחמה, (ארץ מרמו על השכינה,

מוסר

כלי העור שבביתו שהוא יושב ושובב עליהן. אם חזר בו וטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו. אם חזר בו וטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע. ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא תעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע.

קרוי צרעת, ושינוי עין הבגדים או הבתים קרוי צרעת, וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם, אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו. אם חזר בו וטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהתץ הבית משתנין

הלכה פסוקה

אחד מהם שבועה לחבירו יש אומרים שאינו נפטר בשבועה הראשונה: ב סדר שבועת הדיינים כף. הנשבע אוהו ספר

של דבריהם בין על טענת ודאי בין על טענת ספק. שנים שנתעצמו בדין ונשבעו שלא יטענו אלא האמת ואחר כף נתחייב

זוהר

תרגום הזוהר

ויקבלת השפע מספירת החכמה שהוא רחוק הרבה ממנה, ולבתר איהי יתבת מזונא וטרפא לכל אינון חינון פרא, ואחר כך היא נותנת מזון ופרנסה לכל אלו חיות השדה (הינו חיות הקדש שהם חוץ מעולם האצילות), דכתיב (שם) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ועל דא ועל זה נאמר כי הוא לקצות הארץ וביט תחת כל השמים יראה, כני עלמא למיחב לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד, לכל בני העולם לתן להם מזון וספוק לכל מה שצריך כל אחד ואחד, דכתיב (תהלים קמ"ה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון.

בה (משלי ל"א) ממרחק תביא לחמה, ולבתר איהי יתבת מזונא וטרפא לכל אינון חינון פרא, דכתיב (שם) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ועל דא כי הוא לקצות הארץ וביט תחת כל השמים יראה, לכלהו בני עלמא למיחב לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד, דכתיב (תהלים קמ"ה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון.

מוסר

ונפלאות. לפיכך ראוי למי שרוצה לכנין אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפש אדם ברשת רשעים וסכלותם. וזה דרוך ישיבת הלצים הרשעים, בתחלה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר (קהלת ה') וקול פסיל ברוב דברים. ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר (תהלים לא) תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק. ומתוך כך יהיה להן הרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם כענין שנאמר (דה"ב לו) ויהיו מלעיבים במלאכי אלהים ובזים

ועל ענין זה מזהיר בתורה ואומר (דברים ד') השמר בנגע הצרעת (שם) זכור את אשר עשה ה' אלהיך למרים בדרך, הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנביאה שדברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים וגדלתו על ברפיה וסכנה בעצמה להצילו מן המים. והיא לא דברה בגנותו אלא טעתה שהשנתו לשאר נביאים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלו שנאמר (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד ואף על פי כן מיד נענשה בצרעת, קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות

הלכה פסוקה

תורה בורעו ועומד ונשבע בשם או בכינוי בשבועה או באלה מפיו או מפי הדיינים. כיצד מפיו, אומר הריני נשבע בשם אלהי ישראל או הריני נשבע כמי ששמו רחום או כמי ששמו חנון שאיני חייב לזה כלום. וכן אם אומר הרי הוא ארור לה' אלהי

וירא ליום שלישי

פז

תרגום הזוהר

דְּבַר אַחַר כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ וְיָבִיט, לְאַסְתַּכְּלָא בְּעוֹבְדֵי דְבַר נֶשׁ, יָבִיט לְהַסְתַּפֵּל בְּמַעֲשֵׂי שְׁל הָאָדָם, וְלֹאֲשַׁנְחָא בְּכָל מַה דְּעַבְדֵי בְּנֵי נֶשׁא בְּעֵלְמָא, וְלֹהֲשַׁגִּיחַ בְּכָל מַה שְׁעוֹשִׂים בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם, תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה, מִסְתַּפֵּל וְחָמֵי לְכָל חַד וְחַד, מִסְתַּפֵּל וְרוֹאֶה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִית:

זוהר

דְּבַר אַחַר כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ וְיָבִיט, לְאַסְתַּכְּלָא בְּעוֹבְדֵי דְבַר נֶשׁ, וְלֹאֲשַׁנְחָא בְּכָל מַה דְּעַבְדֵי בְּנֵי נֶשׁא בְּעֵלְמָא, תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה מִסְתַּפֵּל וְחָמֵי לְכָל חַד וְחַד:

מוסר

לְהֵן יְשִׁיבַת קַרְנֹת. וְיִשִּׁיבַת בְּתֵי כְּנִסְיוֹת שֶׁל עַמֵי הָאָרֶץ. וְיִשִּׁיבַת בְּתֵי מְשַׁתְּאוֹת עִם שׁוֹתֵי שְׂכָר. אֲבָל שִׁיחַת כְּשָׂרֵי יִשְׂרָאֵל אֵינָה אֲלָא בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְחֻכְמָה, וְלִפְיִכְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵר עַל יָדָן וְיִמְצָא אוֹתָן בְּהַ שְׁנֵאֲמַר (מלאכי ג') אֲז נִדְּבָרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי ה' וְלַחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ:

דְּבָרֵי וּמַתְעַתְעִים בְּנִבְיָאֵי, וּמַתוּךְ בְּךָ בָּאִים לְדַבֵּר בְּאַלְהִים וְכוּפְרִין בְּעִיקָר כְּעַנְיָן שְׁנֵאֲמַר (מ"ב י"ז) וַיַּחֲפֹאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא כֵן עַל ה' אֱלֹהֵיהֶם. וְהָרִי הוּא אוֹמֵר (תהלים ע"ג) שִׁתּוּ בַשָּׁמַיִם פִּיהֶם וְלִשׁוֹנָם תִּהְלַךְ בְּאֶרֶץ, מִי גֵרַם לָהֶם לְשִׁית בַּשָּׁמַיִם פִּיהֶם לְשׁוֹנָם שֶׁהִלְכָה תַּחֲלָה בְּאֶרֶץ, זֶה הִיא שִׁיחַת הָרָשָׁעִים שְׁגוֹרְמַת

הלכה פסוקה

עוֹנָה אָמֵן אוֹ שִׁיאֲמָרוּ הָרִי פְּלוֹנֵי בְּן פְּלוֹנֵי אָרוּר לֵה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹ לְמִי שֶׁשָּׂמּוּ חֲנוּן אִם יֵשׁ לְפְלוֹנֵי אֲצִלוּ מִמּוֹן וְלֹא יוֹדָה לֹו וְהוּא עוֹנָה אָמֵן:

יִשְׂרָאֵל אוֹ הָרִי הוּא אָרוּר לְמִי שֶׁשָּׂמּוּ רַחוּם אוֹ לְמִי שֶׁשָּׂמּוּ חֲנוּן אִם יֵשׁ לָזֶה אֲצִלִי כְּלוּם. בִּיצֵד מִפִּי הַדִּיּוּגִים, מִשְׁבִּיעִים אָנוּ אוֹתָךְ בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹ בְּמִי שֶׁשָּׂמּוּ חֲנוּן שְׂאִין לָזֶה בִּדְרֹךְ כְּלוּם וְהוּא

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה, ויהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(וירא דף ק"ח ע"ב)

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו קיימי יומא חד ועסקי בהאי קרא, רבי אלעזר ורבי יוסי היו עומדים יום אחד ועוסקים בזה הפסוק דלהלן. אמר רבי אלעזר בתיב (דברים ח) ארץ אשר לא במסכנות תאכל ביה לחם לא תחסר כל ביה. תרי זמני אמאי. אלא הוא אתמר דקדשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן לממנן נאמרה שתי פעמים מלת "בה", אלא הוא אתמר דקדשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו קיימי יומא חד ועסקי בהאי קרא, אמר רבי אלעזר, בתיב (דברים ח) ארץ אשר לא במסכנות תאכל ביה לחם לא תחסר כל ביה. תרי זמני אמאי. אלא הוא אתמר דקדשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן לממנן נאמרה שתי פעמים מלת "בה", אלא הוא אתמר דקדשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ז ע"ב (מצות התשובה פ"ד)

יהיו כל דבריהם פבור גדול ופיוס לבוורא ולגדולים לרעים ולטובים בלב נקי ובר וגם לברואיו מיראתו לקטנים ושפל וסכלן בפתח תשא. תדמה פי אתה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט מסימן רכ"ז)

א אסור להזנות את חבירו בין במקחו בין לוקח בין מוכר עובר בלאו: ב פמה בין בממכרו ואיזה מהם שאינה תהיה האונאה ויהיה חייב להשיב, שתות

תרגום הוזהר

זוהר

לממנן שליחן, אלא הרי למדנו שהקדוש ברוך הוא חלק כל אמות וארצות לממנים שישלטו בהם, וארעא דישראל לא שליט בה מלאכא ולא ממנא אחרא אלא איהו בלחודוי, וארץ ישראל אין שולט בה מלאך ולא ממנה אחר אלא הוא בלבדו, בגין כך אעיל לעמא דלא שליט בהו אחרא לארעא דלא שליט בה אחרא, ומפני זה הכניס לעם שאין שולט בהם אחר אלא ה', לארץ שאין שולט בה אחר אלא ה'.

שליחן, וארעא דישראל לא שליט בה מלאכא ולא ממנא אחרא, אלא איהו בלחודוי, בגין כך אעיל לעמא דלא שליט בהו אחרא, לארעא דלא שליט בה אחרא.

תא חזי, קדשא בריך הוא יהיב מזונא תמן בקדמיתא, ולבתר לכל עלמא. כל שאר עמין עובדי עבודה זרה במספנות, וארעא דישראל לאו הכי, אלא ארץ ישראל אתון בקדמיתא, ולבתר כל עלמא. ובגין כך ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם, אלא בעתירו, בספוקא דכלא, תאכל בה ולא באתר אחרא.

תא חזי, קודשא בריך הוא יהיב מזונא תמן בקדמיתא ולבתר לכל

עלמא, בא וראה, הקדוש ברוך הוא נתן מזונות שם (בארץ ישראל) בתחלה, ואחר כך לכל העולם, כל שאר עמין עובדי עבודה זרה במספנות וארעא דישראל לאו הכי, נמצא שאר האמות עובדי עבודה זרה הם בעניית, וארץ ישראל אינה כן, אלא ארץ ישראל אתון בקדמיתא ולבתר כל עלמא. אלא, ארץ ישראל ניונית בתחלה, ואחר כך כל העולם ניונית, ובגין כך ובשביל כן נאמר ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם אלא בעתירו בספוקא דכלא, רק בעשירות שיש די לכל, תאכל בה ולא באתר אחרא, ומה שנאמר

מוסר

יתברך. תדמה לכסותו בשלמתו יתברך והזהר פן תלכלך בגד המלך בחטאות פן יסיר בגדו מעליך ותהיה ערום ממנו, ואל תקרע בגדיך בתמתך דהוי פעובד עבודה זרה. הואיל והאדם חומר אינו רואה בעיניו במושכלות אלא במורגש,

מן הפועלים אשר בפתח ישאו ויותר מהמה פשור לעול וכחמור למשוי. הוי ממתין הסכל לעת בואו פתאום ולא תבעט כי יהיה בעיניך חידוש. תדמה כי כסות אורו יתברך חופף עליך פעטה בו כשלמה ולכל ישראל שתדבקהו לעבודתו

הלכה פסוקה

המקח, וחייב המאנה לשלם האונאה ולהחזירה בולה למתאנה: ג היתה האונאה פחות מזה בכל שהוא בגון שמכר שוה

בשוה, ביצר הרי שמכר שוה שש בחמש או שוה שבע בשש או שוה חמש בשש או אונאה ונקנה

זוהר

תרגום הזוהר

"תאכל בַּהּ" פרוש ולא במקום אחר (שאינו בעשירות), "בַּהּ" בקדישו דארעא, ויתור מלת "בַּהּ" רומזת בַּהּ בקדשת הארץ, בַּהּ שרײא מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בַּהּ שׁוֹכְנַת אַמּוּנָה העֲלִיּוֹנָה, בַּהּ שְׁרײא בְּרַכְתָּא דלְעִילָא וְלֹא בְּאֲתֵר אַחְרָא, בַּהּ שׁוֹכְנַת בְּרַכָּה העֲלִיּוֹנָה וְלֹא בְּמִקּוּם אַחֵר.

תָּא חַוִּי, כְּתִיב, בֵּא וּרְאֵה, נֶאֱמַר (בסודם לפני חרבוה) כִּנְנִי וְיִבְרַח אֲרִי מִצְרַיִם, וְקָשָׁה עַד הֵכָּא לֹא אֲתִידַע מַה אֲרִי הוּא אֲרִי מִצְרַיִם וְאִי אִיהוּ אֲרִי סְדוּם, שְׁעֲדִין אִינְיִי יוֹדַע מַה נִּקְרָא גֵן ה', אִם הוּא אֲרִי מִצְרַיִם אוֹ שְׁהוּא אֲרִי סְדוּם, וְאִי אִיהוּ גֵן וְיִבְרַח אֲרִי מִצְרַיִם אוֹ שְׁהוּא גֵן ה' הַנִּקְרָא גֵן עֲדִין.

וּמִתְרַן אֲלָא כִּנְנִי וְיִבְרַח אֲרִי מִצְרַיִם וְקָשָׁה עַד הֵכָּא לֹא אֲתִידַע מַה אֲרִי הוּא אֲרִי מִצְרַיִם וְאִי אִיהוּ אֲרִי סְדוּם, שְׁעֲדִין אִינְיִי יוֹדַע מַה נִּקְרָא גֵן ה', אִם הוּא אֲרִי מִצְרַיִם אוֹ שְׁהוּא אֲרִי סְדוּם, וְאִי אִיהוּ גֵן וְיִבְרַח אֲרִי מִצְרַיִם אוֹ שְׁהוּא גֵן ה' הַנִּקְרָא גֵן עֲדִין.

מוסר

העידו הבורא בשתי אותות עליו אחת בכשרו ברית קדש ואחת תפילין ובשפת השבת אות היא. וראוי שלא יחסרו אלו שתי אותות לאותות עבותות אהבה: כַּשֵּׁם שֶׁהַפֶּעַס אָסוּר כִּף הַעֲצָבוֹן מִן הָאֲבָק שֶׁפָּל עֲבִירָה יֵשׁ לָהּ אֲבָק, כְּדָאֲמַרו רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה אֲבָק רַבִּית אֲבָק לְשׁוֹן הָרַע. וְהֵלֵל הַזָּנוּן כְּשֶׁהֵלֵךְ אָדָם אַחַד לְנִסּוֹתוֹ אִם יִכְעוֹס לֹא כְעָס וְלֹא

נְתַעֲצַב אֲלָא רְאוּי לְאָדָם לְקַח בְּנַחַת כָּל אֲשֶׁר יָבֵא עֲלָיו לְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִשְׁמַע לְשִׁתּוֹק וְלוֹמַר גַּם זֶה לְטוֹבָה בְּשִׁמְחָה: הַדְּבָרִים בְּטָלִים בְּבְרִית הַלְשׁוֹן כְּזֹרַע לְבִטְלָה בְּבְרִית הַמַּעוֹר דְּמִי וְעַל דָּא כְּתִיב הוֹגְעֵתֶם אֶת ה' בְּדְבָרֵיכֶם, שְׁפִירְשׁוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה שְׁאֲמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי סוֹבֵל הָעוֹלָם וְאִינִי יָגַע וּבְדְבָרִים בְּטָלִים אֲנִי יָגַע. וְלָמָּה יִהְיֶה

הלכה פסוקה

שבעים בששים ופרומטה אינו חייב להחזיר למחול בו: ב היתה האונאה יתירה על כלום, שפך פחות משתות דרך הכל השתות כל שהוא כגון שמכר שוה ששים

תרגום הווהר

זוהר

אוף מצרים לא אצטרך אחרא לאשקאה ליה, כמו כן מצרים לא צריך אחר להשקותו, בגין דגילוס איהו אפיק ואשקי לכל ארעא דמצרים, בשביל שגילוס הוא יוצא ומשקה לכל ארץ מצרים.

תא חזי, מה כתיב, בא וראה, מה נאמר (זכריה י"ד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים וגומר ולא עליהם יהיה הגשם, דא הוא ענשא דילהון דאתמנעא מנהון מטרא, זהו ענשם למנע מהם הגשם, מה כתיב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגומר. חמי דלא כתיב תראה שפאן לא נאמר ולא עליהם יהיה הגשם, בגין דלא נחית מטרא למצרים בשביל שבין כף לא ירד גשם במצרים, ולא איצטרך ליה,

מצרים לא אצטרך אחרא לאשקאה ליה בגין דגילוס איהו אפיק ואשקי לכל ארעא דמצרים. תא חזי, מה כתיב (זכריה י"ד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים וגומר, דא הוא ענשא דילהון דאתמנעא מנהון מטרא, מה כתיב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגומר. חמי דלא כתיב ולא עליהם יהיה הגשם, בגין דלא נחית מטרא למצרים ולא איצטרך ליה, אלא עונשא דילהון מה הוא, דכתיב וזאת תהיה המגפה אשר יגוף יי את כל העמים וגומר, בגין דמצרים לא צריכין למטרא.

אוף סדום מה כתיב ביה, כי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה.

ולא נצרכו לו, אלא עונשא דילהון מה הוא, אלא ענש שלהם מה הוא, דכתיב וזאת תהיה המגפה אשר יגוף יי את כל העמים וגומר שימקו בשרם, בגין דמצרים לא צריכין למטרא, בשביל שמצרים אינם צריכים למטר, לכן הכתיב להם ענש אחר.

אוף סדום מה כתיב ביה, כמו כן סדום מה נאמר בו, כי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, כל תענוגי העולם היו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה, ולכן

מוסר

אדם עז פנים וייגע בוראו חלילה, לכן אל יוציא מלה מפיו לבטלה אלא תורה או עבודה או הודאה או שלום. מי שאבד

הלכה פסוקה

בחמשים פחות פרוטה בטל המקח פלל, אבל המאנה אינו יכול לחזור אם והמתאנה יכול להחזיר החפץ ולא יקנה רצה זה וקבל:

זוהר

תרגום הזוהר

לא רצו שבגני אדם אחרים יתענגו בה.

רבי חייא אמר, אינון הוו חייבין מגרמניהו ומממוניהו, הם היו חייבים עגש מעצמם וממונם, דכל בר נש דאיהו צר עינא לגבי מסבנא שכל אדם שהוא צר עין לגבי עני, יאות הוא דלא יתקיים בעלמא, ראוי לו שלא יתקיים בעולם, ולא

עוד אלא דלית ליה חיים לעלמא דאתי, ולא עוד אלא שאין לו חיים לעולם הבא. וכל מאן דאיהו וותרן לגבי מסבנא יאות הוא דיתקיים בעלמא ויתקיים עלמא בגיניה, מי שהוא וותרן לגבי עני, ראוי הוא שיתקיים בעולם, ונעמד העולם בשבילו, ויאות ליה חיים ואורכא דחיי לעלמא דאתי, ויש לו חיים וארך חיים לעולם הבא:

מוסר

הבא עליך ולא תעזוב את מלכך, ויהי זאת נחמתך כי בו תדבק והוא יאר פניו אליך ואתה אליו יתברך:

נשמתך מושב אלהים ובכעסך ועצבונך יסתלק ואיך תעצב על חיי שעה ותאבד חיי עולם, לכן סבול בשמחה כהלל כל

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וירא דף ק"ך ע"ב)

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, כְּתִיב
(ישעיה ס"ג) כָּכָל צָרְתֶם לֹא צָר
וּמִלֶּאֱדָב פְּנֵי הוֹשִׁיעִם וְגוֹמֵר. תָּא חֲזוּ,
כָּכָל צָרְתֶם דִּישְׂרָאֵל כִּד אֲזַדְמֵן לֹון עֲקָאן,
כְּתִיב לֹא בְּאֵלִ"ף וְקָרִי בְּוֹא"ו, בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא
בְּרִיךְ הוּא עֲמָהוֹן בְּעֵקוּ. לֹא בְּאֵלִ"ף אֲתֵר

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, כְּתִיב
(ישעיה ס"ג) כָּכָל צָרְתֶם לֹא
לֹו קָרִי) צָר וּמִלֶּאֱדָב פְּנֵי הוֹשִׁיעִם
וְגוֹמֵר. תָּא חֲזוּ "כָּכָל צָרְתֶם"
דִּישְׂרָאֵל כִּד אֲזַדְמֵן לֹון עֲקָאן בֹּא
וְרָאָה, מַה שְּׁנֶאֱמַר "כָּכָל צָרְתֶם",
הִינּוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר נִזְדַּמֵּן לָהֶם

צְרוּת, כְּתִיב לֹא בְּאֵלִ"ף וְקָרִי בְּוֹא"ו, כְּתוּב כָּאֵן לֹא בְּאֵלִ"ף וְנִקְרָא לֹו בְּוִי"ו, בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא
בְּרִיךְ הוּא עֲמָהוֹן בְּעֵקוּ, בְּשִׁבִיל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהֶם בְּגִלוּת (לְכֵן כְּתוּב כָּכָל צָרְתֶם לֹו
צָר, שְׁגַם לֹו - הִינּוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - צָר). לֹא בְּאֵלִ"ף אֲתֵר עֲלָאָה וְתִיר, וּמַה שְּׁכַתּוּב לֹא

מוסר

(מספר חרדים דף ע' ע"א)

הַרְשָׁע שֶׁהַתְּעִיב עַלִּילָה וּכְּן מְוֹת הוּא וּבִיִּסוּרֵי לֹא יִתְרַעַם אֶלָּא יְדוּם וּמַה
לְמַלְךָ יִתְבַּרַךְ, בְּצַרְת עֲנִיּוּתוֹ שְׁמִשְׁיֵג יְרָאָה לֹו חֶסֶד רַב, עַל דְּרַךְ כִּי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן שמ"ח)

א אָסוּר לְגַנוּב אֶפִּילוֹ כֹּל שֶׁהוּא דִּין תּוֹרָה. וְאֶפִּילוֹ עַל מְנַת לְהַחְזִיר אוּ כְּדֵי לְשַׁלֵּם
וְאָסוּר לְגַנוּב אֶפִּילוֹ דְּרַךְ שְׁחֹק תְּשֻׁלוּמֵי כָּכָל אוּ כְּדֵי לְצַעֲרוֹ הַכּל אָסוּר

זוהר

תרגום הזוהר

בְּאֵלֶיךָ, רומז על מקום עליון יותר הנקרא אֵלֶיךָ, (שהוא אֲרִיף אֲנִפִּין), שהצרה מגיעה עד לשם, אף על גב דלאו בְּהוּא אֲתֵר רויגזא ועקו, אף על פי שבאותו מקום אינו נמצא פעם וצרות רק שמחה, להתם לעילא מִטָּא עֲקָתָא דְיִשְׂרָאֵל, אֲבָל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל מְגִיעִים לְמַעְלָה עַד לְשָׁם. לֹא בְּאֵלֶיךָ בְּמָה דְאֵת אֲמַר וּמָה שְׁנַכְתַּב לֹא בְּאֵלֶיךָ וְנִקְרָא בּוֹי"ו, הוּא דוּמָה לְמָה שְׁנַאֲמַר (תהלים ק) הוּא עֲשֵׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. כְּתִיב בְּאֵלֶיךָ וְקָרִי בּוֹא"ו. וְהַפְּנוּנָה בְּאֵלֶיךָ הֵינּוּ וְלֹאֲלֶיךָ (שהוא אֲרִיף אֲנִפִּין) אֲנַחְנוּ עִמוּ.

ומלאך פניו הושיעם. מקשה והא איהו עמהון בְּהוּא עֲקו וְאֵת אֲמַרְתָּ הוֹשִׁיעֵם, וְהֵלֵא הוּא עִמָּהֶם בְּאוֹתָהּ צָרָה, כְּדִלְעִיל, וְאִיךָ תֵּאמַר שְׁמֵלֶאךָ פְּנִי - שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה - הוֹשִׁיעֵם, וּמְתַרְץ אֵלֵּא מוֹשִׁיעֵם לֹא כְּתִיב אֵלֵּא הוֹשִׁיעֵם, מְקַדְּמַת דְּנָא דְאִיהוּ זְמִין בְּהוּא עֲקו לְמַסְבַּל עִמָּהוֹן, מְקַדְּם לְכֹן הוֹשִׁיעֵם בְּזָה עֲצֻמוֹ שְׁהוּא מְזַמֵּן לְסַבַּל עִמָּם בְּאוֹתָהּ הַצָּרָה, וְזֹאת הִיא תְּשׁוּעָתָם שְׁהַשְּׂכִינָה עִמָּם. תָּא חוּי, בְּכָל זְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל אִינוּן בְּגִלוּתָא עִמָּהוֹן בְּגִלוּתָא, בָּא וִירָא, בְּכָל עֵת שְׂיִשְׂרָאֵל הֵם בְּגִלוּתָא, הַשְּׂכִינָה עִמָּם בְּגִלוּתָא, וְהֵא אִוְקְמוּהָ דְכְּתִיב (דברים ל') וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֵת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶיךָ וְגוֹמַר.

מוסר

חסדך גדול עלי והצלף נפשי משאול תחתייה. ועוד כן אדם העניויות במקום צרעת כדאיטא בתיקוני הזהר והרי שגית ואפה שוגה בדברים שמביאים צרעת לכן סבול הפלקות. ועוד כיון שפחות משור וחמור היית שנאמר (ישעי א') ידע

הלכה פסוקה

כדי שלא ירגיל עצמו בכך: ב כל הגונב תגנובו וחיוב לשלם אחד הגונב ממון של אפילו שנה פרוטה עובר על לאו דלא ישראל או הגונב ממון של גוים ואחד

תרגום הווהר

זוהר

דְּבַר אַחַר מְפָרֵשׁ בְּאִפְסוֹן אַחֵר, וּמְלַאֵף פְּנֵי הוֹשִׁיעַם דָּא שְׂכִינְתָא דְאִיהוּ עִמָּהוֹן בְּגִלּוּתָא וְאֵת אִמְרַת דְּאִיהוּ הוֹשִׁיעַם, וּמְלַאֵף פְּנֵי הִינוּ הַשְׂכִּינָה שְׁהִיא עִמָּם בְּגִלּוּת, וְאִיף תֵּאמַר שְׁהוּא הוֹשִׁיעַם, וּמְתַרְץ אֱלָא הָכִי הוּא וְדָאִי דְאֵלִין אִינוּן מְשַׁבְּנוּתֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִלּוּתָא, אֱלָא כֵּן הוּא וְדָאִי, שְׁאֵלוּ - הַשְׂכִּינָה וּמְרַבּוּתֶיהָ - הֵם מְשַׁבְּנוּת שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגִלּוּת (דְּכַשִּׁיזְיָא אֵת הַשְׂכִּינָה יוֹצִיא אֵת יִשְׂרָאֵל), וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַבֵּר לֹון לְאוּמְכָא לֹון וּלְאַפְקָא לֹון מִן גְּלוּתָא, וּבְשִׁבִיל שְׁהַשְׂכִּינָה עִמָּהֶם, הַקְּדוּשׁ

דְּבַר אַחֵר וּמְלַאֵף פְּנֵי הוֹשִׁיעַם, דָּא שְׂכִינְתָא דְאִיהוּ עִמָּהוֹן בְּגִלּוּתָא, וְאֵת אִמְרַת דְּאִיהוּ הוֹשִׁיעַם. אֱלָא הָכִי הוּא וְדָאִי, דְאֵלִין אִינוּן מְשַׁבְּנוּתֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִלּוּתָא, וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַבֵּר לֹון לְאוּמְכָא לֹון וּלְאַפְקָא לֹון מִן גְּלוּתָא, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת ו') וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי בְּקִדְמִיתָא, וּלְכַתֵּר וְעַתָּה הִנֵּה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי. וְגַם רְאִיתִי, לְאַסְגָּאָה רְאִיהָ אַחֲרָא דְאִיהוּ קְדַמָּאָה דְּכֻלָּא.

וּכְתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ דָּא שְׂכִינְתָא. אֶת אַבְרָהָם, לְאַבְרָהָם מִבְּעֵי לִיה, אֱלָא אֶת

בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר לָהֶם לְהֵיטִיב לָהֶם וּלְהוֹצִיאֵם מִן הַגְּלוּת, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת ו') וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי, בְּקִדְמִיתָא, שְׁנַאֲמַר בְּתַחֲלָה וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי, דְּהִינוּ הַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָאת בְּרִיתִי, וּלְכַתֵּר וְעַתָּה הִנֵּה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי. וּמָה שְׁכַתְּב וְגַם רְאִיתִי הַפְּרוּשׁ לְאַסְגָּאָה רְאִיהָ אַחֲרָא דְאִיהוּ קְדַמָּאָה דְּכֻלָּא, לְרַבּוּת רְאִיהָ אַחֲרַת שְׁהִיא רְאוּנָה לְכֻלָּם (שְׁהִיא מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן יוֹתֵר הַנִּקְרָא אֱלִיָּף שֶׁשֶּׁם מַגִּיעַ צְרַתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל).

וּכְתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ דָּא שְׂכִינְתָא. זוֹ הִיא הַשְׂכִּינָה, וּמָה שְׁנַאֲמַר אֶת אַבְרָהָם קֶשֶׁה לְאַבְרָהָם מִבְּעֵי לִיה, הִיא צְרִיף לְכַתֵּב שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר בְּרִיתוֹ לְאַבְרָהָם, וּמְתַרְץ

מוסר

שׁוֹר קוֹנְהוּ וְתַמּוֹר אָבוּס בְּעֲלִיו, וְאַתָּה לֹא תִבְקֵשׁ גְּדוּלָּה וְטוֹבָה יוֹתֵר מֵהֶם אֱלָא כֹּהֵם תִּסְבּוֹל הָעוֹל וְהַמְּשׁוּי וְלֹא תִמְרוֹד, וְכֹהֵם תִּהְיֶה נֹאֲלָם אִם יִחַרְפְּךָ אָדָם חַנּוּם אוֹ יִפְךָ אוֹ יִגְזֹלְךָ. מוֹרָא וְחַתַּת כָּל אָדָם לֹא יִהְיֶה עֲלֶיךָ פִּי כָלֶם אֲנָשִׁים וְאַתָּה לֹא תִדְמָה פִּי בְּדָד תִּשָּׁב וְתִדּוּם, פִּי אֵין נִמְצָא בְּאַמַּת אֱלָא ה' וּלְפָנָיו תַּעֲמוֹד

הלכה פסוקה

הַגּוֹנֵב מִגְּדוּל אוֹ מִמָּקוֹם: ג אִיזְהוּ גִנְבַּת הַלּוֹקַח אֲבָל אִם לָקַח בְּגִלּוּי וּבְפִרְהֶסְיָא אֵין זֶה מִמוֹן אָדָם בְּסִתֵּר וְאֵין תְּבַעֲלִים יוֹדְעִים, גִּנְבַּת אֱלָא גִּזְלוֹן:

זוהר

תרגום הזוהר

אָלָא אַת אַבְרָהָם דָּא הוּא חֲבֵרֵיהּ אַתְּ וְזוּגָא דִּילָהּ בְּאַבְהֵן, רַק אַת (רומז לשכינה) אַבְרָהָם זְהוּ הַתְּחִבְרוּת הַשְּׂכִינָה וְזוּגָא עִם הָאֲבוֹת. אַתְּ אַבְרָהָם דָּא הוּא מְעַרְבִית דְּרוּמִית, אַתְּ אַבְרָהָם, רומז לבחינת מערבית דרומית (מערב היא השכינה שבמערב, דרום היא מין מדת החסד) וְזוּ סוּד חֲבוּק בְּיָמִין. אַתְּ יִצְחָק דָּא הוּא צְפוֹנִית מְעַרְבִית. אַתְּ יִצְחָק זְהוּ רומז לבחינת צפונית מערבית (מערב השכינה בנזפר, צפון הוא מדת הגבורה, צפון הוא סמאל) וְזְהוּ סוּד חֲבוּק בְּשִׂמְאַל. וְאַתְּ יַעֲקֹב דָּא הוּא וְזוּגָא חֲדָא בְּלָלָא חֲדָא וְזוּגָא שְׁלִים בְּדָקָא יְאוּת. וְאַתְּ יַעֲקֹב זְהוּ זיווג אֶחָד הַתְּפִלּוֹת אֶחָד זיווג שְׁלֵם כְּרַאוּי (יעקב מדת התפארת, וְשֵׁם מְקוֹר

אַבְרָהָם דָּא הוּא חֲבֵרֵיהּ וְזוּגָא דִּילָהּ בְּאַבְהֵן. אַתְּ אַבְרָהָם, דָּא הוּא מְעַרְבִית דְּרוּמִית. אַתְּ יִצְחָק, דָּא הוּא צְפוֹנִית מְעַרְבִית. וְאַתְּ יַעֲקֹב, דָּא הוּא וְזוּגָא חֲדָא בְּלָלָא חֲדָא וְזוּגָא שְׁלִים בְּדָקָא יְאוּת.

בְּגוּוּנָא דָּא, אַתְּ הַשְּׁמַיִם דָּא הוּא בְּלָלָא מְדַת לִילָהּ בְּיוֹם. וְאַתְּ הָאָרֶץ דָּא מְדַת יוֹם בְּלִילָהּ בְּחֲדָא. אוּף הָכָא בְּכַלְהוּ אַתְּ, וּבִיעֲקֹב וְאַתְּ, לְמַהוּי כְּלָא וְזוּגָא חֲדָא דְּלָא מִתְּפָרְשִׁין דְּכַר וְנוֹקְבָא לְעֵלְמִין.

וְזַמִּין קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא לְאַבְרָהָם כְּבַל עֲלֵמָא וְלֵאשְׁמַעְיָא קַל דְּיִימָא (ישעיה ס"ג) וְיִאמֵר אֶחָד עַמֵּי הַמָּה בְּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וְיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ: בְּרִידָהּ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן

היחודים עם מלכות, ואצל חסד וגבורה יש רק חבוקים).

בְּגוּוּנָא דָּא כְּעִין זְהוּ בְּפִסּוּק אַתְּ הַשְּׁמַיִם דָּא הוּא בְּלָלָא מְדַת לִילָהּ בְּיוֹם, זְהוּ הַתְּפִלּוֹת מְדַת לִילָהּ (מלכות) בְּיוֹם (תְּפִאֲרַת הַרומז בְּמֵלֶת הַשְּׁמַיִם), וְאַתְּ הָאָרֶץ דָּא מְדַת יוֹם בְּלִילָהּ בְּחֲדָא, וְאַתְּ הָאָרֶץ, זְהוּ מְדַת יוֹם (תְּפִאֲרַת הַנְּרַמז בּוִי"ו) בְּלִילָהּ (מְלָכוּת הַנְּרַמֶּזת בְּמֵלֶת אַתְּ) בְּיַחַד, אוּף הָכָא בְּכַלְהוּ אַתְּ כְּמוֹ כֹּאן בְּכֻלָּם (בְּאַבְרָהָם וּבִיצְחָק) נְאָמַר אַתְּ, הַרומז עַל הַמְּלָכוּת, וּבִיעֲקֹב וְאַתְּ, לְמַהוּי כְּלָא וְזוּגָא חֲדָא דְּלָא מִתְּפָרְשִׁין דְּכַר וְנוֹקְבָא לְעֵלְמִין, וּבִיעֲקֹב נְאָמַר "וְאַתְּ" (שְׂרוּמז גַּם עַל תְּפִאֲרַת) לְהִיּוֹת כְּלָם בְּיַחַד אֶחָד שְׁלֵם יִפְרְדוּ הַזְּכָר וְהַנְּקֵבָה לְעוֹלָם.

וְזַמִּין קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא לְאַבְרָהָם כְּבַל עֲלֵמָא, וְעַתִּיד הַקְּדוּשׁ בְּרִידָהּ הוּא לְהַכְרִיז כְּבַל הַעוֹלָם וְלֵאשְׁמַעְיָא קַל דְּיִימָא וְלֵהַשְׁמִיעַ קוֹל שְׂיִאמֵר וְיִאמֵר אֶחָד עַמֵּי הַמָּה בְּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וְיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ (ישעיה ס"ג) בְּרִידָהּ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן:

מוסר

בְּאִימָה. וְהַבְּרוּאִים כְּבַעֲלֵי חַיִּים לְפָנָיו לְמַשָּׂא וְיִקוּץ בְּךָ וְלֹא גַמְלָתְהוּ רַעָה כֹּל וּמִמְנוּ תְבוּשׁ וּמִפָּנָיו תְּבַהֵל, הִלֵּא תְרַאֶה שְׂכָן בְּשׂוֹאֲלֶךָ לֹאֵל כְּמָה שְׂאֵלוֹת וְאַתָּה כִּי תִשָּׂאֵל מִרַעַף מְאוּמָה תִּהְיֶה עֲלֵיו

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֵיהָ בְּשֵׁם יְהו"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחֲדָשִׁים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ח ע"א)

תָּא חֲזִי, כִּד אֲתַקְדָּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי שְׁבֻתָּא,
סוּבַת שְׁלוֹם שְׂרִיָּא וְאַסְפְּרִיסַת בְּעַלְמָא.
מָאן סוּבַת שְׁלוֹם, דָּא שְׁבֻתָּא.

תָּא חֲזִי, כִּד אֲתַקְדָּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי
שְׁבֻתָּא סַבַּת שְׁלוֹם שְׂרִיָּא
וְאַתְפְּרִיסַת בְּעַלְמָא, בָּא וּרְאָה,
כְּשֻׁנְתַקְדָּשׁ הַיּוֹם בְּכַנְיַסַת הַשְּׁבֻת, סַבַּת
שְׁלוֹם שׁוֹכֵן וּמִתְפָּרֵשׁ בְּעוֹלָם (לְהַגֵּן
מִקַּל רַע). שׁוֹאֵל מָאן סַבַּת שְׁלוֹם מִי
הוּא סַבַּת שְׁלוֹם, וּמְשִׁיב דָּא שְׁבֻתָּא,

זְהוּ הַשְּׁבֻת (הַשְּׁכִינָה הַנִּקְרָאת שְׁבֻת).

וְכָל רוּחִין וְעַלְעוּלִין וְשִׂדְיִין וְכָל סַמְרָא
דְּמַסְאָבָא, בְּלָהוּ טְמִירִין וְעַלְיִין בְּעֵינָא דְרִיתִיָּא

מוסר

(מספר חרדים דף ע' ע"ב)

יֵשׁ לְתַקֵּן אֲשֶׁר הֵעֵוָה לְפָנֵי ה' מִדָּה וְאִמְרוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה עֲשֵׂה חֲבִילוֹת שֶׁל
בְּמִדָּה טָרָם יִשׁוּלָם מִדָּה בְּמִדָּה. עֲוֹנוֹת יַעֲשֶׂה חֲבִילוֹת שֶׁל מַצּוֹת, וְאַף עַל

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן שנ"ט)

א אָסוּר לְגַזוֹל אוֹ לַעֲשׂוֹק אֶפְלוּ כָּל שֶׁהוּא דָּבָר דְּלִיבָא מָאן דְּקָפִיד בֵּיה שְׂרִי כְּגוֹן
בֵּין מִיִּשְׂרָאֵל בֵּין מְגוּרֵי, וְאִם הוּא לִיטוּל מִהַחֲבִילָה אוֹ מִהַגְּדֵר לְחֻצוֹץ בּוֹ

זוהר

תרגום הזוהר

דְּנוּקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְאִזּוּ כָּל הַרוּחוֹת וְרוּחוֹת סְעָרָה וְשָׂדִים וְכָל צַד הַטְּמָאָה, כְּלָם נִחְפְּאִין וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרִיחִים שֶׁל נֶקֶב דְתַהוּם רַבָּה, דְּהָא בֵּינוּ דְאַתְעָר קְדוּשָׁתָא עַל עֲלָמָא רוּחַ מְסֻאָבָא לֹא אַתְעָר בְּחַדְיָה, שְׁהַרִי מִדְּשַׁנְתְּעוֹרֵר הַקְּדוּשָׁה עַל הָעוֹלָם, רוּחַ הַטְּמָאָה אֵינָה מִתְעוֹרֶרֶת עִמּוֹ, וְדָא עָרִיק מְקַמְיָה דְדָא וְזֵה בּוֹרַח מִלְּפָנֵי זֵה.

וּבְרִין עֲלָמָא בְּנִטְרִי עֲלָאָה וְאִזּוּ (כְּשׁוֹכְנִס הַשְּׁבֵת) הָעוֹלָם בְּשִׁמְרָה עֲלִיוֹנָה, וְלֹא בְּעֵינָן לְצַלְאָה עַל נִטְרִי כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן, וְאִין צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל שְׁמִירָה כְּמוֹ בְּרַפְת שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל

לְעַד (שְׁמִסְמִים בְּשֵׁבֶת בְּנֶסֶח אַחַר הַפּוֹרֵשׁ סֶפֶת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ), דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְחֹל אַתְתַּקֵּן דְּעֲלָמָא בְּעִיא נִטְרִי, שְׁהַרִי זֶה נִתְּקַן לְיוֹם הַחַל שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ שְׁמִירָה מִן הַחִיצוֹנִים, אֲבָל בְּשֵׁבֶת סֶפֶת שְׁלוֹם אַתְפְּרִיסָא עַל עֲלָמָא וְאַתְנַטְרִי בְּכָל סַטְרִין, אֲבָל בְּשֵׁבֶת, סֶפֶת שְׁלוֹם מִתְּפָרֵשׁ עַל הָעוֹלָם, וְנִשְׁמַר מִכָּל הַצְּדִידִים, וְאִפִּילוּ חֵיבִי גֵיהֶנֶם נִטְרִין אֵינּוּן, וְאִפִּילוּ רִשְׁעֵי גֵיהֶנֶם שְׁמוּרִים הֵם, וְכֹלָא בְּשִׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְכֹלָם בְּשְׁלוֹם נִמְצָאִים, הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. וּבְגִין כֵּךְ בְּקְדוּשָׁא דְיוֹמָא מְבָרְכִינָן וּבְשִׁבִיל כֵּן, כְּשֶׁנִּתְּקַדֵּשׁ הַיּוֹם, מְבָרְכִים (בְּסִיּוּם בְּרַפְת הַשְּׁפִיבִנוּ) הַפּוֹרֵשׁ סֶפֶת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. שׁוֹאֵל אָמֵאי

מוסר

גַּב דְּכֹתִיב (דְּבָרִים י') וְלֹא יִקַּח שׁוֹחֵד אִם רוּצָה אָדָם לְמִצּוֹא חֵן בְּעֵינֵי ה' לֹא וּפִירְשׁוּ שׁוֹחֵד מִצְוָה הֵינּוּ אַחַר תְּשׁוּבָה יְכַעֵס, שְׁנֹאֲמַר (בְּרַאשִׁית י') וְנַח מִצָּא וְהַמִּצְוֹת הֶפְךָ הַעֲוֹנוֹת מִמֶּשׁ: חֵן בְּעֵינֵי ה' וְלֹא פִירְשׁ לְמָה, אֲלֵא כְּשִׁמוּ

הלכה פסוקה

שִׁנְיִו, וְאִף זֶה אוֹסֵר בְּירוּשְׁלָמֵי מִמֵּדֶת אִם (אֵין) הַתְּשׁוּלִימִין בְּעֵין שְׂאֵם הֵם בְּעֵין חֲסִידוֹת: ב אָסוּר לְגַזּוֹל אֲפִילוּ עַל מְנַת בֵּינָן שְׂהָם יָפִים מִהַדְּבָר שְׁלוֹקָה זְכוּת הוּא לְשִׁלְם דְּבָר יָפָה מִמֶּנּוּ, וְיִשׁ מִי שׁאוּמֵר דְּהֵינּוּ לָהֶם וְיִזְבָּה אוֹתָם לְבָעֲלִים עַל יְדֵי אַחַר:

תרגום הווהר

זוהר

על ירושלים למה אומרים על ירושלים (איזה שיכות יש לירושלים לזה הענין), ומתוך אלא דא היא מדורא דההיא סבה, אלא, ירושלים היא מעונה של אותה הספת שלום (שהיא השכינה, ואנו משבחים להקדוש ברוך הוא שהשכינה נמצאת במעונה

אלא דא היא מדורא דההיא סבה. ובעינא לומנא לההיא סבא דאתפרסת עלנא, ולמשרי עמנא, ולמהוי (ד"א מגינא) עלנא כאימא דשרייא על בנין. ובגין דא לא דחלין מפל סטרין, ועל דא הפורש ספת שלום עלינו:

פירושים), ובעינא לומנא לההיא סבה דאתפרסת עלנא ולמשרי עמנא ואנו צריכים להזמין לאותה הספת שלום (דהיינו השכינה) שמתפרשת עלינו שתשכון עלינו, ולמהוי (ד"א מגינא) עלנא כאימא דשרייא על בנין, ולהיות מגינה עלינו כאם השוכנת על בניה. ובגין דא לא דחלין מפל סטרין ובשביל זה אין מתפחדים בשבת מפל צדדים רעים, ועל דא ועל זה תקנו הפורש ספת שלום עלינו:

מוסר

פירושו שהיה נח בדבורו ובמעשיו והלוחו כדאיתא במדרש הנעלם ולכך מצא חן, חן ונח חד הוא: לכך תיקנו אתה חונן ברישא על שם כבוד את ה' מהונך, רצונו לומר מהדעת שחונך לבוין בתפילה על דרך דע את אלהי אביך ועבדהו, ואין עבודה אלא תפלה ובתפלה דעהו: בכלל כבוד אב ואם שלא יתקוטט עם שום אדם שלא יחרפו מולידיו כמנהג: העולם ים סוער, הגוף תל עפר, בתוכו הנשמה, איש עומד על התל

ועץ החיים נטוי עליו, אם הוא חכם לב יתחזק ויתקשר באילן פי היום או מחר יכו בחזקה גלי הים בתל ויהרס, ואם לא יהיה הוא נקשר באילן ישטפהו התל, היינו דכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר, וכתיב (תהלים לב) על זאת תפלל כל חסיד אליך לעת מצוא דהיינו מיתה דכתיב (שם סח) למות תוצאות כדפירש במסכת ברכות (שם לב) רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו אליו היינו נשמה (שם) אתה סתר לי וגו':

הלכה פסוקה

ג פל הגזול את חבירו אפילו שוה פרוטה באלו גזול נפשו: ד אפילו הוא בסכנת מות וצריך לגזול את חבירו כדי להציל נפשו צריך שלא יקחנו אלא על דעת לשלם: